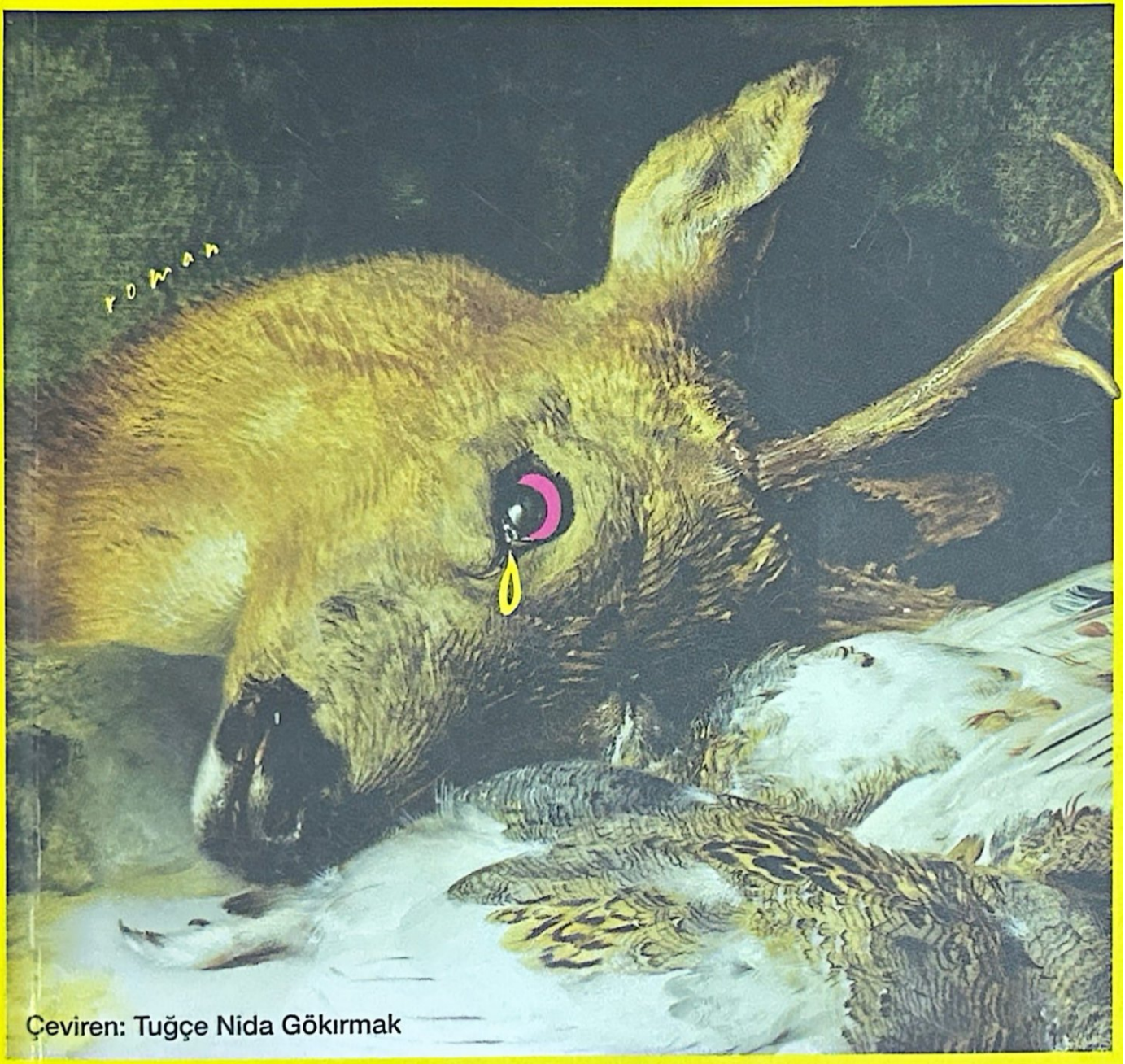
JOY WILLIAMS

Çeviren: Tuğçe Nida Gökırmak

DİĞER ÇOCUK

"*Diğer Çocuk*, tüm gerçek büyüler gibi sapkın ve benzersiz. Hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım, ancak sevdiğim neredeyse tüm çağdaş kurgu eserlerinde onun DNA'sı var." **KELLY LINK**

tersine

Fotoğraf: Jonno Rattman

Joy Williams (Massachusetts, 1944), çağdaş Amerikan edebiyatının önde gelen roman, öykü ve deneme yazarlarından. İlk romanı *State of Grace* ve son öykü derlemesi *The Pelican Child* ile Ulusal Kitap Ödülü'ne, *The Quick and the Dead* ile Pulitzer Ödülü'ne aday gösterildi. Yazarın tekinsiz üslubunu yansıtan *Diğer Çocuk* ise bir diğer kült romanı olarak öne çıkar. Elli yılı aşkın süredir eser veren Williams; Library of Congress Amerikan Kurgu Ödülü, Kirkus Ödülü, Rea Öykü Ödülü ve Paris Review Hadada Ödülü, Strauss Living Ödülü gibi sayısız onura layık görüldü. 2008'de American Academy of Arts and Letters onur listesine dahil edilen yazar, yaşamını Arizona ve Wyoming'de sürdürüyor.

Tuğçe Nida Gökırmak, 1978'de İstanbul'da doğdu. Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi'nde aldı. Yayıncılık sektöründe editör, yurtdışı telif hakları sorumlusu, yayın yönetmeni gibi pek çok pozisyonda görev aldı. Domingo, Medusa, Epsilon, İthaki ve Siren gibi yayınevleri için yaptığı çevirilerle pek çok yazarı dilimize kazandırdı. Halen hem çevirmenliğe hem de bir yayınevinde yönetici editörlük yapmaya devam ediyor.

DİĞER ÇOCUK
Joy Williams

Özgün İsmi: The Changeling
© 1978, Joy Williams
© 2026, Tersine Kitap

Tersine Kitap - 3

İngilizce Aslından Çeviren: Tuğçe Nida Gökırmak
Editör: Alican Saygı Ortanca
Düzelti: Buse Olçay
Son Okuma: Can Ateş
Kapak ve İç Tasarım: Hamdi Akçay

1. Baskı, Şubat 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-92642-2-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Creative Artists Agency aracılığıyla yapılan anlaşmayla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt
Ana Basın Yayın Gıda İnşaat Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk. No: 13/6
Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 446 05 99
Sertifika No: 81860

Tersine Kitap Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Sertifika No: 80569
Caferağa Mah. Şifa Sk. No: 19
Kadıköy / İstanbul

tersinekitap.com
tersinekitap
info@tersinekitap.com

JOY WILLIAMS

DİĞER ÇOCUK

Çeviren: Tuğçe Nida Gökırmak

tersine

Rust için

Kanın ya da kemiğin ötesinden,
Ekmeğin ve şarabın ötesinden,
Alev alev,
uçar gelirsin

Uçar gelirsin, yalnız, yalnızlığınla yalnız,
Ölülerle yalnız,
sonsuzlukta yalnız,
Gölgesiz, adsız uçar gelirsin,
Şekerlemesiz, ağızsız, gül demetsiz,
uçar gelirsin*

PABLO NERUDA

* Çevirenler: Hilmi Yavuz, Nuran Yavuz. (e.n.)

BİRİNCİ BÖLÜM

Barda genç bir kadın oturuyordu. Pearl'dü adı. Cin tonik içiyor ve sağ kolunun kıvrımında bir bebek taşıyordu. Bebek iki aylıktı, adı Sam'di.

Bar pek de kötü sayılmazdı. Kadının etrafında normal görünümlü insanlar oturmuş, çubuk kraker yiyordu. İşletme kendini havalı diye tanıtıyordu ve gerçekten de öyleydi. Pencerenin ortasında kristal camdan yapılmış bir kutup ayısı asılıydı. Dışarısı Florida'ydı. Sokağın karşısında bembeyaz sedanlarla dolu büyük beyaz bir alışveriş merkezi vardı. Yoğun beyaz hava, katman katman asılı duruyordu. Pearl bu katmanları apaçık görebiliyordu. Orta katman bütünüyle rüyadan, yanlış anlaşılmadan ve sorumluluktan ibaretti. Üst katmanda şeyler biraz daha kibirle, biraz daha çeviklikle deviniyordu ama en altta, dur duraksız şimdiki zaman vardı. O andı, hep o an olmuştu ve daima o an olacaktı. Pearl bunun her daim farkındaydı. Bu farkındalık, onu çoğu zaman pasif ve kararsız kılıyordu.

Üzerinde pahalı bir elbise vardı, gerçi lekelenmişti ve bu hava için fazla kalındı. Yanında valizi yoktu ama epey parası vardı. O sabah kuzeyden gelmişti ve otele gireli bir saat kadar olmuştu. Burada oda tutmuştu. Otel yönetimi, odaya Sam için bir beşik koymuştu. Ona adını sorduklarında, Tuna, olduğunu söylemişti, ki bu doğru değildi.

"Tuna mı?" demişti otel yönetimi. "Gerçekten de alışılmadık bir isim."

"Evet," dedi Pearl. "Hep nefret etmişimdir."

Otel havalimanına yakındı. Havalimanına yakın yüzlerce

otel ve daire vardı ama Pearl yine de, çok göze batıyor gibi hissediyordu. Bu şehre daha önce hiç gelmemişti fakat buranın bir kaçak için fazlasıyla bariz bir seçim olduğunu düşünüyordu. Ertesi gün otelden çıkacak, kentin daha derinlerine inecekti. Belki orada bir pansiyon bulurdu. Pansiyonun siyah panjurları ve çevresini saran bir verandası olacaktı. Verandada heybetli kadınlar oturacak, tabak tabak misket limonlu turta yiyeceklerdi. O da onlardan biri olacaktı. Yaşlanacaktı.

Walker'ın bakışlarını sırtında yakıcı bir ağırlık gibi hissetti. Walker'ın zeki ve sessiz bakışı. Pearl'ün midesi kasıldı. Aniden arkasını döndü ama hiçbir şey görmedi. Bebek boğuk bir homurtuyla uyandı.

Pearl bir cin tonik daha söyledi. Nedense garson kadın onu duymadı.

"Efendim?" dedi kadın.

Pearl bardağını kaldırdı. "Bir cin tonik," diye tekrarladı.

"Elbette," dedi kadın.

Pearl çoğu kez mırıldanır, kendini açık açık ifade etmezdi. Genelde insanlar, onun sözleriyle ima etmediği şeyleri ima ettiğini düşünürdü. Kelimeler onun ağzından inatçı bir isabetsizlikle dökülürdü. Çocuklar bir keresinde ona, asıl kelime ağza alınmayacak kadar korkunç olduğundan güneşe güneş dendiğini söylemişti. Pearl, bütün o korkunç kelimeleri bildiğini ama yerlerine kullanılanları bilmediğini düşündü. Oysa bu ikame kelimelerdi medeni sohbeti mümkün kılan. Pearl ne zaman medeni bir sohbet etmeyi denese, söyledikleri anlamsız bir sayıklama gibi tınlardı. Uygun örtmeceyi bir türlü bulamazdı. Ölüm, demişti Walker, bir örtmecedir. Ama sonuçta, kapıdaki o vuruş, haberci, beklenen misafir her zaman ölüm değildi, öyle değil mi?

Pearl de öyle düşündü, muhtemelen, değildi.

Garson kız geri geldi, Pearl'ün cin toniğini getirmişti. Sarı

saçları küt kesilmiş, güzel bir kızdı, boynunda küçük bir gümüş haç asılıydı. İçeceği uzatırken hafifçe eğildi. Pearl, belli belirsiz bir kedi sidiği kokusu aldı. Bu bana yakışmadı, diye düşündü nazikçe. Florida'da bazı şeyler zaman zaman kedi sidiği gibi kokardı. Bitki örtüsündendi bu.

"Neden haç takıyorsun?" diye sordu Pearl.

Kız, hafif bir tiksintiyle baktı ona. "Şeklini seviyorum," dedi.

Pearl, bu sözün biraz çiğ olduğunu düşündü. İç geçirdi. Sarhoş olmaya başlamıştı. Elmacıkkemikleri kızardı. Garson kız orada oturan genç bir adamla konuşmak için bara geri döndü. Pearl, onların bar kapandıktan sonra pis bir odada, vücutlarına hamur bulayıp sonra o hamuru bir tür burjuva ayini eşliğinde birbirlerinin teninden sıyırıp yediklerini hayal etti. Elini yanağına koydu, parmaklarını elmacıkkemiklerine bastırdı. Hem suçlu hem öfkeli hissetti.

Biraz da sersem hissetti. Evinden, kocasından kaçıyordu. Küçücük bebeğini almış, kaçışı için gizlice bir uçuş ayarlamıştı. Uçağa binmiş, üç saatte yaklaşık iki bin kilometre yol katetmişti. Yapmak zorunda kaldığı o kandırmacalar! O planlama! İnsanlar evde, kocasının adasında durmadan onunla konuşuyordu. Artık dayanamıyordu. Yeni bir hayata ihtiyacı vardı.

Zaman zaman Pearl aslında yeni bir hayat falan istemediğini düşünüyordu. Ölmek istiyordu. Pearl, ölülerin, daha önceki acı dolu yaşamlarına pek benzer bir varoluşu sürdürdüklerine inanıyordu; yalnızca daha donuk, daha olaysız ve daha risksiz bir varoluştu bu. Ölümle ilgili bu kanaate, uzun uzun düşündükten sonra varmıştı ama bu düşünceler ona hiçbir teselli getirmemişti.

Pearl içkisinden endişe içinde bir yudum aldı. Yakın zamana kadar pek az içki içerdi. On dört yaşındayken bir kez, geçen yıl boyunca da toplamda belki on iki kadeh içki içmişti.

On dört yaşındayken, kızıl saçlı bir çocukla, yağmurlu bir yaz gününde, yıkık dökük ve büyük bir umumi banyo kulübesinde yarım şişe cin içmişlerdi. Üzerinde pötikareli, sevimli bir mayo ve bir kazak vardı. Kulübenin duvarına birisi kazıyarak TAŞŞAK BİTİ yazmıştı. Cin bittikten sonra kızıl saçlı çocuk, giysilerini çıkarmadan onun üzerine uzanmıştı. Pearl uyandığında, yaşadığının bir cinsel ilişki olup olmadığından emin değildi. Hızlı adımlarla eve yürüyüp çok sıcak bir banyo yaptı. Hiçbir yerinin acımadığını fark etti. Üzerine durmaksızın sıcak su akıttı. Hamile olduğunu düşündü. Hamile olmadığını anladığında bu kez kısır olduğundan korktu. Bu konuda yakın zamana dek emindi. Artık kısır olmadığını biliyordu. Artık bir bebeği vardı. Walker'dandı.

Pearl bir kez daha Sam'e baktı. İlkel ama çarpıcıydı. Bir bebekti. Onun bebeğiydi. Herkes onun mükemmel olduğunu söylüyordu ve gerçekten de öyleydi, aslına bakarsanız çok tatlı bir bebekti. Koyu renk saçları ve ona özel bir hava katan, hilal biçiminde minik bir doğum lekesi vardı. Kendi bebeğiyle adaya döndükten sonra Shelly, ona bebek doğurmanın karpuz sıçmaya benzediğini söylemişti. Pearl, elbette, bu iğrenç benzetmeyi asla kullanmazdı ama doğumun son derece doğadışı bir eylem olduğunu düşünüyordu. Sam'i doğurduktan sonra bir buçuk günlüğüne kör olmuştu. Körlüğü karanlık getirmemişti. Hayır, körlük yalnızca ona tanıdık gelen her şeyi, Walker'la paylaştığı odayı, çayır manzarasını, oradaki yüzleri ve biçimlerini ondan almış, yerlerine nahoş sanrılar bırakmıştı.

Çocuğun ölü doğduğunu, ancak Walker'ın öfke dolu haykırışıyla hayata döndüğünü sanmıştı. Walker ikna edici, çarpıcı ve hayal gücü kuvvetli bir adamdı. Pearl, onun böyle bir şeye muktedir olabileceği ihtimalini göz ardı edemiyordu.

Pearl artık kalçasına yasladığı bebeğe değil, garson kızın ensesine baktığını fark etti. Kız yavaşça Pearl'e döndü.

Pearl kolunu kaldırdı. Garson kız bir an ona baktı, sonra barmene bir şey söyledi. Barmen yeni yıkanmış bir bardağa uzandı, üzerindeki su damlalarını silkeledi. Şişeye uzandı ve cin doldurdu.

Pearl, içki ısmarlamak için kaldırdığı elini saçını düzeltiyormuş gibi yaparak indirdi.

Yarın saçını kestirecek ve görünüşünü değiştirmeye çalışacaktı. Yarın geçmişi unutacak, yalnızca geleceği düşünecekti. Dün, kuşatıcı hiçliğin bir parçasıydı. Yarın Cadılar Bayramı'ydı. Havalimanında reklamlarını görmüştü. Yaşlılar için bir parti düzenleyeceklerdi orada. Yarın, Pearl devasa fiziksel dünyayı layık olduğu geri plana itmek için elinden geleni yapacaktı.

Garson kız cin tonikle geldi ve kadehi, Pearl'ün neredeyse hiç dokunmadığı diğerinin yanına koydu. Pearl içmeye başladı. Altın alyansı kadehe çınlayarak çarptı. Yüzük, o kuşatıcı hiçliğin bir parçasıydı. Parmağından çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. O kuşatıcı hiçlik, Walker'ın ailesine ait olan dünyaydı; Pearl'ün ardında bıraktığı o kapalı dünya, adadaki evi.

Dışarıda güneş delicesine parlamayı sürdürüyordu. Artık batmış olması gerekmiyor muydu? Elleri titredi. Elleri vücudundaki en çirkin yeriydi. Kare biçimliydiler ve erken kırışmışlardı. Onlara baktı ve Walker'ın saçını tararken tarağı kavrayan hallerini gördü.

Walker onu bulacaktı. Bunu aniden anladı. Ve eğer Walker bulmazsa, Thomas mutlaka bulurdu.

Thomas, kocasının abisi. Dünya görmüş bir adam. Uçlarda yaşayan, öfke ve hırs dolu bir adam. O ve Walker birbirlerine çok benziyorlardı. Cilt tonları ve kiloları aynıydı. Gür saçları, dudakları... Elbette fark vardı; Pearl, Walker'ı kalbinin gözüyle görüyordu. Ne var ki bir keresinde çok utanç verici bir hata yapmıştı. Thomas'ı Walker sanmıştı. Adaya

gelişinden kısa süre sonraydı; bir akşam, yatak odalarının dışındaki küçük sahanlıkta yaşanmıştı bu. Thomas'ın sırtı dönüktü. Kitap raflarına bakıyordu. "Yakında yatmaya gelecek misin?" diye sormuştu Pearl, koluna dokunarak. Thomas dönüp ona bakmıştı; bakışı duygusuz ve alaycıydı, sevgiden yoksundu, sonra da hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitmişti. Pearl, onun bu hatayı görmezden gelmesine minnettardı; yine de korkudan titreyerek, ter içinde odasına gitmişti. Orada öylece oturmuş, artık ne işe yaradıklarını ya da ne anlam taşıdıklarını kavramaz halde odadaki eşyalara bakıyordu, çok korkmuştu; arzuları ve temel varsayımları sarsılmıştı. Lambalar, sepetler, fotoğraflar, küçük ilaç ve parfüm şişeleri. Ne içindi bunlar? O şeylerin yüzleri neyi temsil ediyordu? Tanıması gereken şey neydi?

O gece ilerleyen saatlerde yatak odasının kapısı açıldığında, Pearl gözlerini sıkıca kapamıştı.

"Walker, bu gece koridorda Thomas'ı gördüm ve onu sen sandım," dedi.

Odadaki siluet yaklaştı ve başucunda dikildi. Pearl elini kaldırıp göğsün pürüzsüz tenine dokundu.

Walker'ın sesi, "Thomas'la benim aramdaki fark şu ki o kadınlara ihtiyaç duymaz," demişti.

Walker'ın bu sözü, Pearl'ü kendi arzularının tanınması konusunda hiç teskin etmemişti. Hiçbirinin ihtiyaç duyduğu kişi olmak istemiyordu. Adada aşağı yukarı bir düzine çocuk ve beş yetişkin vardı. Thomas, Walker, Miriam ve Shelly aynı ailedendi. Lincoln ise Shelly'nin kocasıydı. Üniversitedeyken onun hocasıymış. Onların anlattığına bakılırsa, Shelly adamı kaçırmıştı.

Pearl, kendisinin de kaçırılmış sayılabileceğini düşündü. Aile, zaten işleri alışılmadık biçimde yürütüyordu. Shelly'nin bebeği Sam'den sadece birkaç gün büyüktü. Adını Tracker koymuşlardı, ki bu, Pearl'e oldukça saçma bir isim gibi

geliyordu; yine de Shelly'nin kendince tuhaf bir şekilde, Walker'ın adından yola çıkarak ona bu adı verdiğini tahmin ediyordu. Shelly okula gitmiş, sonra da bir koca ve bir bebekle geri dönmüştü. Lincoln, sohbet esnasında taşı gediğine koyduğunu düşündüğünde heyecanla burnunu çekip duran, kendini beğenmiş biriydi. Adamın aslen neyden keyif aldığı belirsizdi ama kelimenin tam anlamıyla bir yetişkindi. Pearl hiçbir zaman kendini çocukların mı, yetişkinlerin mi arasında sayması gerektiğinden emin olamamıştı. Yeleklilerden miydi yoksa yeleksizlerden mi? Halı sahada öyle denmez miydi?

Pearl cininden bir yudum aldı.

Zamanının çoğunu çocuklarla geçiriyordu. Onu hep arar bulur ve onunla tuhaf tuhaf konuşurlardı. Pearl, kendisini içkiye onların sürüklediğini hissediyordu. Ama bu sorun değildi. Onlar sadece çocuktu. Aslında onlara karşı bir sempatisi vardı. Onu oradan kaçıran, adada bir gün daha dayanamayacağını düşündüren şey Thomas'tı.

Pearl, küçük Sam'in, bir çocuğun zihnini kuru dal parçasıymışçasına çıt diye kırabilecek bir adamdan etkilenmesini istemiyordu. Johnny'nin başına gelenlerden ötürü Thomas'ı suçluyordu. Başka kimsenin aklına suçlunun Thomas olduğu gelmiyor gibiydi ama Pearl için bu çok açıktı. Johnny hassas bir çocuktu ve Thomas onu fazla zorlamıştı. Thomas, Johnny'nin zeki olduğunu düşünüyordu ve onu daha da zeki yapmaya kararlıydı. Johnny'nin tutkuları şeftaliler, plastik şişeden yapılan roketler ve mutfakta bir tabureye oturup annesi Miriam'a kek yaparken yardım etmekti. İyi bir çocuk; duygulu, kolay etkilenen ama basit ihtiyaçları olan biriydi. Thomas'ın kafasına doldurduğu tüm o zırvaların ağırlığına dayanamadı.

Johnny altı yaşındaydı ama Pearl en son onun odasına girip yatağına baktığında, orada altı yaşında bir çocuk değil,

kabaran bir hamuru andıran beyaz bir kütle ve bu yığının içine tıkıştırılmış, gebeliğin yüzüncü gününden kalma bir cenin suratı görmüştü.

Pearl en son odaya girdiğinde karıncaları görmüştü. Orada, kararlı bir sıra halinde, yüz kadar karınca ilerliyordu. Miriam da görmüştü onları. Endişelenmemeleri gerektiğini söylemişti. Midas çocukken karıncalar gelip ağzını buğday taneleriyle doldurmamış mıydı? Ya da böcekler Platon'un bebekliğinde dudaklarına konup ona güçlü bir konuşma yeteneği kazandırmamış mıydı? Pearl terledi. Ne söyleyeceğini bilememişti.

Johnny iki ay önce, ağustosta, ölmeye ya da ölümle müsemma o şey her neyse o sürece başlamıştı artık. Ağustos, Sam'in doğduğu aydı. Ağustos aynı zamanda doğum günü partisinin de ayıydı. Çocuklar doğum günlerini her zaman birlikte kutlardı. O doğum günü partisinde Johnny, bedeninin bir şeyler tarafından mesken tutulduğunu hissettiğini söyledi. Yüzlercesi tarafından istila edilmişti. Bedeninde hücreler vardı ve hepsi ondan güçlüydü. Onları düzene sokamıyordu. Onları memnun edemiyordu. Partinin ortasında yatağına gitmiş ve o günden beri bir daha kalkmamıştı. Yüzü yastığa gömülü yatıyordu; zavallı küçük bedeni, sanki birkaç kuşaklık aile ölülerinin gömüldüğü bir mezarlıktı.

Gözleri çok güzeldi. O tuhaf fikirleri aklına yerleşmeden önce gayet normal bir çocuktu; yılın uygun zamanında tavşan şekilli çikolatalara yumulur, yelken açmayı, suluboya yapmayı ve benzeri şeyleri öğrenirdi ve tüm bunları da, derin denizlere benzeyen o koyu mor renkteki, güzel ve buyurgan gözleriyle yapardı.

Hastalığı sırasında, nesnelerin damarlarında akan kanı görebildiğini söylemişti. Resimli kitaplardaki kuşlara, kelebeklere ve hayvanlara can verebileceğini, onların titreşerek kitaplardan çıkıp arkalarında delikler bırakabileceklerini

düşündüğünü söylerdi. Bunu yapabileceğine emindi, yalnızca korkuyordu.

Çocuk haddinden fazla uyarılmıştı. Dört yaşından beri okuyordu. *Hepsi* dört yaşında okurdu. Nükleer enerji, yanardağlar ve Beethoven'ın sağırlığı hakkında endişelenirdi. Annesi Miriam'a yazıp başlarına gelen o korkunç şeyleri anlatan insanlar için de kaygılanırdı. Thomas onu bu endişeleri teşvik ediyordu çünkü bunların zihni keskinleştirdiğini düşünüyordu. Johnny'ye, isterse her şeyi başarabileceğini söylüyordu. Uri Geller yalnızca düşünce gücüyle bir gonca gülün açmasını sağlamamış mıydı? İsa Peygamber yalnızca öfkesinin gücüyle bir incir ağacını kurutmamış mıydı? Eh, şimdi Johnny de zihnini ölmenin bir benzerine yoğunlaştırmıştı ve Thomas çoktan başka bebeklerin zihinlerini mahvetmekle meşguldü. Miriam'ın Ashbel ve Franny adında, dört aylık ikizleri vardı ve Thomas o anda bile büyük ihtimalle onlarla ilgileniyordu. Thomas bebekleri severdi. İkizleri kucağına alır, onlarla Fransızca, Latince konuşurdu. Onlara Utrillo'dan, şövalyelerden, pusulalardan söz ederdi. Thomas bebekleri severdi. Çocukları da severdi. Gelgelelim çocuklar ergenlik çağına geldiklerinde onları yatılı okula gönderir ve unutur giderdi.

Barda, özgürlüğün tadına bakıyormuşçasına derin bir nefes aldı ve hafifçe öksürdü. Parmağını Sam'in küçük yumruğunun içine soktu. Bebeğini seviyordu. Birlikte, baş başa olmalarına seviniyordu. İkisinin de Thomas'ı bir daha asla görmek zorunda olmamalarına memnundu. Yine de, diye düşündü, bebek büyürken kuzenlerini özleyebilirdi. Babasını da. Pearl şahsen, Walker'ı pek özlemeyecekti. Bir zamanlar Walker'ı kalbiyle gördüğü doğruydu ama bu artık geçmişte kalmıştı. Walker'ı pek tanımıyordu, onu kalbiyle görebilmeye bu yüzden hep büyük anlam yüklemişti. Walker adaya kırk yılda bir uğrardı. İşinin ne olduğunu da

bilmiyordu. Belki sadece kadınları yemeğe çıkarıp sonra da onlarla yatmaktı işi, diye düşündü. Hamile olduğu aylarda sık sık, Walker'ın Pearl'ü ailesinin yanına getirip onunla evlenmek yerine, kendisiyle yalnızca birlikte yaşamakla yetinmiş olmasını dilemişti.

Evlenmeleri gereksizdi sanki.

Ondan yine de bebek sahibi olabilirdi ama o zaman Pearl o yapayalnız yılı adada, aklı başında tek kişi kendisiymiş gibi göründüğü o yerde geçirmek zorunda kalmazdı.

Sam'i uslu ve normal bir çocuk olarak yetiştirecekti. Tavrını sorgulamak zorunda kalacağı hiçbir oyun oynamasına izin vermeyecekti. Her şey dükkândan alınacak ve mutlaka bir tür garantisi olacaktı. Hastalandığında da bir doktor çağıracaktı.

Johnny yalnızca sekiz kilo civarındayken bile Thomas bir doktor çağırmamıştı. Onun yerine bir psikiyatr getirmişti. Pearl'e göre bu, bir vudu rahibine başvurmak gibiydi. Psikiyatr adaya kadife bir eşofmanla gelmiş, sevgiden, öfkeden ve nefret dolu başarısızlığın zaferinden uzun uzun söz etmişti. Sonunda Johnny'nin çok inatçı, öfkeli, hatta tehlikeli bir oğlan çocuğu olduğunu öne sürmüştü.

Miriam ağlamıştı. Johnny'nin inatçı olduğunu fark etmişlerdi. İstediği her şeyi hep elde ederdi, genellikle o güzel, ısrarcı gözlerinin yardımıyla. Ama bu durum o kadar da kötü görünmüyordu. Kimseye bir zararı dokunmamıştı. Johnny'nin öfkeli ve zalim olduğu fikrine gelince, buna insan nasıl inanabilirdi ki, hele de Miriam? Miriam onu ancak güneşte geçen bir günün ardından beyaz yatağında uyuyakalmış, mis gibi kokan, kalçasına minik deniz kabukları yapışmış o çocuk olarak hatırlayabiliyordu.

Miriam'ı ağlarken düşündüğünde Pearl'ün gözünde bir damla yaş belirdi. Zavallı Miriam. Onu, Johnny'nin yatağının başında otururken, onunla konuşmaya, onu karanlık

bir çocuğun yolundan geri döndürmeye çalışırken görebiliyordu.

Zavallı Miriam. Johnny'nin odasında oturup zavallıcığın kafasındaki tüm karmaşaları gördüğünü anlatmıştı Pearl'e. Seksin, ölümün ve pişen yemeklerin kokusu var, demişti. Birbirine dolanan ve kavga eden bedenlerin şapırtısı müthişti. Şatafatlı bir inşaatın gürültüsü. Çığlıklar ve sürtünmeler, kıkırdamalar ve yakınmalar. Bebekler ve olağanüstü hayvanlar. Yaşlı adamlar. Johnny'nin odası karanlık ama onun kafasındaki insanlar altın çizgilerle belirginleşen, ışıklı, güzel bulutlar gibi. Karanlık, demişti Miriam, Pearl'e, yalnızca yolu tutuyordu. Çocukların yolunu. Karanlık.

Pearl ağzına bir çubuk kraker attı. Peçetesini yiyormuş gibi bir tadı vardı. Miriam harika çubuk kraker yapardı. Pearl bir daha doğru dürüst bir çubuk kraker yiyemeyebilirdi. Miriam, Pearl'ün tanıdığı en iyi aşçıydı. Pişirmeyi, bir şeyler hazırlamayı severdi. O olmasa çocuklar karınlarını yalnızca hanımeli ve böğürtlenle doyururlardı, bunun herkes farkındaydı. Yemek yapmayı severdi. Hiç bıkmazdı o işten. Toplamak, seçmek. Kemiğini sıyırmak, doğramak, rendelemek. Mutfakta hata yaptığı yegâne gün, kocası Les'in onu ikizlerin doğumundan bir hafta önce terk ettiği gündü. Beşamel sosuna tuz yerine şeker koymuştu.

Les berbat haldeydi. Bahçıvanlık yapıyordu. Onu, Thomas'ın tatilleri gereksiz ilan etmesinden önceki günlerde Georgia'daki Sea Island'da gittikleri bir tatilde bulmuşlardı. Les iri, yakışıklı, iştahlı ve saflığın sınırında gezen bir adamdı. Miriam ona hiçbir zaman pek önem vermedi. Dikiş dikmekle, yemek yapmakla, alışverişle fazlasıyla meşguldü. Alışveriş yapmayı ne çok severdi Miriam! Marketlere neşeyle, dişleri kamaşa kamaşa girerdi. Pearl'ün marketlerde işi hiç yolunda gitmezdi; Miriam'ı düşmanca bir ülkeye girip fetheden, kusursuz hindibayı, lekesiz şeftaliyi, mükemmel

peyniri bulmakta ustalaşmış bir fatih gibi görürdü. Miriam bir keresinde, Les'in gidişine sevindiğini anlatmıştı Pearl'e. Les'in aletinin de pek matah olmadığını söylemişti.

Pearl, kadehin masada bıraktığı halka şeklindeki izlere baktı. Sam'i kollarının arasında yeniden yerleştirdi. Formika yüzeyde içinde bir tel saç sıkışmış bir çatlak vardı. Pearl peçetesini onun üstüne koydu. Peçetenin üzerinde içki içen ve poker oynayan hayvanlar vardı. Pearl elini küçük peçetenin üstüne koydu.

Johnny'nin odasının duvarında, Thomas'ın ona verdiği bir resim asılıydı. Hayvan kafaları ve uzuvlarından oluşan bir suratti bu. Arcimboldo'ya aitti. Çocukların hepsi bunu olağanüstü zekice bulmuştu. Johnny'nin o resme sahip olmasına imrenmişlerdi. Johnny de, onu kendisine hediye ettiği için Thomas'a hayrandı. Pearl'se hiç de zekice bir şey olduğunu düşünmüyordu. Tiksinç buluyordu. Sanat kitabından kesilmiş bir resim. Boynuzlar, kulaklar, dişler, kalçalar, kuyruklar, azıdişleri... bir erkeğin başını oluşturuyordu. Adamın koca burnu bir tavşanın kalçasıydı, saçı birbirine dolanmış yabankedileriyle atlardan ibaretti, gözü ise bir kurdun açık ağzıydı. Johnny'nin kâbuslar görmesine şaşmamalıydı; her gece uyumadan önce o berbat şeye bakıyordu. Başın âdemelması bir boğanın taşaklarıydı... Eh, bu epey zekiceydi doğrusu, diye düşündü Pearl.

Zavallı Johnny. Pearl onun nasıl göründüğünü hatırlayamıyordu. Bazen hafızası hiç iyi değildi. Zihninin, dibinde yavaş yavaş yumuşayan dev yaprakların yattığı incecik bir su birikintisine benzediğini ilk kabul edecek kişi Pearl olurdu. Yoksa bunu bir keresinde Thomas mı söylemişti ona? Kaba bir şekilde.

Aslına bakarsanız yeterince hatırlıyordu. Hatta hatırlamak istediğinden fazlasını. Miriam ellerini birbirine kenetlemiş sıkarken psikiyatrın oturma odasında dikilip, "Çocuğu-

nuz hayat dolu ve gerçek biri olmaktan korkuyor çünkü öyle yaptığı anda yok olma riskinin hemen artacağından endişe ediyor," dediğini hatırlıyordu.

Bir keresinde Miriam'ın ona, Johnny'yi dövmeye başladığını itiraf ettiğini hatırlıyordu. Bunu çekinerek yapmış çünkü çok tuhaf hissettirmiş, hemen ardından da durmuş, ona sarılıp ileri geri sallamaya başlamış. Oğlanın solgun kemikleri, Miriam'ın endişeli ellerinin altında süzülüyormuş. Onu kucaklamış ve yüzünü çocuğun sıcak, karışık saçlarına bastırmış. Her şey yanlış geliyormuş. Miriam, onun düşüncelerini düzene sokar umuduyla saçlarını kendi fırçasıyla taramış. Yanına, yataktan onu çağırmak isterse, fikrini değiştirirse diye, küçük bir bakır zil koymuş. Pearl, Miriam'ın umutsuz sesinin odanın dışından duyulduğunu hatırlıyordu:

"Anneciğin şimdi gidiyor ama sabah sana kızarmış ekmek yapacağım. Bayrağı sen asarsın. Sonra çocuklarla birlikte deniztarakları toplamaya gidersin..."

Miriam bir daha asla, Johnny'nin kalçasında o küçücük deniz kabuklarını göremeyecekti. Johnny bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Asla, asla, asla. Hiçbir şeyi olduğu gibi tutamazsın. İşler değişir. Her şey değişir. Bu kuralın bir istisnası hiç olmamıştır. Hiçbir zaman merhamet gösterilmemiştir.

Ah, yıldızların mağara ağızlarında konuştuğu o günleri geri getirebilmek.

Karanlık yüzünden, insanın eski benliğini hangi yollarla yitirdiğini bilemediği o zamanlara geri dönebilmek...

Pearl'ün midesi hafifçe bulanmaya başlamıştı. Uçakta, Richmond üzerindeyken yapılan bir yarışmada, uçuş ekibinin toplam yaşını, ki bu artık hatırlayamadığı bir sayıydı, en yakın tahmin eden yolcu olarak bir şişe şampanya kazanmıştı. Şampanyanın tamamını tek başına içmişti.

Buradaki içkiler, adada kendisinin yaptıkları kadar iyi

gelmiyordu. Buradaki buz küplerindeki kükürtten ya da onun gibi bir şey yüzündendi.

Nefesi korkunç kokan, iyi giyimli bir kadın masasına gelip Sam'in üzerine eğildi. Elindeki karıştırıcı çubuğunu ona salladı. Bebeğin harika olduğunu düşünmüştü.

"Bu minik şeyin tadı ne bakalım?" diye sordu Pearl'e. "Hamileyken tatlı mı yedin, ekşi mi?"

Pearl boş boş önce Sam'e sonra da kadına baktı.

"Eski bir taşra deyişi sadece," dedi kadın, "oğlan mı, kız mı demek yani?"

"Aa," dedi Pearl. Burada insanlar nazik, diye düşündü. Sam kucağında kıpırdandı. Pearl gözlerini kapatıp içkisini bitirdi.

Gözlerini yeniden açtığında kadın gitmişti. Salonun öbür ucunda, bir dizi şişenin arkasında bir ayna asılıydı. Pearl'ün aynadaki hali pek iyi görünmüyordu. Aynada, yanında oturuyormuş gibi görünen bir çift vardı; aralarındaki masanın üstünde küçük bir timsah duruyordu. Pearl dönüp yansımasını gördüğü masaya baktığında, gerçekten de öyle olduğunu görmüştü. Timsah, güneydeki hediyelik eşya dükkânlarında, kumkuat reçellerinin yanında genelde doldurulmuş hali bulunanlarla aynı boyuttaydı.. Ama bu donuk bir canlılığa sahipti. Küçücük ayakları, yaprakları andıran hışırtılı bir ses çıkarıyordu.

"Sen de bir âlemsin, Earl," dedi kadın.

"Biliyor musun, bunun aleti kendi boyu kadar," dedi Earl. "Lanet olası şey."

Pearl, hesabın altına oda numarasını yazarak imzaladı. Ayağa kalkıp bardan çıkmak üzere harekete geçti. Bacakları âdeta ağırlık bağlanmış gibiydi.

Barmen onun dikkatle attığı adımları böldü. "Han'fendi," dedi. "Sizi arıyorlar." Pearl ahizeyi aldı, hiç şaşırmamıştı, Sam'i öteki koluna alıp ahizeyi kulağına götürdü.

Telefonda hiç ses yoktu. Giderek kaybolan bir ezgi. Bir çocuğun anlamsız tekerlemeleri gibi. Ya da belki de içkulağında bir sorun vardı.

Ahizeyi yerine koyup lobiye geçti. Asansöre binip beşinci kata çıktı. Uzun bir koridordan yürüdü. Koridorda, bir hizmetçi arabasını itiyor, konukların kapılarının önüne bıraktığı akşam yemeği tepsilerini topluyordu. Kadının ağzında bir parça peynir vardı.

Pearl bir an için anahtarla kapının kilidini açmaya uğraştı, sonra kapıyı itti. Oda serin ve küçüktü. Birisi odaya bir bebek karyolası getirmişti. Odada bir karyola, bir yatak ve bir sandalye vardı.

Walker sandalyede oturuyordu, yüzü ona dönüktü.

"Merhaba," dedi. Ayağa kalkıp parmaklarıyla Pearl'ün yüzüne dokundu.

"Sevgilim," dedi adam.

İKİNCİ BÖLÜM

Walker'ı ilk kez gördüğünde, Pearl büyük bir mağazada hırsızlık yapıyordu. Walker onu tam iş üstünde yakalamış ve oradan onu da yanına alarak ayrılmıştı. Tam bir yıl önce olaylar böyle cereyan etmişti. Pearl bazen onunla farklı bir şekilde tanıştığını, daha saygın bir biçimde karşılaştıklarını hayal etmeye çalışsa da, olmuyordu çünkü her şey gerçekten de böyle olmuştu.

Pearl'ün omuzundaki çanta birkaç yüz dolarlık eşyayla tıka basa doluydu. Yürüyen merdivenlerle bir inip bir çıkıyordu, canı sıkılmış, çilli güzel bir kız. Küçük bebe yakası olan, şal desenli bir elbise giymiş hoş bir kızdı. O sırada Gene Jones adında bir gençle altı gündür evliydi. Çantasında çeşit çeşit reçeller, takılar, kazaklar, kitaplar ve bir espresso cezvesi vardı. Espresso yapmayı bilmiyordu, Gene de kahveyi sevmezdi. Kahve onu tuvalete çıkarıyordu, oysa Gene tuvaletten hoşlanmazdı, ki Pearl de tuvaleti pek temiz tutmazdı zaten. Gene sadece elma suyu içerdi. Soğukkanlı bir gençti; yaklaşan seçimlerde okul meclisi üyeliğini kazanıp siyasete adım atmaya kararlıydı. Şimdilik yalnızca beden eğitimi öğretmeniydi ama yakında eyalet temsilcisi olacaktı. An meselesiydi. Ancak evlendikleri sırada, hâlâ sadece beden eğitimi öğretmeniydi ve sık sık aldığı duşlar sayesinde akça pakçaydı. Saçları her zaman nemli olurdu. Şekersiz sakız çiğner, karnını öylesine içine çekebilirdi ki göbeğiyle kuyruksokumu arasında iki parmaklık mesafe kalırdı. Pearl'le yatağa girdiğinde bir jimnastikçi kadar düzenli ve dakikti. Âdeta kronometre tutuluyormuş gibi hareket ederdi. Günde dört

beş kez sevişirler, Gene her seferinde bildiği tüm pozisyonları sırayla uygulardı. Sevişmelerinin, Pearl'e kendini sağlıklı ve sakin hissettiren bir temposu vardı. Yine de, aralarındaki bu incelikten yoksun sevişmeler kısa sürede çocuksuluk ile yozlaşmışlık arasındaki o sıkıcı dengeye oturdu. Pearl, Gene'le yatakta olup da adam zarafet ve özenle kendini sunmadığı zamanlarda, ona pek tahammül edemiyordu. Toz toprak içindeki bir ara sokakta, küçük ve bunaltıcı bir evde yaşıyorlardı. Dışarıda fareler ve kuşlar cirit atıyordu. Evli oldukları altı gündür, evlerinin önünde hastalıklı, ağır ağır dolaşan bir fare geziyordu. Pearl her sabah sinekliğin ardından ona bağırırdı. Fare, her sabah aşağı yukarı aynı saatte belirir, kısa çimin üzerinde sefilce gidip gelirdi. Aslında pek tiksinilecek bir yaratık sayılmazdı, diğer bir deyişle yaraları yoktu, tüyleri dökülmemişti. Pearl ondan pek rahatsız da olmazdı. Onu bekleyen korkunç son her neydiyse ona bunun için acıyordu.

Evi mobilyalı kiralamışlardı. Evin sahibi kadın her gün uğrar, Pearl'le sohbet ederdi. Ona kocasından bahsederdi. Adamın adı Arthur'du ve elli beş yaşındaydı. "Çoğu erkeğin yavaşlamaya başladığı yaş tam," derdi kadın. "Ama Arthur hâlâ sapasağlam." Sonra Pearl'e kocasının, evi böceklere karşı ilaçladıktan sonra özellikle tahrik olduğunu anlattı. "Geçen yıl fark ettim bunu," dedi. "Karıncalarımız, hamamböceklerimiz vardı; Arthur ilaçlamayı bitirir bitirmez beni aramaya başlıyordu. Öyle tutkulu oluyordu ki evi temizleyip temizlemediğime ya da yemek yapıp yapmadığıma bile aldırmıyordu. Geçen yıl bile zordu ama bu yıl daha beter. Hafta sonları bazen günde iki, üç kez ilaçlıyor. Bu durum beni iyice yıpratıyor." Pearl evsahibine acımadan edemiyordu. "Çok yorgunum," derdi kadın ona.

Gene ve Pearl'ün kendilerine ait tek şeyleri bir televizyondu. Televizyon ışığında sevişmenin tadı bir başka, diyordu Gene sürekli. Pearl, bir sürü eşya satın alıp bir sürü

şeye sahip olmayı hayal etmeye çalıştı ama bu eşyaların ne olabileceğini tam kestiremiyordu. Çocukken bile hiçbir şey biriktirmemişti. Bir şeyler satın almak ve onlara sahip olmak, insanın kim olduğunu bilmesinin bir yolu gibi geliyordu. İnsan, ilgilerinin ve arzularının toplamıydı. İnsanlar, bir şeyi isteyip sonra ona sahip olarak bir tür enerji ve teselli buluyordu. Pearl de enerji ve teselli istiyordu. Kendini tuhaf bir şeye, mesela buz hokeyine ya da köpekbalıklarına merak saracak kadar kaptırabilse daha huzurlu bir insan olacağını hissediyordu. Sürekli sevişerek yaşayamazdı; yakında başka bir şeyin olması gerekecekti. Pearl kendini gerçek bir insan gibi hissetmiyordu. Gene'i fena halde kandırdığını düşünüyordu.

Evliliklerinin beşinci günü, pazar gününe denk geldi ve tüm günü yatakta geçirdiler. Pearl sırtına birkaç yastık dayamış, Gene'in terli, titreyen omuzlarına bakıyordu. Hayal gücünün abartıldığı kadar önemli bir şey olmadığını düşünüyordu. Yenilik diye bir şeyin de mümkün olmadığını düşünüyordu çünkü her eylemin kaçınılmaz biçimde bir hatırası yok muydu? Gene'in omzuna teselli eder gibi dokundu. Ne de olsa o da herkes gibiydi. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Pearl onun omzunu sıvazlamayı bir türlü bırakamadı. Sonunda Gene durdu ve üstünden yatağa geçti. Pearl mutfağa gidip çay için su kaynattı. Yirmi yaşındaydı ve kimseyi tanımıyordu. Anne babası ölmüştü. Sahip olduğu tek akraba, iki yıldır Arizona'da, Polinezya Village Hotel adında bir yerde yaşayan yaşlı bir teyzeydi. Teyzesi otelin pahalı olduğunu yazmıştı Pearl'e, ama orayı çok seviyordu. Penceresinin hemen dışında, Polinezya Mutluluk Tanrısı biçiminde budanmış bir çalı vardı. Otel son derece düzenli ve her şeyin düşünüldüğü bir yerdi. Teyzesi Pearl'e tarifler gönderirdi.

"Ah," dedi Pearl kendi kendine. Artık daha fazla tarif istemiyordu. Yatak odasına dönüp Gene'e uzun uzun baktı.

Gene, beyaz Magnavox ışığının altında uyuyordu. Televizyon ışığından insan kansere yakalanmaz mıydı?

"Ahhh," dedi yine; kadının bu kez çıkardığı ses, şimdiye dek becerebildiği her sesten daha çok aşka benziyordu. Gene orada öyle yatarken o kadar gerçek, o kadar somut görünüyordu ki. Bunun bir sonu olmayacak mıydı? Pearl yalnızlığında hayalet gibi hissediyordu. Penceresinin dışındaki çalılar, ölmekte olan çalılar biçimindeydi. Hayatın başında, ölümün yaşamın bir parçası olmasına karar veren kişi bir kadındı, kuşkusuz. Bir erkek bunu asla düşünmezdi. Ölümü kadınlar seçerdi, böylece her zaman üzülmeyi sürdürebilirlerdi.

Gene'in gözkapakları aralandı. "Sevgilim," dedi boğuk bir sesle, sonra yeniden uykuya daldı.

Ertesi sabah Pearl mağazaya gitmeye karar verdi. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmak ve bu yolla kendine dair yeni bir şey keşfetmek istiyordu. Gerçek benliğinin, elinden tutarak ama pek de yol göstermeden, kız kardeşmişçesine yanında yürüdüğünü hissediyordu. Önce omuz çantasını çaldı. Kendi lacivert plastik çantasını yere bıraktı ve ayağıyla tezgâhın altına doğru itebildiği kadar itti. Çantasında ehliyetiyle birlikte o sabah benzin istasyonundaki otomatlardan aldığı, altı küçük şekerli çörek vardı. Bir de içinde on dolar olan cüzdanı. Parayı alıp yeni çantasına koydu. Reyonların arasında yürürken, çantanın etiketlerini başparmağının tırnağıyla koparıp yere bıraktı. Kimse omzuna dokunmadı. Kimse bizimle gelin demedi. Katları inip çıkarak bir şeyler aldı. Bir şeylere sahip olmak ne kadar kolaydı! Pearl kendini biraz daha iyi hissetti.

Walker'la karşılaştığında neredeyse öğle vakti olmuştu. Büyük mağazanın en üst katındaki döner restorana çıkıp bir buzlu çay içip salata yese mi yemese mi, diye düşünüyordu. Kadınlar böyle yapardı, değil mi? Bu kararsızlık

içindeyken avucunun içine tezgâhtan birkaç bilezik aldı ve bileğine geçirdi.

Walker, "Yakalanacaksın. Seni yakaladım," dedi ona.

Pearl kıpırdamadan durdu. Omurgası sıcaktı, elbisesini delip geçercesine sırtı alev alevdi. Sanki biri sırtına kibrit çakmıştı. Kımıldamadan duruyordu ama başı deliler gibi dönüyordu. Bir keresinde sesi kapalı televizyonda bir beyzbol oyuncusunun kafasına top çarpmıştı. Adamın çatlayan kafatası savrulmaya başlamış, imkânsız açılarda bir o yana bir bu yana dönmüştü. Adam sanki çok umursuyormuş, tüm bunları büyük bir gayretle yapıyormuş gibi görünmüştü. Başı, onu bekleyen uzun hareketsizlik yıllarının acısını şimdiden çıkarıyor gibiydi.

Pearl elini yavaşça başına götürdü. Dönmüyordu. Hissettiği korkunun, adi bir hırsızlıktan yakalanma olasılığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu olsa olsa utanç verici olurdu. Kendini aptal gibi hissederdi. Parmak izleri alınır, bir hücreye konur, kendisine bir sandviç verilirdi; sonra Gene'e haber gider, o da gelir, onu alırdı ve Pearl de fena halde utanırdı. Onu bırakmaları için bir şeyler öderlerdi. Sonra birlikte arabaya binip eve dönerlerdi. Gene onun elini okşardı. Olaydan bir daha söz etmezdi.

Walker'ın sesini duyunca Pearl'ün içine çöken kaygının bunlarla hiçbir ilgisi yoktu. Bu, az önce günahkârı olduğu o sıradan ve zararsız dünyanın kuralları için geçerliydi yalnızca. Öteki ise; yani o korku, onun yanındayken yaşadığı o benlik yitimi adı konamaz, bütünüyle sarmalayıcı bir şeydi.

Yanında duran adama döndü. Adamın koyu renk saçları ve gözleri vardı. Teniyse pürüzsüz ve olağanüstü güzeldi. Elleri Pearl'ün omzundaydı. İri yapılı bir adamdı. Saçlarının bile bir ağırlığı var gibiydi. Onun kendisini tutuklamaya niyetli olmadığını biliyordu. Adamın otoritesinin kanunla ilgisi yoktu. Üzerindeki elleri, avını derisinden ayıran bir av-

cının elleriydi. Kendini gerilmiş, açılmış, korkunç biçimde savunmasız hissetti Pearl.

"Gel bakalım," dedi. "Benimle gel."

Sanki adam onu oracıkta boşaltıyor, içinden küçük parçalar alıp soğuruyor, yok ediyor, zihnindeki çıkış kapılarını birer birer kapatıyordu. Tanrısı onu terk etti. Zihninde kapılar kapanmaya devam etti. Pearl buna engel olmak istemedi. Pencereler kapandı. Kalbi alacakaranlıktaydı. Bir tarlada, kalbinin üzerinde çocuklarla koşan bir hiçti artık. Bu adamla birlikte hiçbir yerde, hiçbir şeydi. Zihninden tuhaf bir düşünce geçti. Bir zamanlar gökteki dünyayı taşıyan dört hayvan varmış. Sonra onlardan biri öldürülmüş. Bu asla telafi edilemezmiş. Bu asla bağışlanamazmış. Pearl öylesine yalnız ve üzgündü ki. Hayvan ölmüştü. Artık hiçbir şey yoluna giremezdi. Pearl hayatında hiç bu kadar yalnızlık hissetmemiş, hiç bu kadar özlemle dolmamıştı.

Kendisine ait olmayan çantayı yere bıraktı. Sonra o adamı, Walker'ı takip etti. Birlikte mağazanın içinden geçip sokağa çıktılar. Walker'ın arabasındaydılar, şehirden uzaklaşıyorlardı. Yolda giderken Walker ona kibarca geçmişini, tanıdıklarını, düzenini sordu. Pearl cevapladı, bunun farkındaydı. Cevaplayan, hayatını onun için toparlayıp anlatan kendi sesini işitti. Hikâyesinin bir başlangıcı ve bir sonu vardı. Walker dikkatle dinledi. Pearl anlatıp Walker dinlerken, ikisi birlikte o hayatı geride bıraktılar. Bu, birlikte yaptıkları ilk şeydi.

Otoyol üzerindeki bir motele çekti arabayı Walker, tanınmış, büyük bir zincirin motellerinden biriydi bu. Pearl, elbette onun bunu yapacağını biliyordu ve bu önseziyi, bu bilgiyi bir çeşit üstünlük duygusu olarak düşündü. Her şey böyle başlıyor işte. Kadınların kuşaktan kuşağa devraldığı miras o kaçınılmaz, çaresiz anlayıştı bu. Yeniden ve yeniden açılan yara. Hiçbir zaman ölümcül olmayan yara. Pearl kendini

daha iyi hissetti. Hepsi bundan ibaretti, bu adamla bile. Ne kaybolmuştu ne de bulunmuştu. Anormal denecek bir şey yapmıyordu. Düzgün işletilen bir moteldeydi sadece. Yüzme havuzunda sırtlarında köpük yüzdürücülerle yüzen çocuklar olacaktı. Tuvalet kapağına geçirilmiş temizlendiğini gösteren kâğıttan bir halka olacaktı. Duşun duvarında sabitlenmiş bir tutamak olacaktı. Burada hiçbir tehlike olmayacaktı.

Pearl, Walker'la birlikte lobiye girdi; adam kayıt yaptırdı.

"Ne içersin?" diye sordu, formu, "Thomas. *Bay ve Bayan Walker Thomas*," diye doldururken.

"Bilmiyorum," dedi Pearl. İçki konusunda hiçbir fikri yoktu. Kızıl saçlı oğlanla plajdaki kulübede içtiğinden beri ağzına bir damla koymamıştı.

Walker'ın kızın ensesindeki eli yumuşaktı. Dokunuşu şefkatli ama acımasızdı ve Pearl yine o hiçlik korkusunu, ışığın yok olup gidişini hissetti. Kendi içindeki ışığı sürdürme sorumluluğunu taşımak istemiyordu. Bir an için Walker'a doğru gevşedi, sonra yeniden doğruldu.

Walker onu lobiden çıkarıp bitişikteki bara götürdü. İçeride yalnızca bar tezgâhının arkasındaki kadın ve kola içen kilolu bir çift vardı.

"Çocuklar bir harika," diyordu adam. "Bizim dört yaşındaki mesela, söylediği şeylere inanamazsınız! Geçen akşam uyumamak için tutturdu, bilirsiniz işte. Biraz mızmızlanıyor, karanlıktan korkuyorum, filan diyordu; işte annesi de, 'Korkma karanlıktan, Tanrı burada, bu odada seninle,' dedi ve o da, 'Tanrı'nın burada olduğunu biliyorum ama ben *derisi* olan birini istiyorum,' deyiverdi."

Kadın gülmeye başladı. Etine dolgun ve sarışındı, üstelik kabaran bir kek gibi kokuyordu.

"Çocuklar tam da böyle değil mi zaten," dedi barmen.

Pearl elini uzatıp bar tezgâhına tutundu. Hayatında duyduğu en korkunç hikâyenin bu olduğunu düşündü.

Walker bir şişe burbon aldı ve bardan çıkıp beton bir patikadan tesisin en sonundaki odaya yürüdüler. Patikanın kenarındaki çimlerin üzerinde, evcil hayvan dışkılarından oluşmuş pek çok küçük yığın duruyordu.

Walker kapıyı açtı. Oda soğuk ve karanlıktı. Pearl hemen soyunmaya başladı. Walker yatağa oturup bir sigara yaktı. Bunun böyle olacağını, onun oturup sigarasını içeceğini ve kendisini izleyeceğini biliyordu. Pearl'ün ayaklarının altı kir içindeydi. Sürekli sandalet giydiği için böyleydi. Çıplak ayaklarını halıya mahcup bir şekilde sürttü.

"Şişmanlıyorum," dedi Pearl. İşin aslı sıskaydı. Ama bunu diyeceğini de biliyordu.

Walker tek kelime etmedi. Gözleri yarı kapalıydı, gizliydi. Odanın loşluğunda gözlerinin akı yoktu sanki. Başının arkasına iki yastık yerleştirip yatağa boylu boyunca uzandı. Pearl de yanına uzandı. Onun bu ağırlıkla, bu sarsılmaz dinginlikle yanında yatışı Pearl'ü kışkırtıyordu. Kendi bedeni, onun içindeki bu güçle, bu hareketsizlikle baş edemiyordu. Walker'a dokundu. Takım elbisesinin kumaşı pahalıydı. Onun yanında, kendi iffetiyle yanıyor, terliyordu. Yüzüne bakamıyordu. Onu soymaya başladı, çaktırmadan, bir tür cinsel hırsız gibi. Zaten yakalanmış, cezası verilmiş bir gangster gibi. Walker onu durdurdu.

"Bekle," dedi, "sorun yok. Bana bir şey anlat, herhangi bir şey. İstediğin yerden başla."

Pearl yeniden kendine döndü ama daha önceki seferler kadar başarılı değildi. Donuk bir ifadeyle başını salladı. Doğrulup oturdu. Yirmi yaşındaydı; meme uçları yeni filizlenmiş bir ağacın sert, sıkı tomurcukları gibiydi. Evlenmişti ama şimdi evli değilmiş gibi geliyordu. El çantası yoktu. Kimliğini kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu.

"Bir zamanlar bir köpeğim vardı," dedi Pearl. "Babam onu vurdu. Annemle babam, köpeğin küçük bir kıza, başka

bir küçük kıza saldırıp kolunu kopardığını, bu yüzden babamın onu vurmak zorunda kaldığını söyledi."

Pearl, Walker'a baktı. Ne de güzel bir köpekti. Kehribar rengi patileri olan siyah bir çoban köpeği. Onun herhangi bir küçük kızı ısırdığını hiç görmemişti.

"Nasıl kürek çekileceğini hiç öğrenmedim. Güneş gözlüğümü diğer kızlar gibi başımın tepesine ittirerek takmayı da hiç öğrenemedim."

Walker tek kelime etmedi.

"Hiç mastürbasyon yapmayı öğrenmedim," dedi Pearl. "Aslında pek az şey öğrendim hayatta ama neden nasıl mastürbasyon yapılacağını bilmediğimi bir türlü anlayamadım."

"Yapayalnızdın. Bir âşığı hayal edemedin."

"Karnım davul gibiydi. Kaskatı kesildim. Kendimi dikkatle, anbean yönlendirdim..."

"Ve sonra hiçbir şey mi?"

"Kısa süre sonra utandım."

"Bir âşığı hayal edemedin. Ama artık senin âşığın benim."

"Evet," dedi Pearl. O ilk oda, Walker'la birlikte oldukları oda kapkaranlıktı. Dışarısı geceydi. Klimanın uğultusu, dışarıdan gelebilecek her türlü sesi bastırıyordu. Odaya girdiklerinden beri Walker ona dokunmamıştı. Yüzü hâlâ Pearl'e dönüktü. Pearl kımıldamıyordu. Ama yine de, sanki hayatı nihayet bu adam tarafından harekete geçirilmişti.

"Neden o mağazadaydın?" diye sordu Pearl. "Neden şimdi senin yanındayım? Seni takip etmek zorunda değildim. Seninle olmak zorunda da olmamalıyım."

Öldürülüp tıpkı intihar etmiş babası gibi adının tüm gazetelere çıkıp çıkmayacağını merak etti.

"Sen deniz kıyısındaki güzel bir cam parçası, bir dal parçası gibisin. Bulunmayı bekleyen bir şey, benim gibi biri tarafından kişiliğinin keşfedilmesini bekleyen bir şey. Gelgit

seni kıyıya vurmuş. Ben de seni oradan topladım." Sesi yumuşaktı; karanlığın içinde hareket eden bir hayvanın üzerine vuran güneş ışınları gibi sıcak, canlı bir ışıltısı vardı. "İstersen böyle düşünebilirsin," dedi.

"Bunu düşünmeyeceğim," dedi Pearl. Çok yorgundu. Uyuyakaldı. Uyandığında yüzüstü yatıyordu. Sanki bir şey onun üzerine soluyordu. Bu kendi soluğu değildi. O, soluğun kendisiydi; etli çenelerin arasında yuvarlanan bir nefes. Kolunu geriye savurdu, Walker'ın kuru ve hoş kokulu saçlarını kavradı. Karanlıkta onunla birlikte kıvranıyordu, hiç karşı koymuyordu Walker. Pearl inlemeye başladı. Bu sanki şarkı söylemek gibiydi. Duramıyordu. Walker doğrulup altında onu çevirdi. Pearl öylesine hafifti ki bir tüy, bir kemikten farksızdı. Walker yeniden kendini onun üstüne bıraktı. Memeleri adamın ağzına girdi. Walker bir ağaçtı, Pearl de onun etrafına sarılan bir yılan. Güneşin altında, ağacın köklerinin etrafına, yerde, her yerde kendi etrafına sarılan sayısız yılandı o.

Walker onun yere kaymasına izin verdi. Pearl kalçalarını ona doğru kaldırdı, yanağını halıya bastırdı. Burnuna halının tozu doldu; halı gül rengine yakındı, deseni çiçek tomurcuklarına dönüşen içe doğru kıvrımlardan oluşuyordu. Walker dudaklarını Pearl'ün boynuna bastırdı ve boğuk bir homurtuyla içine girdi. Pearl artık onunla değildi ama keskin, şaşırtıcı bir haz hissetti. Ve o duygunun peşinden gitti, ta uzaklara kadar.

Saatler sonra Pearl sıradan bir sabaha uyandığına neredeyse şaşırmıştı. Jaluzilerin arasından dışarı baktı; yolcuların arabalarına eşyalarını yerleştirdiğini görebiliyordu. Sinirli bir anne, çocuğunun omuzlarına çocuğun kendi Barbie ve Ken desenli yemek kutusuyla vuruyordu. Motor sesleri duyuluyordu. Yan odada bir küvet boşalıyordu. Bu da Pearl'e kendisinin de banyo yapması gerektiğini hatırlattı.

Hızla banyo yapıp giyindikten sonra dışarı açılan kapının kilidini açtı. Walker yatakta sırtüstü uzanmış karanlık bakışlarıyla onu izliyordu.

"Birkaç şey almam lazım," dedi kadın.

"Odaya yazdır," dedi Walker. "Ya da istersen yanına para al. Cüzdanım şuradaki ceketimin cebinde."

Walker'ın cüzdanından birkaç dolar aldı.

"Ortadan kaybolayım deme," dedi Walker.

"Ah, yok," dedi Pearl. Bu düşünce aklına bile gelmemişti.

Adam gülümsedi. "Evime gideceğiz," dedi sadece. Bu kadar basitti. "Feribota kadar yaklaşık otuz kilometrelik yolumuz var sonra da Saddleback Adası vapurla kırk dakika sürüyor. Oradan da tekneyle bizim adaya geçeceğiz. On kilometreden biraz fazla, eğer Joe'nun Cris-Craft'ı oradaysa yarım saat kadar bir yol. Sen döner dönmez çıkarız."

"Saddleback'ten ileride başka bir ada olduğunu bilmiyordum," dedi Pearl.

Walker yatakta doğrulup ayaklarını yere indirdi. "Birkaç küçük ada. Bizimkisi en büyükleri. Sekiz bin hektar. Adanın yüz senedir sahibiyiz."

"Aa," dedi Pearl. "Eh, birkaç şey alıp geleceğim." Kapıyı işaret etti.

Pearl odaya döndüğünde Walker giyinmiş, onu bekliyordu. Yolculuğun çoğunda arabada sessizlerdi. Sonbahar yeni başlamıştı ve hava serindi. Pearl, Saddleback'i yıllardır biliyordu. Zarif bir tatil adasıydı. Orada o güzelim eski evlere "kulübe", daha sade ama rahat olanlara ise "baraka" derlerdi. Genç kızken Pearl, eğer safari kumaşından bir etekle kızılcık renkli bir kazak alıp yazın sokaklarda o zengin kalabalığın arasında yürüyebilse, hayatının yoluna gireceğine inanırdı.

Vapura doğru yolculukları esnasında bir kez bile Gene'i de geride kalmış gecelerini de düşünmemişti. Sanki boğula-

rak o hayattan koparılmış gibiydi. Artık kimse onun canlı yüzünü bir daha göremeyecekti. Hiçbir haber gelmeyecekti.

Bir keresinde Walker'a, "Bundan böyle birlikte mi olacağız? Bundan sonra?" diye sordu.

Walker omuz silkti.

"Şimdi zamanımız yoksa, sonsuzluk bizim," dedi Pearl, yarı gülerek; tam olarak ne demek istediğini kendi de bilmiyordu.

"O sonsuzluk dediğin var ya," dedi Walker. "İki yüz kilometre yüksekliğinde ve iki yüz kilometre genişliğinde bir kaya varmış. Her bin yılda bir, küçük bir kuş gagasını bilemek için o kayanın tepesine gelirmiş."

"Çocuk değilim ben," dedi Pearl.

Walker gülümsedi. Bir el falcısının tabelasının önünden geçtiler. Dev bir el. MADAME CLAVELL. El, yıldızları andıran ışık patlamalarıyla kaplıydı. O küçük ışıklar aslında .22 kalibrelik kurşun delikleriydi. Avuç içinin ortasında, tüylü bir şeyin kalıntıları vardı.

Pearl ağzını açtı, sonra yeniden kapattı.

"Küçük bir kuş için bile bu kadarı fazla," dedi Walker.

Pearl bir kahkaha patlattı. Bu adama büyük bir borcu olduğunu hissediyordu. Adam onu uyandırmıştı; hayata değil ama içinde sonsuza dek yaşayabileceğini sandığı o tatlı boşluğa. Ama çok yorgundu. Bedeni, arabanın açık renk deri koltuklarına gömülmüş, taşınamayacak kadar ağırdı. Bu yorgunluk ona yabancıydı. Gözlerini kapadı ve düşlere daldı.

Geniş, yeni biçilmiş bir tarlada doğum yapıyordu. Çimenlerin üzerinde kan vardı ama belki de onun kanı değildi. Hava soğuk ama kuruydu. Belki de o gördüğü şey kan değil, çimenlerin arasına dolanmış bir sarmaşığın rengiydi. Bacakları iki yana açılmıştı. Kolları da. Doğurmak üzereydi. Etrafındakilerin karnını kesip derisini iki yana katlayacaklarını,

bebeği içinden tıpkı kutusundan çıkarılan bir gelinlik gibi çekip alacaklarını biliyordu. Sonra onu orada bırakacaklardı; o korkunç, karanlık yarası, gecenin uçan yaratıkları için bir yuvaya dönüşecekti.

Bebek içinden kayarak çıktı. Siyah ve gümüş renkte, nefes almak için çırpınan, Pearl'ün kanı ve suyuyla parlayan bir güzellikti. Pearl onu görmeye çabaladı. Bebeğin güzel olduğu konusunda ona güvence verdiler. Pearl huzursuzca başını sağa sola çevirdi. Oğlanı emzirmek istiyordu. Onu görmek, böylece sevmeye başlayabilmek istiyordu. Sevgi hakkında hiçbir şey bilmiyor olmaktan korkuyordu. Sevginin fizik gibi bir şey olduğunu düşünüyordu; bir zamanlar birinin ona öğretmeye çalıştığı ama onun bir türlü kavrayamadığı bir şey. Çayırın kıyısında duran siluetler şimdi onun etrafını sarmıştı. Bebeğin kusursuz olduğunu söylediler. Ayrıca, alacakaranlıkta doğmasının uğurlu bir şey olduğunu. Çünkü en şanslı saat o zamandı.

Etrafındakilerin sesleri alçak, sakindi. Pearl onların ne dediğini nasıl olup da anladığını bilmiyordu. Çünkü aslında ağızlarından çıkanlar kelimeler değildi. Bir rüyaydı bu, farkındaydı. Eğer rüyasının içinde gevşeyebilseydi, uyanacaktı. Ne var ki bu düşünce onu daha da huzursuz etti. Bir arabada yolculuk ediyordu. İnsanlar böyle rüya görürdü. Artık uyanıktı ama gözlerini sıkıca kapalı tutuyordu.

Rüyasında hava Pearl'ün bebeğini göremeyeceği kadar kararmıştı.

Gözlerini açtı. "Yapamam," dedi Pearl.

"Neredeyse tekneye vardık," dedi Walter. "Sonra evde olacağız."

"Evliyim ben," dedi tuhaf bir şekilde.

"Hiç önemi yok. Altı gün. Kimse altı günde evli sayılmaz." Saçlarını okşadı Pearl'ün. "Küçüğüm."

"Ah," dedi Pearl.

"Küçüğüm," diye tekrarladı Walter. "Küçük kayıp ruhum."

Pearl ona baktı, gözleri kocaman açıldı. Onu kurtaracak soru neydi? diye düşündü. Kurtaracak soruyu sormayı unuttum ve artık çok geç.

"Artık benimlesin," dedi Walker.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vapurla Saddleback'e geçmişlerdi. Diğer yolcularla birlikte güvertede durdular. Herkes bronzlaşmıştı; etrafta bir sürü bisiklet ve köpek vardı.

Kadının teki arkadaşına, "Bir sallanan at almışlar, belgeleri varmış; Nazi mareşal Rommel'e ait olduğunu gösteriyormuş. Bir servet ödemişler ve gidip Jennifer'a vermişler, düşünebiliyor musun..." dedi.

Pearl'ün yanında, rahip yakası takmış, gofre kumaştan bir takım elbise ile spor ayakkabılar giymiş ve elinde Nikon'uyla fotoğraf çeken bir adam vardı. Köpeğini güverte korkuluğuna bağlamıştı ve ara sıra başını neredeyse tamamıyla mavi ve boş olan manzaradan öte yana çevirip köpeğin fotoğraflarını çekiyordu.

Güvertede yuvarlanan plastik bardakları Pearl yakalayıp çöpe atıyordu. Mavi renkli bir bermuda şort ve sandalet giymiş bir adam, "Ona sevişmeyi de öğrettim, tenis oynamayı da; yine de benimle evlenmiyor," dedi.

Vapur sakin denizin üzerinde sallanarak ilerledi ve Pearl'ün midesini hafif bulandırdı.

Yanaştıklarında, herkes dar merdivenlerde bekledi. Bermudalı adam, rahip yakalı adama, "Bir kız kardeşim var, Peder ve tam bir enayi. Manastıra giriyor ve daha ne olduğunu anlamadan hamile kalıyor; sonra da bana, 'İsa beni düşledi,' diyor. Böyle olduğunu anlattı, yemin ederim. Buna ne diyorsun, Peder?" dedi.

Herkes araç güvertesinin yolunu tuttu ve birbirine çok yakın park edilmiş arabalara sıkıştı. Walker'ın Mercedes'i-

nin yanında bir üstü açık araba duruyordu. İçinde bir kedi taşıma kutusu vardı. İçeriden tombul, gri bir pati cansızca uzanmıştı. Bir kadın bunun yüzünden kocasına bağırıyordu. Kutunun içine mutsuzca bakıyor, sonra yine kocasına bağırıyordu. Kocası ise mahcup mahcup duruyordu.

Walker adanın içinden Morgansport'a doğru hızlıca sürdü. Birbirinden güzel birkaç köyden, manzarası yerinde eski balina avı limanlarından, hastalıktan kurtulmuş karaağaçların sıralandığı sokaklardan geçtiler. Pearl oralarda oyalanmak istedi. Walker'ın ona etrafı göstermesini diledi ama Walker'ın Saddleback Adası'na zerre ilgisi yoktu. Onun adası, onların adası, onun ötesindeydi.

Walker, arabayı özel iskelelerine giden yoldaki garaja soktu. Yolun bir yanında, ailenin arabaları için uzun bir ahır vardı. Ahırın duvarları afişlerle kaplıydı. Afişlerden biri bir sirki duyuruyordu. Üzerinde bir palyaçonun yüzü vardı: Yüzünün bir yarısı çok hüzünlü boyanmıştı, öteki yarısı ise taşkın bir sevinçle sırıtıyordu.

"Palyaçolara bayılırım," dedi Pearl, Walker'a. "Çocuklar gibidirler. Ne isterlerse yaparlar. Yaptıkları ne olursa olsun yanlarına kalır."

"Çocuklara da bayılıyorsun, öyle mi?" diye sordu Walker.

"Bilmiyorum, yakından tanıdığım çocuk yok hiç. Daha çok palyaçolardan bahsediyordum."

Posterler birbiri üstüne yapıştırılmıştı. Benekli bir atın arka kısmını, bir ateş çemberi tarafından ikiye bölünmüş halde gördü.

O zaman bile çocuk sahibi olma fikri onu bunaltmıştı ve iç geçirdi. "Sanırım birlikte bir çocuk sahibi olmamızı isteyeceksin, değil mi?" dedi kadın.

Walker kolunu onun omzuna attı. Kırçıllı kahverengi takım elbisesiyle oraya ait değilmiş gibi duran, iri yapılı ama

yürüyüşünde bir rahatlık olan bir işadamını andırıyordu; kolu Pearl'ün belini nazikçe ama sahiplenircesine sarıyordu.

İskeleye eski, parlak vernikli bir motorlu tekne bağlanmıştı. Teknenin içinde beyazlar içinde bir siluet yayılmış oturuyordu. Bu siluet, buruşuk beyaz pantolon ve gömlek giymiş bir oğlandı. Saçları bembeyazdı. Kaşları kalın ve beyazdı. Sakız çiğniyor ve Pearl'e, Pearl'ün anlamlandırmasına imkân bulamadığı bir ifadeyle gülümsüyordu. Pearl, onu ilk gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı hiç unutmadı.

"Bu yeğenim, Joe," dedi Walker. "Dokuz yaşında. Yetişkinlerle asla konuşmamak gibi bir olayı var."

Oğlan tekneye binmelerine yardım etti. Motoru çalıştırdıktan sonra kıçtaki gösterişli hasır koltuğa oturdu. Koltuğu iki ayağı üzerinde geriye yatırdı; bir eliyle dümeni tutarken öbür elini bronzlaşmış yanağına dayamıştı. Suyun beyaz ışığı gözlerinde dans ediyordu.

Pearl, Joe'nun sadece dokuz yaşında olduğuna inanamadı. Neredeyse yaşının iki katıymış gibi görünüyordu, sanki çocuk kalmak için gösterdiği çaba onu erkenden yaşlandırmıştı. Pearl oğlanın bariz ereksiyonuna bakmaktan kendini almadı. Joe durumun farkında olmadığı izlenimini veriyordu. Bu yaştaki çocukların zaten bu şekilde ereksiyonları da olamazdı, yoksa olabilir miydi? Belki yalnızca dalga geçiyordu. Belki de eskinin ahlak öğreten oyunlarında kullandıkları türden bir sahne aksesuarıydı.

Çocuk tek kelime etmedi. Tekneye gücünü çenesi veriyormuşçasına sakızını çiğnemeye odaklanmıştı.

Hava soğuktu ve Joe, Pearl'e turuncu bir rüzgârlık verdi. Pearl tir tir titriyordu. Hiçbir beklentisi yoktu. Oranın nasıl bir yer olacağını hayal bile edemiyordu. Zaten hiçbir zaman herhangi bir şeye karşı pek merakı olmamıştı. Bunu bir tür armağan, kendisine verilmiş bir yetenek gibi görürdü. Bu sayede hayal kırıklığından, hatta kederden bile korunmuştu.

Yeşil gökyüzünde, gün doğumunu andıran incecik bir ay gördü. Walker'ın kolunun altına sokulup gece yarısı yuvasındaki bir ağaç mahluku gibi güvenle etrafını izledi. İskeleden uzaklaştıkça gökyüzü yavaşça griye, bir deniz kabuğunun içi gibi kremsi bir gümüşe döndü. Yalnız bir karabatak üzerlerinden, çok yakından geçti, sisin içinde demir rengi görünüyordu. Zaman geçti. Pearl ısındığını hissetti. Gün tamamen renksiz ve soğuktu ama o kendini rahatlamış buldu. Garip bir biçimde aydınlanmış, içten ışımış gibiydi; sanki güneş bu yolculukta içinin bir yerine yerleşmişti, ne var ki bunu hisseder hissetmez, güneş başka bir şeye, çok yalın bir şeye, artık bir zamanlar olduğu kişi olamayacağı bilgisine dönüştü.

Sis yer yer kalktı, bulutlara dönüştü. İki yanlarında, yeşil ve kıpırtısız adayı görüyordu. Yol neredeyse bir saat sürmüştü. On kilometreden fazla. On yıldan bile fazla olabilirdi. Gelecekte bu kadar uzun gelmeyeceğini düşündü.

Joe motorlu tekneyi kıyıya birkaç yüz metre kalana kadar hızla sürdü ve ardından kayaların arasından ustalıklı, karmaşık manevralarla küçük bir koya girdi. Sular neredeyse tamamen yükselmişti. Kayalar uzaktan görünmüyordu ama vernikli korkulukların üzerinden suya baktığında, o dağınık, tırtıklı tepelerinin yanlarından akıp geçtiğini görebiliyordu.

"Adanın adı ne?" diye sordu Pearl, Walker'a.

"Ona bir isim vermedik hiç," dedi, sigarasını yakarken bir an için kafasını diğer tarafa çevirdi. "Haritadaki adı 'Geyik Adası', Morgansport'taki bazı insanların da ondan böyle bahsettiğini duyarsın ama bunun bizle bir ilgisi yok. Sanma ki burada Bağımsızlık Savaşı'ndakilere benzeyen geyikli bir hikâye var, sanırım sadece ada şeklen bir kalbe* benziyor. En azından havadan öyle." Güldü. "Ev de sol karıncıkta sayılır."

---

* İngilizcede hart (geyik) ve heart (kalp) kelimeleri sesteştir. (e.n.)

Joe motoru kapattı ve tekneyi sessizce iskeleye yanaştırdı. Kara bütünüyle hareketsizdi ve Pearl hiçbir şey görmedi, bir kuş bile. İskelenin yanında kimi pırıl pırıl, kimi perişan başka tekneler de bağlıydı. Sular hâlâ yükseliyordu. Sert bir rüzgâr dalgaları getiriyor, kazıklara vuruyordu. Walker tekneden inmesine yardım etti, ardından da Joe'ya halatları bağlamasında yardımcı oldu. Yakında, koyu renkli sert kumun üzerinde eski bir Buick park etmişti. Arabaya bindiler.

"Şimdi artistlik yapmak yok, Joe," dedi Walker.

Pearl ve Walker, Buick'in arka koltuğuna oturdular. Aracın içi küf kokuyordu ve döşemede derin yırtıklar vardı. Pearl, giderlerken oğlanın ensesine baktı. Profili düzdü, yüzünü çevirmişti. Uzun beyaz saçları rüzgârda yüzünün etrafında savruluyordu. Arabayı süren pekâlâ yaşlı bir kadın da olabilirdi. Ama sonra gözleri aynada oğlanınkilerle buluştu ve o gözler sert, yaşıtlarından erken olgunlaşmış bir çocuğunkilerdi. Walker, Joe'nun bu eski arabayı sürebilmek için tek başına yenilediğini anlattı. Oğlan makinelerle ilgili her şeyi yapmayı seviyordu. Dört yaşındayken gerçek babasının bir astronot olduğuna inanmış ve kendine bir uzay aracı yapmıştı; ardından bunu çatının üzerinden uçurmaya kalkışmış, bu esnada da bacağını kırmıştı.

Pearl, oğlanın kendinden hoşnut ve pervasız profilini hayretle seyretti.

"İnanılır gibi değil," dedi kadın.

Uzun bir süre boyunca, neredeyse sadece kumlu bir patikadan ibaret yolda ilerlediler. Pearl, başka ara yolların sık çalılıklar içinde kaybolduğunu gördü. Arazinin bir kısmı otlak için açılmıştı ama ortalıkta hiç hayvan yoktu. Yabani otların içine gömülerek çökmüş ahşap çitlerle çevrelenmiş birkaç küçük alan vardı.

"Burada hayvan mı yetiştiriyorsunuz?" diye sordu Pearl.

"Hayır, onlar Aaron Dede'nin zamanından kalma. Aslı-

na bakarsan Büyükdede Aaron. Servetini bir şekilde hayvanlar sayesinde edinmiş. Çocuklar sana onunla ilgili her şeyi anlatır; ona bayılıyorlar. Ben onu sıradan bir kasap olarak görürüm. Ama hem şanslı hem de varlıklı bir adamdı."

Buick bir bataklığın yanından sarsılarak geçti ve deniz bir anlığına göründü. Zengin ve doğal kıyıdaki sukamışı ve sazlıkların arasında tek bir ağaç vardı. Ağacın yüksek dallarında tahtalardan yapılmış bir oyun evi duruyordu.

"Ah," dedi Pearl. "Benim de buna benzer bir şeyim vardı. Burası güzel bir yer, değil mi? Adalar güzeldir. Bambaşka bir dünya. Hoşuma gitti." Joe duymasın diye sesini alçalttı. "Beni sevmen ve beni buraya getirmen hoşuma gidiyor."

Ağaçların dalları çatırdıyor, arabanın yanlarını dövüyordu. Uzaklardan, kilise çanlarının hüzünlü ama teselli veren sesini işitti Pearl.

"Yoksa bu adada size ait bir şapeliniz de mi var?" dedi Pearl, neşeli bir tavırla. "Anakaradaki Tanrı, Thomas ailesine yetmiyor mu?"

"Çanla oynayan çocuklardır o," dedi Walker.

Sonra Joe keskin bir viraj aldı ve ev birden karşılarında belirdi. Tekerlekler kumda patinaj yaptı ve Pearl'ün başı sarsıntıyla hafifçe geriye savruldu. Gökyüzü maviydi, capcanlı bir mavi. İçini bir canlılık, bir tanıdıklık kırıntısı ve tuhaf bir yetkinlik kapladı. Bu tanıdıklık kırıntısı, hatırladığı herhangi bir deneyimden kaynaklanmıyordu. Daha çok kimyasal bir şeydi, özünde var olan bir şey. Eksiksiz bir hatırlayış.

Araba durdu. "İşte geldik," dedi Walker, Pearl'e. Oğlana da dönüp, "Sen bırak arabayı, krem bile süremezsin, Joe," dedi.

Joe omuz silkip ağzındaki kocaman sakız topağını ortaya sererek esnedi. Pearl terlediğini fark etti. Joe hiçbir şeye odaklanmadan ona bakıyormuş gibiydi ama ona odaklanmış değildi. Gözleri ilgili ve dikkatliydi ama belirli bir şeye

bakmıyordu. Pearl, Joe'nun aniden dönüp evden yeni çıkan başka bir oğlana doğru koşmasıyla rahatladı. Oğlanın başı tüylerle kaplıymış gibi görünüyordu.

O zamanlar ev Pearl'e az çok tanıdık gelmişti. Mevsimlik bir otel gibi. Elbette daha önce hiç götürülmediği bir yerdi ama yine de tanıdıktı. Üç katlı, çatısı şıngıl döşenmiş, dağınık bir yapıydı. Odaların bazılarında, yıpranmış kanvas sandalyelerin olduğu küçük balkonlar vardı. Ev sanki farklı zamanlarda, değişen bir hayalin peşinden inşa edilmişti ama tüm bu tarzların içinde, zenginlerin bazen evlerine bahşettiği o umursamazlığı ve sadeliği muhafaza ediyordu. Bölmeli pencereler eski, kalın camlıydı ve dışa doğru hafifçe kabarmıştı. Ahşap, deri gibi sıcak ve pürüzsüzdü. Orada burada barok ve tuhaf süslemeler göze çarpıyordu. Çatıda kurt vuran bir adam şeklinde bir rüzgâr gülü vardı. Birinci katı ikinci kattan ayıran, daha açık renkli, bol süslemeli bir ahşap kuşak uzanıyordu. Pearl'e göre üzerindeki figürler oyun oynayan *putti*lerdi,* gerçi tam seçemiyordu. Evi çepeçevre saran geniş verandada yarım düzine çocuk oynuyordu. Bazıları çırılçıplaktı.

"Walker, Walker," diye neşeyle bağrıştılar. Bir an için, o curcunanın ortasında Pearl'ün ayırt edebildiği tek kelime onun adıydı. Sonra minicik bir kız Pearl'ün koluna dokundu ve peltek bir sesle, "Dişimi yuttum ama Diş Perisi yine de bana yirmi beş sent verdi," dedi.

Küçük kız Pearl'ün elbisesini okşadı. "Bana verebileceğin güzel bir şeyin var mı?" diye sordu.

"Terbiyesizlik etme, Sweet," dedi Walker. "Bu Pearl. Trip, Peter, Johnny, bu da Pearl."

Çocuklar yapmacık bir ciddiyetle ona baktılar.

"Merhaba Pearl," dediler nazik bir sesle.

---

* Özellikle Rönesans ve Barok dönem eserlerinde sık görülen, tombul, kanatsız ya da küçük kanatlı çocuk figürleri. (ç.n.)

Walker kapıyı açtı. "Sana odalarımızı göstermek istiyorum," dedi.

Ucunda yukarı çıkan merdivenlerin göründüğü, uzun ve geniş bir koridora adım attılar.

"Burası kütüphane," dedi Walker. "Sonra kokteyl için buraya ineriz."

Pearl içeri baktı; ağır meşe alınlıklı büyük bir şömine, rahat koltuklar, kırmızı ve pembe halılar vardı. Köşede iki oğlan kutu oyunu oynuyordu. Başlarını bile kaldırmadılar.

Koridorun öbür ucundan Pearl taze ekmek kokusu aldı ve bir kadının yumuşak bir sesle şarkı söylediğini duyabiliyordu. Walker'ı merdivenlere doğru takip etti. Ev sıcaktı, hatta havasız sayılırdı. İçeride bile, ahşabın pürüzsüz, kadifemsi bir görünümü vardı; geniş döşeme tahtaları eskiydi ve ovalanmaktan neredeyse beyazlamıştı. Çocukların bazı çizimleri çerçevelenip duvara asılmıştı; aralarında iki Picasso yağlıboya, bir Sargent suluboya ve birkaç Blake çizimi de vardı.

"Bunlar hakiki mi?" diye sordu Pearl, gözlerini kısarak.

"Blake'ler kopya," dedi Walker.

Resimlerde İsa Peygamber küçük çocukları kutsuyordu. İyi ve kötü melekler bir bebek için çekişiyordu.

İkinci kat daha aydınlıktı. Hafiften yaban etini andıran o keskin koku vardı havada. Geçtikleri odalar kesinlikle çocukların kovuklarıydı. Walker, buradaki çocukların çoğunun aile tarafından evlat edinilmiş olduğunu söyledi. Kardeşi Thomas, çocukları çok severdi. Yıllar boyunca her türden uyumsuzu, terk edilmiş çocuğu toplamış; onları, türlü özgürlüğe sahip, uzun ve şımartılmış bir çocukluk içinde yetiştirmişti. Thomas onların hayallerini teşvik ederdi. Onlara toplumsal incelikler ve entelektüel açlıklar kazandırırdı. Thomas'ın dilediğini yapacak kadar parası vardı ve istediği, çocukları bizzat kendisinin ilgi duyduğu alanlara göre eğitmekti.

"Thomas'ın ilgi alanları neler?" diye sordu Pearl.

Bir kat daha çıkmışlardı. Pearl iyice nefes nefeseydi. Dudaklarını yaladı, hâlâ tekne yolculuğundan kalan tuzu hissedebiliyordu. Başının üzerinde, artık kızıllıklara bürünmüş göğü gösteren bir çatı penceresi vardı.

"Biz bu uçtayız," dedi Walker. "Odanın çayıra ve denize bakan, güzel bir manzarası var."

Pearl, onun omzunun üzerinden görünen çok bölmeli bir pencereden dışarı, aşağıdaki zemine baktı. Batıda, ormanın renk değiştiren sınırından hemen önce bir yüzme havuzu vardı. Kuzeyde kumlu bir uçurum, kayalık bir kumsal ve deniz. Güneyde ise kıvrılarak giden taş duvarların ardına dağılmış, aralarında üstü çim kaplı, tuhaf görünümlü küçük bir taş evin de yer aldığı çeşitli dış yapılar bulunuyordu.

"Pearl," dedi Walker.

Pearl onu takip etti. Takım elbisesi, çayırın rengi gibi harika bir altın tonundaydı.

Girdikleri odada pirinç bir karyola vardı. Başlığındaki süslemelerin bir kısmı eğilmiş ya da kırılmıştı. Geniş bir odaydı. Walker'ın giysileri dolapta asılıydı. Çam bir şifoniyerin üzerinde saç fırçası duruyordu.

"Seni seviyorum, Pearl," dedi, Pearl aptal bir kızmış ve tüm bunlar olanlar da şakadan ibaretmişçesine ona gülümseyerek.

"Ben... yani... burada aptallık ettiğimi düşünüyorsun, değil mi... öylece seninle evine gelmemi." Öfkelenmeye, hatta korkmaya çalıştı ama yapamadı. Mutluydu.

Walker elini kadının memelerinin üzerinden aşağıya kaydırıp ince elbisesinin üstünden karnını okşadı. Pearl beyaz pamuklu örtünün üzerine uzandı, Walker da yanına uzanıp eteklerini yukarı çekti, külotunu çıkardı. O koca, esmer başını onun memelerine doğru bıraktı. Pearl kıkırdadı. Bir köpek yavrusu gibi adamın kulaklarını yaladı. Yeni aşk sözlerini fısıldadı. Giyinik olmalarını, adamın onu çıplaklığıyla

değil de adabımuaşeret kılığıyla örtmesine bayılmıştı. Walker'ın kemerine, kalçalarına dokundu, sonra gözlerini kapatıp yatak başlığını soğuk, kırık süslemesine parmaklarını dolayarak kavradı.

Daha sonra, o uyurken Pearl onun sırtına yaslanmış öylece uzandı. Pencereler karanlığa açıktı. Aşağıdaki banyodan gelen bir çocuğun sesini duyabiliyordu.

"Ve bizim de, saat gibi,
Yüzümüz olsun pak ve parlak,
Ellerimiz dersen hep tetikte,
Doğruyu, iyiyi yapmaya ancak."

Pearl güldü. Bir saat çaldı ve Walker uyandı.

"Walker," kapının diğer tarafından bir çocuk seslendi, "Thomas, Pearl'le tanışmak istiyor."

"Yaa," diye mırıldandı Pearl, "belki de burada birkaç gün kalıp ortama alışsam iyi olur. İnsanlarla tanışmakta biraz yavaşımdır. Ben..."

"Çok özür dilerim," dedi Walker, "kendimi tanıtmayı unuttum mu yoksa? Ben..."

"Ohh," dedi Pearl. Hâlâ mutluydu. Seviştikten sonra dopdolu, canlı ve enerjikti.

Aşağıda, kütüphanede, Walker bardan ona bir içki hazırladı. Pearl, bir başkasının mutluluğu ve cesaretiyle mutlu oluyordu. Walker ona bir kadeh uzattı ve Pearl içkisinden hemen bir yudum aldı. Odada çocuk yoktu; sadece iki kadın ve bir adam vardı. Pearl aniden, bir başkasının gerginliğiyle gergin hissetti.

Walker tanıştırma faslına geçti.

Kız kardeşim. Shelly.

Miriam.

Abim, Thomas.

"Ne güzel bir etek giymişsiniz," dedi Pearl, Miriam'a.

Miriam'ın sevecen, kayış gibi bir yüzü ve beline kadar inen, ağarmaya başlamış bir örgüsü vardı.

"Teşekkürler," dedi Miriam.

Pearl minnettardı. İçkisinden bir yudum aldı.

"Onları kendi yapıyor," dedi Shelly. "İnsanlar ona her yerden kumaş parçaları yolluyor."

"Şu sıradan mavi parçanın arkasındaki hikâyeyi anlatsana," dedi Thomas, Miriam'ın beline iliştirilmiş serj kumaştan bir parçayı işaret ederek.

"O," dedi Miriam hiç duraksamadan, "Üç çocuğuna sürekli yumruk atan başsız siyah beyaz bir hayalet tarafından rahatsız edilen karısına yardım etmek için Malta'dan izne ayrılıp, evine uçakla gönderilen genç bir Avustralyalı denizciye aitti."

Pearl eteğe baktı. Parçaların pek uyumlu olduğu söylenemezdi. Üstelik her ne kadar ustalıkla yapılmış olsa da güzel değildi.

Bakışlarını etekten çevirip Thomas'a yöneltti. O da Walker gibi iri, esmer bir adamdı. Üstünde oldukça sıradan ve özensiz beyaz bir keten takım ile beyaz bir gömlek vardı. Pearl'e karanlık, soğuk bir güneş gibi gelmişti.

"Şu hangisiydi, Miriam?" diye sordu adam, mavinin yanındaki gayet sıradan, beyaz bir parçayı işaret ederek.

"Bu, bir intiharın yastık kılıfından."

"Aman Tanrım," diye homurdandı Pearl.

"Sen de kendinle ilgili bir şeyler anlatmalısın bize," dedi Shelly, Pearl'e.

Pearl kendisiyle ilgili söyleyecek hiçbir şey bilmiyordu. İçkisini, orada duran küçük bir ahşap heykelciğin yanındaki şömine rafına bıraktı. Her biri yaklaşık onar santim boyunda birkaç ahşap oyma heykelcik vardı. Tedirgin bir halde, içlerinden birini eline aldı.

Kimse bir şey söylemedi. Bir döşeme tahtasının gıcırtısıyla daha da belirginleşen, kocaman bir sessizlik hâkimdi çevresine.

"Bunlar da ne*dir*?" diye neredeyse çığlık attı Pearl, utanmıştı. Elindeki oymayı uzattı. Bir hayvandı bu, bir kurttu. Pearl bunu görebiliyordu. Tırnağını, oyma tüylerin her iki yana döküldüğü o yontulmuş omurganın üzerinde gezdirmişti. Oldukça özenle yapılmıştı ve Pearl'ün nemli avucunda terli bir enerjiyle doluymuş gibi duruyordu. Gözleriyle burun delikleri, cinsiyetinin o oyulmuş yarık nişanesi, dişleri ve butları...

Onu halının üzerine düşürdü.

Thomas heykelciği eğilip aldı ve tekrar şömine rafına koydu.

"Bunları Aaron oymuş, 1800'lerde," dedi. "Bir düzine kadar yapmış. Kurt, ayı, tilki, geyik... öldürdüğü hayvanlar. Başlangıçta bir avcı ve tuzakçıymış. Hayvanlar hakkında çok şey bilirmiş. Onları yer, yakalar, yüzer ve satarmış. Sonra da yeniden yaratmaya başlamış."

"Aaron mı... bu evi yapan o muydu?" Pearl boş eliyle yeniden kadehini kavradı.

"Evet, o ve karısı Emma. Aaron kendi zamanında hatırı sayılır bir servet edinmişti. Bugün rahat yaşamamızın nedeni bu. Bunu mu merak ediyordun?"

"Ah, hayır," dedi Pearl, "hiç... yok..."

"Önce sıradan bir tuzakçı olarak başlamış ama o iş için fazla zekiymiş. Yine de çocuklar sana onun öldürmeyi bıraktığını çünkü öldürdüğü son hayvanın onunla konuştuğunu anlatacaktır."

Pearl, Walker'a baktı. Kıkırdadı. "Ne demiş ona?" diye sordu.

"Şöyle demiş: 'Beni ölürken niye izliyorsun? Yakında sen de ölen bir hayvan olacaksın ve insanlar seni izleyecek.'"

Pearl hiçbir şey söylemedi. Ona oldukça makul gelmişti.

"Her neyse artık, bir şey onun tavrını değiştirmiş. Kendini toparlayıp uygarlığa karışmış. Öldürmeyi ormanda değil, pazaryerinde yapmaya başlamış. Eli neye değse paraya dönüşüyormuş. Pek seveni yokmuş ama dışlanamayacak kadar çok para kazanmaya başlamış. Bankalara, demiryollarına, buharlı gemilere ortak olmuş... Hudson'daki en hızlı buharlı gemi olan *Henry Clay*'in, 1852'de yanıp batana kadar kısmen sahibiydi. Yüzden fazla kişi öldü ve Aaron adam öldürmekle suçlandı ama beraat etti. Aaron şanslı bir adamdı. Ölene kadar hep şanslıydı."

"Eh," dedi Pearl, dalgın dalgın.

"Son yıllarında yontmak için kullandığı şey buydu," dedi Thomas, hayvanların arkasından küçük, pek derin olmayan bir kutu çıkararak. Tırnağını bir anahtar gibi kullanıp kutuyu hızla açtı; boynuz saplı kısa bir bıçak ortaya çıktı. Sapın üzerinde kurban edilen hayvanların tasvirleri oyulmuştu, bir son nefes döngüsüydü bu; hayvan hayvanı ısırıyor, bıçağın sapı boyunca birbirlerine dolanıyorlardı; yarılan gövde boşlukları, kesilen gırtlaklar... güçlü kuvvetli hayvanlar, tuhaf bir huzurla dizlerinin üzerine çöküyorlardı.

"Sapı da o mu oymuş?" diye sordu Pearl. "Çok iyiymiş, değil mi? Yani, gerçek bir sanatçıymış, öyle değil mi?"

"Hayır." Thomas gülümsedi. "Bu Yucatán'dan, Maya-Toltek dönemine ait. Aaron bir koleksiyonermiş. Güzel şeyleri severdi, sıradışı şeyleri."

"Karısı da olağanüstü biri miydi, şu Emma hani?"

"Aaron kendinden çok daha aşağı tabakadan biriyle evlendi," dedi Thomas.

Shelly, bardağını dudaklarına götürmüştü ki gülümsedi. Pearl, Walker'a biraz daha sokuldu.

"Çocuklar sana Emma'nın bir cadı olduğunu söyleyeceklerdir," dedi Thomas.

Pearl, Walker'ın kendisine uzattığı yeni içkiye baktı. "Ben cadılara inanmam," dedi.

"Neden inanasın ki?" diye sordu Shelly.

"Peki ya hayaletler?" Thomas hoşgörülü bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Pearl'e, insanın ancak bir toz zerresine lütfedeceği bir ilgiyle bakıyordu.

"Bu yetişkinlere ayrılmış bir süre olacaktı hani," diyerek iç çekti Shelly.

"Mektuplaştığım birçok kişi hayaletlere inanır," dedi Miriam.

"Onlar yabancı ülkelerde yaşıyor," dedi Shelly, sabırsızca.

"Hayaletlerin bu dünyaya erişimi yok, değil mi?" dedi Pearl. "Yani burayı sadece hatırlıyorlar, öyle değil mi?"

Thomas güldü. "Çocuklar seninle çok iyi anlaşacak, Pearl. Gizemli şeylere bayılırlar. Kendi tarihlerini icat etmeye bayılırlar."

"Umarım tarihimiz çocukların hatırladığı gibi değildir," dedi Walker. "Hatırladığım tek tuhaf akraba, profesyonel boksör olmak isteyen teyzeydi."

"Aman Tanrım, evet," dedi Thomas.

"Burada ne kadar çok çocuk var..." diye söze girdi Pearl.

"Gelip giderler," dedi Shelly. "Thomas sürekli yenilerini bulur."

"Bu kadar çok çocuk varken ve onların doğum günleri... sürekli bir kutlama bahanesi çıkıyordur herhalde..." İçkiler Pearl'ü neşelendirmişti.

"Herkesin doğum gününü tek bir günde kutlarız," dedi Thomas. "İşi kolaylaştırıyor."

"Senin için belki," diye itiraz etti Miriam. "Pastaları yapan benim. Her biri koca bir pasta yiyor yemin ederim; üstelik hepsi farklı renk kremalar, farklı süslemeler istiyor..."

"Senin de hoşuna gidiyor, Miriam," dedi Walker.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" dedi Shelly. "Yarın erkenden yola çıkıyorum, biliyorsunuz ve bu akşam hiçbir şey hazırlamadım daha."

"Sen mi yemeği soruyorsun," diye homurdandı Miriam, "bi' lokma bile yemezsin ki sen."

"Shelly'nin enerjiye ihtiyacı var," dedi Thomas. "Üniversiteye gidip eşini bulacak."

"Hayret bir şeysin." Shelly kızardı.

"İyi bebekler yapacak birini seç," dedi Thomas.

Sonra yemek odasına geçtiler. Çocukları da çağırdılar ve herkes masaya oturdu. Çocukların yüzleri tertemizdi, saçları yapıştırılmıştı. Birbirlerine servis yaparak uslu uslu oturdular. Thomas onların karşısında tam bir din hocası gibi davranıyordu. Pearl'ün pek kavrayamadığı coşkulu bir konuşma dönüyordu etrafta. İçkiler başını döndürmüş, içine bir huzursuzluk çökmesine neden olmuştu. Altı yedi yaşındaki bir çocuğun bir an vahşi bir hayvan gibi etrafta koşturup, hemen ardından sofrada nazikçe oturup Meister Eckhart'ın benlik dışına aşkınlık üzerine formülasyonlarını tartışmasını görmek, Pearl için fazlasıyla sarsıcıydı.

İç geçirdi. Çatalını eline aldı.

"Bak, Pearl," dedi çocuklardan biri. Adı Johnny'ydi. Gözleri ihtiyar ve yorgun görünüyordu; derinlerinde tuhaf bir parçalanma seçiliyordu. Masanın örtüsü üzerinden Pearl'e doğru bir deniz kabuğu itti. "Kulağına yaklaştır."

"Aa evet," dedi Pearl, gülümseyerek. "Okyanusun sesini duyabiliyorum. Dalgaları işitiyorum." Deniz kabuğu yapış yapıştı ve tatlı bir kokusu vardı.

"Hayır, öyle değil. Kendi kanının sesini duyuyorsun. O işittiğin kendi kanının kulağına fısıldadığı şarkı." Kabuğu geri alıp kucağına bıraktı. Çocuğun yüzü öfkeyle seğirdi.

"Şey," dedi Pearl, "galiba öyle."

Pearl'ün yanında kızıl saçlı, ağzı biraz büyük bir çocuk

oturuyordu. Hızlı hızlı ama düzgün hareketlerle yiyordu ve her lokmadan sonra peçetesiyle ağzını hafifçe siliyordu.

"Emma hamile kalıp kendinin olmayan bir bebek doğurdu," dedi Pearl'e.

Çocuklar... zavallı kafa karışıklıkları, diye düşündü Pearl. "Eğer bebeği doğurduysa onun olmak zorunda," dedi mantık dolu bir sesle. "Bazen erkekler bebeğin babası olup olmadıklarını bilmez ama annenin bilmesi gerekir." Öksürdü. Konunun kendisini biraz aştığını hissediyordu.

Sofranın diğer tarafındaki çocuklar ona ilgiyle baktılar. Başlarını salladılar.

"Hayır," dedi Trip adındaki küçük bir oğlan. Yanaklarında bir doğum lekesi olan uzun, ince bir yüzü vardı. "Hayır, Emma'nın bebeği onun değildi."

Pearl gülümsedi. "Emma, sizin uydurduğunuz biri, öyle değil mi?"

"Hayır, hayır, Pearl," dedi kızıl saçlı kız. "O Walker'ın büyükbüyükannesi. Thomas'ın da. Shelly'nin ve Miriam'ın da."

"Peki," dedi Pearl, "onun olmayan bebeğe ne olmuş? Aynı şekilde sevdi onu yine de, değil mi?"

Çocuklar ona sinsice baktılar.

"Çocuk geri alındı," dediler hep bir ağızdan.

Ölümü pek nazik bir şekilde sahiplenmişler, diye düşündü Pearl.

"Bu çok üzücü," dedi. Tabağına baktı; tabağın üzerindeki balık deseni ağzı açık ona bakıyor, Pearl'ün dokunmadığı yemeğin ardında yüzüyordu.

"Emma öldüğünde, kimse bir alamet duymadı," dedi daha büyük bir kız.

"Alamet mi? Ben... burada alamet ne demek?"

"Alamet, tanıdığın birinin öldüğünü sana haber veren sestir. Bazen kapıya bir tıklama olur, kapıyı açarsın, kimse

yoktur. Bazen de kuş olmayan bir yerden bir baykuş sesi gelir. İnsanların, öldüklerini sana bildirme biçimleridir bunlar."

Pearl, saçlarına tüy takılı küçük oğlana baktı. Adı Peter'dı.

"Sütünü içmelisin," dedi Pearl.

"Büyücüler süt içmez." Balıktan bir lokma çiğnedi ve yüzünü buruşturarak ağzından ince bir kılçık çıkardı.

Pearl sofranın çevresine, çocukların yüzlerindeki karmaşıklığa, karanlığa baktı. Buraya yıllar önce, hepsi bebekken gelmemiş olduğuna sevindi. Öylesi gerçekten fazla sarsıcı olurdu. Birden gözünün önüne o halleri geldi: Bağırıp gülen, sarı saçlı ya da kel; hepsine masanın başındaki o iri, tuhaf adam bakıyor, onları besleyip büyütüyordu. Ne kadar çarpık bir düşünce. Pearl elleriyle garip, kısıtlı bir hareket yaptı; zihninde o çocuk yığınını öteye itti âdeta. Thomas başını kaldırıp ona doğru baktı, çatal bıçağı elinde öylece kalakalmıştı. Avrupa usulü yiyor, çatal bıçağı ellerinde hiç değiştirmiyordu. Onu soğukkanlı bir ifadeyle izledi ve Pearl, utançla gözlerini indirdi.

Pearl ve Walker odalarına döndüklerinde Pearl yatağın üzerine kıvrıldı. Midesi ağrıyordu. Beyaz örtü ayak izleriyle kirlenmişti.

"Ayaklarım leş gibi," dedi, sandaletlerini çıkarıp iterek. "Şuna bak. Korkunç. Daha iyi olacağım, Walker, gerçekten olacağım."

Adam omuz silkti. Ona bir kadeh burbon verdi. İçki tatlı bir ışıltı saçıyordu. Pearl'ün midesinde yakıcı bir iz bıraktı.

Soyunup çarşafların altına girdiler. Walker onunla sevişti. Pearl'e iyi geldi bu. Çığlıkları evin havalandırma kanalları boyunca ilerledi. Çocuklar karanlıkta havalandırma pencerelerinin dar boşluklarına uzanmış, âdeta bir halıymışçasına dilsiz, dinliyorlardı.

"Sanırım burada olmamdan pek hoşnut değiller," dedi Pearl bir süre sonra, uykulu bir sesle.

"Çocuklar sana bayılıyor, Pearl."
"Büyükler... yani."
"Elbette hoşnutlar," dedi Walker. Kadının yüzünü okşadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şimdi, Miami'de ise Walker'ın bir başka okşayışı onu odanın öbür ucuna savurmuştu. Pearl duruma tarafsız bir gözle bakmaya çalıştı. Belki Walker ona gerçekten vurmamıştı. Ama yine de kendini, sırtüstü, köşeye savrulmuş vaziyette bulmuştu. Pekâlâ... kendi kendine düşmüş de olabilirdi. Belki biraz fazla içmişti. Bebeği artık kucağında değildi.

Walker tepesinde dikiliyordu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Pearl.

"Sevgilim, seni sürekli izliyorum. Şimdi bu, seni ikinci buluşum. Bundan yorulmaya başladım." Yumuşak bir sesle konuştu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Tuttuğu yerlerde bilekleri acıyordu. "Bir şeylerin neden gerçekleştiğine takılmayı bırakmalı ve gerçekleştiklerinde ne anlama geldiklerini sorgulamalısın."

"Ama beni nasıl buldun?" diye sordu Pearl, şaşkındı.

"Sam doğduğundan beri gitmekten söz edip duruyorsun. Mutsuzdun. Thomas, böyle bir şeyi yapacak kadar mutsuz olduğundan şüpheleniyordu."

"Kasabaya Sam'e birkaç küçük gömlek almak için gittim," dedi Pearl, dalgınca.

"Joe'yla adaya geri dönmeyince Boston'a giden havalimanı servislerini kontrol ettik. Elbette birine binmiştin. Sonra Boston'la konuştuk. Miami'den söz etmiştin, Pearl. Gitmekten söz etmiştin. Seni bulmak için kâhin olmaya gerek yoktu."

"Ama ben 'Tuna' adını kullandım sanıyordum."

"Tuna mı?"

"Dinle, Walker," dedi Pearl, "seninle yaşamakta sorun yok ama ailenle yaşamak istemiyorum."

"Sen şu an kendinde değilsin, Pearl."

"Kendimdeyim!" diye bağırdı Pearl. "Elbette kendimdeyim." Kocaman gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Kendimi öldürürüm, Walker," dedi.

Walker iç geçirdi.

"Oraya geri dönmek istemiyorum," dedi Pearl. "Bana Johnny'den bahsetsene. Johnny'nin nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Bu sabah öldü o."

"Gördün mü, gördün mü bak..." Pearl ağladı.

"Ağlanacak bir şey bu, Pearl, haklısın," dedi Walker.

"O çocuğun kanı Thomas'ın ellerinde," dedi Pearl. "Sen bunu göremiyor olabilirsin ama ben onun ellerinde görüyorum."

"Yeter," dedi Walker. Yorgun ve öfkeliydi. Spor ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine bıraktı. Kol düğmelerini açtı ve kollarını sıvadı. Pearl tuhaf bir hisse kapıldı; onu dövmeyi düşünüyor olabilir mi, diye geçirdi içinden. Yatağa oturdu, ellerini kucağında dikkatle kenetledi. Çok sarhoş olduğunu düşündü. Thomas, Pearl'e bir kez çok içtiğinde inatçı, ketum ve aşağılayıcı birine dönüştüğünü söylemişti. İnsanların çirkin bir tepki verme ihtimalini kışkırtacak tavırlar sergilediğini söyledi.

Walker'ın sesi yeniden sakindi. "Sam'i doğurduktan sonra çok hastaydın," dedi.

"Beni hasta eden senin ailen," dedi Pearl. "Artık onlarla yaşamak istemiyorum. Normal bir hayat istiyorum. Normal bir çocuk istiyorum."

"Bu çocuğu tek başına büyütemezsin," dedi Walker. "Bu kesinlikle imkânsız."

"Bana yardım edecek birini bulurum," dedi Pearl. "Okul-

lar var. Onu okula gönderirim. Ama okuldan önce bana yardım edecek birini tutarım ve ikimiz birlikte Sam'le oyun oynarız." Pearl'ün midesi ağrıyordu ve ağzı kurumuştu.

Telefona ulaşıp da resepsiyona, odasında tanımadığı bir adam olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğini düşündü. Odasında bir adam vardı ve onu korkutuyordu.

Pearl ahizeyi kaldırdı. Walker, onu yerine bırakana dek kadının bileğini tek eliyle tuttu. Diğer elini Pearl'ün çenesinde gezdirdi.

Pearl bir zamanlar, içinde bulunduğu durumu dilediği gibi düşünmekte özgür olduğuna inanmıştı ama bunun doğru olmadığını artık anlıyordu. Özgürlük kişinin içgüdüleri iyi olduğunda bile bir yanılsamaydı, ki Pearl her nevi içgüdüden yoksundu. Anne ve babası sayesinde edindiği birkaç basit inanç ve ahlaki kural, kendi hayatı için de, tıpkı onlarınkinde olduğu kadar yetersiz kılavuzlardı. Baptist olan annesi, banyoda kurabiye yememesi gerektiğini, Tanrı'nın bundan hoşlanmayacağını söylerdi. Kitaplığının üzerinin tozunu mutlaka alması gerektiğini çünkü kimse görmese bile Tanrı'nın bunu göreceğini ve yargılayacağını söylerdi. Ona, Şeytan'ın kendisine ilgi duymasına izin vermediği sürece Şeytan'a ilgi duyabileceğini söylerdi. Annesi duygusal ve yufka yürekliydi. Pearl'e saçını nasıl örmesi gerektiğini ve yabani çiçekleri bir vazoya nasıl yerleştireceğini öğretmişti. Sonra bir pazar günü, kilisenin kahve saatinde, kilerde telaş içinde koşuştururken, donmuş gıdaları kesmek üzere yeni bilenmiş bir bıçağı kendine saplayıverdi.

Bu gerçekçi gelmiyordu. Pearl'ün babası da durumu gerçekçi olmayan bir tavırla karşıladı. Geceler boyunca karanlıkta içmeye başladı. Gündüzleri ise arazisinde dolaşıyor, ağaç gövdelerine ellerini koyup, "Bu insanları seviyorum," diyordu.

Pearl başı önde, peşinde dolanıyordu.

"Onlar sadece bitki, baba," derdi perişan bir sesle.

Pearl, babasının yanında artık fazlasıyla gergindi çünkü yakında öleceğini adamın yüzünde açıkça görebiliyordu. Son zamanlarda neredeyse sadece, Avrupa'yı balonla dolaşan büyükannesinden söz eder olmuştu. Onu gürültüden ve araba yolculuklarından kuruntulu biçimde korkan, kendi zevki için gece yükselişleri yapmaktan hoşlanan, sıradan ama gözü pek, ufak tefek bir kadın olarak anlatıyordu. Ayrıca çocukken Alabama sokaklarında bir *zenci*nin öldürülmesine tanık olduğunu da söylerdi.

Son zamanlarında yine Pearl'ün annesinden söz etmek istedi. Elbette ikisi de onu sevmişti. Peki sence annen şimdi nerede? diye sormuştu Pearl'e, o korkunç gece. Pearl, babasının yanında genellikle geveleyip kaçamak cevaplar verirdi, hem utangaçtı hem de babasının o ölmek üzere olan biri ifadesinden dehşete kapılırdı ama o gece, annesini muhteşem kanatlara sarılmış halde, onun her hareketini izleyerek tepesinde süzülürken gördüğünü gizlice itiraf etti. Onu, neredeyse kelimenin tam anlamıyla, ev kadar büyük, altın renkli ve hoş kokulu bir hale içinde görürdü.

Peki ya Pearl ölüm hakkında ne düşünüyordu? Babası Pearl'e sordu. Bu konudaki fikri neydi? Babasının sakinliği ve ilgisi onu cesaretlendirmişti; Pearl, ölümün zihninde birinin bir bodrum katın bahçedeki kapısını açıp birkaç parça çıra ya da bir kavanoz domates reçeli almak için bodrum kata inen bir kişinin imgesiyle karıştığını söyledi. Bu imge onun için sevimli bir imgeydi. Annesi ve babası ona her zaman tatlı ve sevimli bir çocuk olduğunu söylemişlerdi ama Pearl böyle söyleyince, babası ona gerçek bir tiksintiyle bakmıştı.

"Hayat," demişti babası, "gözyaşı, kan, günah, meni ve dışkıdır. Ve ölüm de," diye bağırmıştı, "tam olarak aynı şeydir!"

Pearl'ün duyguları çok incinmişti. Babası ona daha önce hiç bağırmamıştı ve insan hem bu kadar hasta hem de ruhen çökmüşken ölüm hakkında böyle şeyler bağırmanın yersiz olduğunu düşünmüştü. Aralarına kasvetli bir sessizlik çöktü. Sessizliği sonunda kendine bir içki daha hazırlayarak babası bozdu. Sonra garaja yürüyüp av tüfeğini aldı. İçkisinden yudumlayarak evin etrafından dolanıp arka tarafına geçti, bahara rağmen yağan karı menteşelerden tekmeyle silkeledi ve bodruma inen kapağı kaldırdı.

"Baba..." diye seslendi Pearl ürkekçe.

Ne var ki babası onunla bir daha konuşmadı. Bodrum katına indi ve tüfeği ağzına dayayıp tetiği çekti.

Pearl'ün hayatında hep bir şeyler olurdu ama hiçbirinin bir mânâsı olmazdı. Tıpkı bir kuşun kapandan kaçınması gibi, hayatı mânâdan kaçınmıştı. Hayatında hiçbir şey onu önemli bir şey için hazırlamamıştı. Yaşadığı her an, içinde dilsiz bir taş gibi yatıyor, kendisinden ayrı, kendisiyle ilgisiz duruyor, öncesiz ve sonuçsuz bir olay olarak gömülüyordu. Dün denen şeyi yarına katmayı hayal bile edemiyordu. Hâlâ küçük bir çocuk olduğunu düşünüyordu; annesinin bütün umutlarının kaynağı. Bu odada otururken; olmak istediği kadar sarhoş değilken ve bir kocadan ziyade cerrahı andıran bu adamla... insanın o son, başarısız ameliyata birlikte gireceği o cerrahla baş başayken.

"Bu kadar içmemelisin, Pearl," dedi cerrah. "Toparlandığını sanıyorsun ama sadece aldanıyorsun."

Pearl yataktan kalkıp Walker'ın bebeği koyduğu beşiğe baktı. Sam orada, kendisini sarmalayan mavi uyku tulumu içindeydi. Sanki kendi kendine kıkırdıyordu. Çok güzeldi. Ten rengi de Walker'ınki gibi hoştu. Bebeğine bakarak sakinleşmek istemişti ama hissedebildiği tek şey onunla Walker arasındaki tartışmalar, o bitmek bilmez atışmalardı. Odanın havası bile tartışmalarla kaynıyormuş gibi geliyordu. Zihni-

nin köşelerine çökmüş, hakaretler ve vaatler fısıldayan küçük karanlık yaratıklar hayal etti.

Walker'a baktı. "Bana biraz zaman verebilsen... aile... ailenden uzak," dedi.

"Kadınlar neden hep biraz zaman istemekten bahseder?" diye sordu Walker. "Sinirime dokunuyor cidden bu."

"Tıpkı Thomas gibisin," dedi Pearl kısık bir sesle. "Zalim, baskıcı... ve gerçeklikten uzaksın."

"Gerçeklikten uzak mı?" dedi Walker, şaşırarak. "Gerçeklikten uzak."

"Şey... yani... sadece beni bulmuş olduğun için seninle geri döneceğimi düşünmen."

"Elbette seni bırakabilirim," dedi Walker. "Burada, Florida'da kalırsın; cilt kanseri olursun, çıplak elle ıstakoz yakalarsın, bahçıvan çocuklarla yatarsın. Sam'i alıp gider ve seni burada bırakabilirim ama çocukları üzer bu. Onlar senden hoşlanıyor, Pearl. Senin geri dönmeni istiyorlar."

Orada geçirdiği o uzun yılı düşündü. Kış en kötüsü olmuştu. Çok soğuk, çok az gün ışığı. Hep uyumuşlardı, tıpkı kış uykusuna yatmış gibiydiler. Çocuklar yaz aylarındaki hallerinin gölgeleri gibi dolaşıyordu ortalıkta.

"Lütfen," dedi Pearl yorgun bir sesle.

"Başka bir planın yok," dedi Walker.

"Daha yeni geldim. Zamanla her şey yolunu bulur."

"Hiçbir plan yok," dedi adam. "Işıl ışıl, sıcak, yeni bir dünyada sadece anne ve yeni bebeği."

Pearl tek kelime etmedi.

"Niyetle değil, hisle yaşayan bir anne."

"Evet," dedi Pearl.

"Oğlunu henüz doğurmuş bir kadınsın ve o büyük sarsıcı güce, yaşam gücüne kendini yakın hissediyorsun."

Pearl kızardı. Haklıydı. Korkmadığı ya da umutsuzluğa kapılmadığı zamanlar kendini oldukça mağrur hissediyordu.

Amazonlar savaşta hilal biçimli kalkanlar taşırdı. Kadınlığın sembolleri çoğu şeyden daha az koruma sağlar.

"Sana kalsa, üstüne kafa yormayınca, her şeyi anladığını sanıyorsun," dedi Walker.

"İnsanların sana yaptıklarını, varsaydıkları şekilleri ve söylediklerini bir kenara bırakırsan, her şey oldukça anlaşılır," dedi Pearl, kasvetle.

Walker ona yaklaşıp kollarını etrafına doladı, kalçasını okşadı. "Senin dünyan bedensel dürtüler ve anlamlardan ibaret. Hiçbir şey anlamıyorsun," dedi.

"Ben seninle oraya geri dönmeyeceğim," dedi Pearl.

"Başka bir yere de gitmeyeceksin," dedi Walker, alaycı bir tonla.

"Of, aklınca beni tehdit ediyorsun," dedi Pearl, sinirle. "Bunun benim için bir önemi yok artık, biliyorsun. Artık umursamıyorum."

Gelgelelim her şeyin altında bir panik uğultusu vardı. Eğer bu ölüm korkusu değildiyse neydi? En parlak anlarda bile, o dehşeti hep hissediyordu. Peki neydi o zaman, artık umursamıyorken bile?

Pearl ondan uzaklaştı.

Eksiklik ve kararsızlıkla dolu bir acı hissetti. Emzirmekten memeleri sızlıyordu. O sızıyla aniden keskin bir korkuya kapıldı. Çocukken annesinin ona yaptığı minik ocağı hatırladı: Ocak gözlerini belirtmek için üzerine daireler çizilmiş ahşap bir taşıma sandığıydı. Oyunun ve sevginin aldatıcılığını kabullenmiş, onunla usul usul oynamıştı. Babası onu balığa götürdüğünde, ucunda kanca yerine halka başlı büyük vida bulunan bir olta takımı vermişti. Onu koruyorlardı. Bir kazadan korkmuşlardı. Ona ikameler sağlamışlardı, o da sahte şeylerin aydınlığında güvenle yaşamıştı.

Annesiyle babasının öldüğünden, artık yanında olmadıklarından endişe etti. İsimlerini yüksek sesle zikretti.

"Doğru," dedi Walker yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Yıllar önceydi."

Bu dehşet verici bir korkuydu. Ölmüş birileri için böylesine kaygılanmak onun için korkunçtu. Kalbi hızla atıyordu. Araba kazaları vardı, hastalıklar vardı. Ölülerin yeniden ölme tehlikesi vardı. Korku, içinde bir fırtınaydı âdeta; cansız ama yine de ürkütücü bir yıkım arzusuna sahip bir fırtına...

"Yapayalnızsın," dedi Walker. "Bizden başka kimsen yok."

"Önemi yok," dedi Pearl. "Yalnız olmam önemli değil. Hem yalnız da değilim."

"Zihninin nasıl çalıştığını duymak gerçekten şaşırtıcı," dedi Walker.

"Sam var."

"Sam bizimle," dedi Walker. "Sam harika biri olacak."

"Senden hoşlanmıyorum," dedi Pearl, yenilmiş bir vaziyette.

Walker homurdandı. "Eskiden hoşlanırdın," dedi.

"Bir zamanlar sen 'başka'ydın."

"Biraz dışarı çıkmalısın, Pearl. Çok içine kapandın. Adaya biraz mola ver. Uzaklaşma ama. Morgansport'a git, saçını yaptır. Sinemaya git. Lunaparka git ve tahta atlara bin."

Pearl tahta atları hatırladı. Amerika'daki en eskisiydi o atlıkarınca. Atların gerçek dişleri ve gerçek kıllardan kuyrukları vardı. Ona atları bir keresinde çocuklar göstermişti. Bir kez de itfaiye istasyonunda gösterilen ve Pearl'ün porno olduğuna yemin edebileceği bir filme götürmüşlerdi onu çocuklar. Rimbaud'nun bavulunun ve bir Etiyopyalı suikastçının tetiği çeken işaretparmağının cam kavanozda sergilendiği bir müzeye de götürmüşlerdi hatta.

Pearl, Morgansport'a üç kez gitmişti. Günlerini nasıl geçirdiğini düşünemiyordu bile. Adada kalmıştı ama ne yap-

mıştı ki? Çocuklarla konuşmuş, çocukları düşünmüş ya da dışarıda, kıvrılarak her yere uzanan taş duvarların arasında çocuklarla yürümüştü. Genellikle, herhangi bir şeyin kaçıp gidebileceği haldeydi duvarlar... Hem açıklık arazide hem de çalılıkların arasında; ne bir şeyleri içerde tutar ne de dışarıda bırakırlardı. Çocukların oyunlarıyla sürekli yerinden oynayan, yeniden düzenlenen taşlardan ibaretlerdi.

Walker telefonda konuşuyordu. Ayarlamalar yapıyordu. Bir taksi gelip onları alacak ve havalimanına götürecekti.

"Başka çocuk istemiyorum, Walker."

"Peki."

"Bir kadının tek bir çocuğu olur," dedi Pearl. "Geri kalanların hepsi yanlış."

"Zavallı Pearl," dedi Walker. "Eve gece ikide varırız."

Pearl bir içki daha istiyordu. Oda sarsıldı. Daralıp genişledi âdeta. Beşikteki bebeğe baktı; kollarını havada döndürüp tulumlu ayaklarıyla parmaklıklara vuruyordu.

"Sam'i seviyorum," dedi Pearl, elini ona doğru sallayarak. "Büyüyüp tuhaf biri olmasını istemiyorum."

"Tuhaf olan senin davranışların, Pearl. Sokaklarda hem mutsuz hem de ikna olmamış gibi yürüyen sensin. Miami'de böyle görünürsen seni tutuklarlar. Miami'de hastalığa saygı duymazlar. Burası senlik bir yer değil."

Walker'ın sesi incitici şeyler söylerken bile çoğu zaman hoş çıkıyordu. Pearl kollarını ona dolayıp, onunla, kollarını ona sarmış halde o ânın eşiğinden hiçliğe yuvarlanmak istiyordu.

Bebeğe baktı. Bebek de küçük göğsü hızla inip kalkarken, ciddi bir ifadeyle ona baktı. Pearl bluzunun düğmelerini açtı, bebeği kucağına alıp memesine koydu. Sam gürültülü şapırtılarla emdi. Meme ucu uzun ve ıslak bir halde dikleşti. Pearl bebeğin başının tepesini öptü. Bebeğin işi bitince onu Walker'a verdi. Taksiyi beklemek için birlikte lobiye indiler.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kuzeye gitmek için bindikleri uçak yarı yarıya doluydu. Küçük çocuklu birçok yorgun aile vardı. Pearl, oradaki genç annelerden biri gibi, solgun, sessiz ve bu yolculuğu atlatmayı ister göründüğünü hissetti. Koltuklar üçlü sıralar halindeydi. Pearl bitkin bir şekilde pencere kenarına oturdu. Walker koridor tarafındaki koltuğa kemerini bağlayıp yerleşti. Bebek ikisinin arasında, bir yastığın üzerinde uzanıyordu.

"Bir martini rica ediyorum," dedi Pearl.

"Havalanmadan içki servisi yapmıyorlar."

"Ben hayal gücü kuvvetli bir insan değilim, Walker, kolay etkilenen biri de değilim. Ama rüyamda canımı sıkan bir şey olursa, gözlerimi ellerimle kapatır, o rüyadan çekilirdim. Uyanmazdım ama başka bir rüyaya geçerdim. Bunu o kadar iyi yapar olmuştum ki Walker... Aslına bakarsan tek yeteneğim buydu. Keşke gerçek hayatta da yapabilseydim."

"Of Tanrı aşkına," dedi Walker, "'gerçek hayat'mış."

"Kendimi iyi ifade edemediğimi biliyorum, Walker ama bunalımdayım."

"Evet, şüphesiz," dedi Walker.

Pearl derin bir nefes aldı. "Beden dediğin bir cesettir, Walker, sadece bir ceset; onu çürümekten alıkoyan tek şey ruhtur ama ben ruhumun artık olmadığını hissediyorum. Aslında yaklaşık bir yıldır yok. O çocukların hepsinin bir şekilde ruhuma sahip olduklarını hissediyorum."

"Çocukların kendi ruhları var, Pearl."

"Ben... öyle hissediyorum..."

"Doğum sonrası bunalımı bu, Pearl. Çocuk sahibi olmak güzeldir. Çocuklar bizi sonsuz kılar."

"Bu Yahudilere özgü bir düşünce değil mi? Çünkü dirilişe inanmıyorlar. Hayır, hayır, bahsettiğim şey bu değil, Walker." Ona hüzünle baktı Pearl. "Tuvalete gitmem lazım," dedi.

Walker ayağa kalkıp onun geçmesine izin vererek koridorda bekledi.

"Sen neden şuraya oturmuyorsun," dedi kadın, eliyle pencere kenarını işaret ederek. "Kendimi iyi hissetmiyorum, arada kalkmam gerekebilir."

Pearl uçağın arkasına doğru ilerledi. Koridor, eşyalarını yerleştirmeye çalışan insanlarla doluydu. Uçağın arka tarafında başka bir bebek daha vardı, bu seferki çok yaşlı bir kadının kucağındaydı. Pearl tuvalete girmek için beklerken onların yanında dikildi. Yaşlı kadın ağzını bir açıp bir kapatarak bebeğe bir şeyler anlatıyordu. Bebek büyük bir dikkatle dinliyordu. Birbirini anlayan iki kişi oldukları belliydi. Kadın, Pearl'ün hayatında gördüğü en yaşlı insandı. Bu haldeki birini hava yoluyla taşımayı reddederler sanırdı insan. Eh, hayat bir muamma, diye düşündü Pearl. Kadının seyrelmiş saçlarının altından görünen o güçlü kafasına baktı. Bu kadar yaşlı bir kadının bu kadar küçük bir bebeğe bakması gerçekten tuhaftı. Pearl onlara bakakaldı. Bebek yavaşça gözlerini yaşlı kadından ayırıp Pearl'e çevirdi. Altın rengi, buz gibi gözleri vardı. Pearl büyülenmiş gibi hissetti. Kendine engel olamıyordu. Anne olmak onu gevşek bir türe dönüştürmüştü belli ki. İşaretparmağını kıvırdı ve bebeğin ağzının üzerinden yumuşak, sevgi dolu bir hareketle geçti.

Yaşlı kadın yavaşça bebeği Pearl'ün ulaşamayacağı bir mesafeye çekti ve bebeğin yüzünü kazağının koluyla sildi.

"Özür dilerim," dedi Pearl. Yaşlı insanlar böyle şeylere

dikkat ederdi. Hastalık kapmaktan endişe ederlerdi. "Benim de bir bebeğim var. Ben..." Arkasını döndü ve neden kalktığını hatırlamadan koltuğuna geri yürüdü.

"Daha iyi misin?" diye sordu Walker.

Pearl, "Dönüşmüş birini gözlerinden anlayabileceğine inanıyor musun?" dedi.

"Anlamadım?" dedi Walker.

"Peter'la Trip'in kurtadam muhabbetlerini duymadın mı? Haftalardır başka bir şey konuştukları yok. Bir kitap mı ne bulmuşlar. Duymadın onları hiç? Sadece benimle mi konuşuyorlar? İnsanların parmak ve köpek patisi kustuğuna dair o şeyler... Hayvan ruhlarının gelip insanların gövdelerine sızdığına dair tüm o şeyler..."

Walker eliyle alnını ovuşturdu.

"Biliyor musun, mesela çok eski zamanlarda insanlar hayvanları, insan kılığına girip işlediklerine inandıkları suçlar için idam ederlermiş? Gerçek birer duruşma yapıp resmen asarlarmış hayvanları. Ve eğer yaratık hâlâ insan görünümündeyken suçüstü yakalanacak kadar talihsizse, içinde bir hayvanın bedenini bulacaklarından emin olanlar tarafından parçalanırmış..."

"Pearl," dedi Walker.

"Bir de o sahneledikleri oyunlar! Çocuklar öyle şeyler yapmamalı. Çocuklar frizbiyle falan oynamalı. O oyunlar! Sözde çoğu Shakespeare'miş. *Çoğu*. Hiç inanmıyorum. Sürekli birbirlerini öldürüyorlar.

"'O kanlı bıçak nedir?
Daha sıcak, kanı soğumadı henüz–
Göğsünden çıkardım efendim...'"*

* *Kral Lear*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Çev. Özdemir Nutku, 2009. (ç.n.)

"Pearl," dedi Walker. "Bir an olsun susar mısın!"

Kokpite açılan kapı, mürettebatın ardından kapanmıştı ve uçak kalkış için pistteki yerini alıyordu. Pencereden, arkalarında yarım daire biçiminde dizilmiş birkaç büyük uçağı daha görebiliyordu.

Pearl, Walker'ın koluna tutundu. Parmaklarını alıp dudaklarına götürdü. Onun elleri sıcaktı, kadifemsiydi, sanki kan orada alev alev yanıyordu.

"Sadece derdimi anlamanı istiyorum. O çocuklar insanı delirtebilir. Kendi küçük dünyalarını kuruyorlar... bunu görmek korkunç bir şey..." Sesi giderek yükseliyordu. Bıyıkları yeni terlemiş, kamuflaj pantolonlu bir delikanlı ona ihtiyatlı bir endişeyle baktı. Oğlanın giydiği pantolonun, annesinin bir zamanlar sahip olduğu kanepeyle kusursuzca uyum sağlayacağını düşündü Pearl.

İç geçirdi. Başını koltuğun tepesine iliştirilmiş, kolayla sertleştirilmiş beyaz kumaşa yasladı.

Her dört haftada bir, ay tehlikeli bir domuz tarafından yutulurmuş. Çocuklar böyle söyler, kıkırdar dururlardı. Eee, n'olmuş, ne olmuş yani! O gece ayın ortalıkta görünmemesini açıklamak için başka herhangi bir sebep kadar geçerli bir sebepti bu da.

Pearl dalgınlıkla bebek Sam'in saçlarını okşadı. Sam uyuyordu. Pearl'ün kulaklarında uğuldayan o gürültü onu en ufak biçimde rahatsız etmiyordu. Gece olmuştu. Geceler sorun değildi. Ama sabahlar... sabahlara çok kuşkuyla yaklaşıyordu. Işığın insana *sinsice yaklaşma* biçimi. Ve şafakla gün doğumu arasındaki o *boşluk*! Böyle sinsice gelen bir ışığa kim hazırlanabilirdi? Kim telafi edebilirdi?

Bir keresinde, hepsinin hayatta olduğu bir gün, yağan karı kendisine çeken sihirli eldivenleri olduğunu söylemişti babası ona.

Uçağın kanatlarının flapları kalkmıştı. O incecik, ayrıntı-

lı mekanizma görünür hale gelmişti. Küstah bir karmaşıklık. Yakışıksız. Göğe karşı gelen bir şey.

Hep birlikte burada, uçağın kırılgan kabuğunun içinde hapsolmuşlardı. Pearl uçaklarının düşeceğini, ansızın, keskin bir berraklıkla fark etti. Artık havalanmışlardı. Motorların sesi tiz ve düzgündü. Yükseliyorlardı. Ama Pearl düşeceklerini biliyordu. Çok alçaktaydılar; sanki bir şekilde ufuk çizgisinin de altında uçuyorlardı. Walker'ın elini tuttu.

Okuldayken, evrenin ucunun görüldüğünü öğrenmişti. Görev bilinciyle, bunun anlatılma şeklini defterine aynen kopyalamıştı. *Evrenin kıyısı, evrilen kozmostaki maddenin ilk birikimlerini temsil ederdi. Madde, uzayın derinliklerine ve dolayısıyla geçmişe bakılarak görülürdü.*

O defter çoktan kaybolmuştu. Artık bir öğrenci değildi. Ama şimdi o sayfa, o cümleler, zihninin bir köşesinde parlıyordu – öylesine tastamam, öylesine düzenli bir kaosun işaretiydi ki Tanrı'nın çılgın suretini görür gibi oldu.

Walker'ın elini bıraktı ve bebeği kucağına aldı.

Dizlerini kendine çekip alnını ön koltuğun arkasına yasladı. Madagaskar kıyılarında, denizin derinliklerinde, soyların tükenmesi randevusuna hiç katılmamış, o miadı dolmuş balıklar yaşardı. Babasının, hepsi hayattayken, ona anlattığı bir başka şey daha işte.

Miami'den kalkıştan üç dakika sonra pilot, dingin dingin Everglades'in otlardan oluşan ışıklı aurasına doğru uçtu. Uçak bir an için hızlıca kaydı, sonra burnunu ağır ağır çamura gömdü. Sağ kanat koptu ve uçağı neredeyse ikiye ayırarak kabine doğru girdi, âdeta bir çocuğun menteşeli taşıma oyuncağı gibi açtı uçağı. Pearl koltuktan kopup havaya savrulduğunu, sırtüstü vaziyette, beceriksizce havada süzüldüğünü hissetti. Belki de ölmek gerçekten böyle bir şeydi. Düşünsenize. Onca yıldır önsezili kimseler doğru resmediyormuş meğer. İnsan sadece kollarını iki yana açıyor eve doğru uçuyordu.

Geriye savrulmuş Walker'ı gördü, gür saçları yarılıyor, geceyi içeri buyur ediyordu. Kolunu ona doğru uzattı ama parmakları omzuna tutunamadı. Bebekle tüm temasını yitirmişti.

Havadan düşerken çat diye keskin bir ses çıktı ve sırtüstü yere serildi; uçaktan otuz küsur metre ötede, gözlerine su dolarken göğsünde bir ağırlık vardı. Bataklığın ışığı hafif eflatundu. Her şey tütüyordu. Ot korkunç bir koku yayıyordu. Göğsündeki ağırlığı güçsüzce yokladı. İtebileceği bir şeymiş gibi geliyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Elbisesinin gövde kısmı parmaklarına yapıştı ve lime lime oldu. Bir şey, dörtayak üzerinde, çığlık atarak ondan uzaklaştı. Göğsünü yoklamaya devam etti; artık o ağırlık yüzünden telaşlanıyor, onun, bebeğin ağırlığına dönüşmesini istiyordu. Gökyüzü, sahnenin üzerine düşen en soluk, en taşkın renge sahipti; karanlığı dağıtıyordu kuşkusuz ama ortalık herhangi bir ışığa kavuşmuş da sayılmazdı. Gövdenin bazı bölümleri alev aldı ve neredeyse aynı anda kendi kendine söndü. Etle metal birbirine kaynamıştı; zarar görmüş, biçimi bozulmuş nesneler, eskiden ne olduklarına dair hiçbir ipucu vermiyordu ama her şey acımasızca, anlamsızca canlı görünüyordu. Pearl'ün pek uzağında olmayan bir adam dimdik ayakta duruyordu, görünüşe göre yaralanmamıştı ve durmadan bağırıyordu, gerçi Pearl hiçbir ses duymuyordu.

Pearl dönmeye, yüzüstü gelmeye, yaşayanların geri kalanıyla birlikte yitip giden şeyi aramaya çalıştı. Bagaj bölümünde taşınan iki köpek yanından koşarak geçti, inildiyorlardı. Köpeklerden biri geri döndü, etrafında dönüp kadının başını kokladı, sonra yine uzaklaştı. Pearl, altındaki otlara tutundu ama kolları dirseklerine kadar balçığa gömüldü. Bocalayarak çömeldi, sallandı, sonunda büyük bir çabayla ayağa kalktı. Paramparça hissediyor, hafifçe salyası akıyordu, karar verme yetisinden yoksundu.

Kendi sesini duydu; bebeğin adını saçma bir biçimde haykırıyordu. Sonra da Walker'ın adını. Ağzı şişmişti. Sözcükler, kendi kulağına bile anlamsız geliyordu. Bu felaketi kendi aptallığıyla, bencilliğiyle başlarına kendisi getirmişti. Bataklığın içinde sendeleyerek ilerledi. Bir ayakkabısı ve de sağ kolunun derisinin bir kısmı yoktu. Aysız gecede uçak parlak ve ıssız görünüyordu. Artık insanlar hareket ediyordu. Her yere yayılmış sarı bir duman vardı. Gökyüzü sarıydı. Gökten doğruca yere inen ışıklar vardı.

Bir şeye sürtündü ve irkilerek geri çekildi. O şey çıplak koluna hafifçe değdi. Sert ama tüy gibi hafifti; büyük bir yağmurkuşunun kavrulmuş kanadı. Kendi evinde, çarpmanın etkisiyle ölmüştü; Pearl'ün yoluna boylu boyunca uzanmıştı, kömürleşmiş ama bütündü, uzun, zarif bacakları Pearl'ünkilerin üzerine çaprazlanmıştı, o acımasız gagası ise sakince kapalıydı. Kaderi, daha güçlü ve daha beceriksiz birininkiyle kesişmiş balıkçıl bir yaratık. Pearl'ün midesi bulandı. Bacakları, o şeyin bacaklarına dolanmış gibiydi.

Çamurun içinde yüzen bir peruk gördü. Bir sürü peruk.

Kuştan uzaklaşmak için sürünerek geriledi. "Walker!" diye bağırdı. Walker. Walker. Onunla yatmış ve bir bebek yapmıştı. Onların hepsini cezalandırmıştı.

Birden kulakları bir felaketin uğultusuna açılmış gibiydi. Dev projektörlü bataklık tekneleri, enkaza doğru sazlıkların üzerinden süzülerek ilerliyordu. Yaralıların sesleri insanlıktan uzaktı. Ama tanıdıktı da, tıpkı evlerinin oradaki baykuşların çığlıkları gibi. HU-UU, HU-UU. Umutsuzluğun bereketli etiyle beslenen baykuşlar.

Artık etrafında sağlıklı adamlar dolaşıyordu. Yaralanmamış, sağlam adamlar. Hâlâ koltuğuna bağlı duran kamuflaj pantolonlu genç çocuğun yanından geçti. Kaşının biri yarılmış, eti yüzünün önünde sallanıp duruyordu. Belinin etra-

fında, emniyet kemerinin onu sıktığı yerde ıslak ve koyu bir leke vardı.

Pearl köpekleri yeniden gördü; önünde koşuyor, körmüş gibi sağa sola çarpa çarpa ilerliyorlardı.

"Bebeğim," dedi Pearl. "Lütfen, benim bir bebeğim vardı. Lütfen bebeğimi geri verin. Kucağımdaydı."

Bir adam çarpıp neredeyse onu düşürüyordu. Pearl adamın kolunu yakaladı. "Burada bir bebek vardı," dedi. "Onu bulmanız gerek. O benim bebeğim."

Adam ona umutsuzca baktı. "Peki," dedi. "Burada durun, bir yere kıpırdamayın."

Adam uzaklaştı. Ama Pearl hiçliğin ortasındaydı. Yanı başında hiçbir şey yoktu. Tanıdık tek bir iz yoktu. Baykuşlar ya da bataklıktaki bir şey inleyip duruyordu. Bir baykuş yuvası var olan her şeyle doluydu sanki. Yaslarını besleyen her şeyle. Alabalıklar, tavşanlar, ardıçkuşları. Üzerlerine halkalar takılı, saçtan ve kemikten oluşan yumaklar. HU-UU, HU-UU. Walker'ın adını yeniden seslendi, sonra da çocuğun adını. "Lütfen," diye seslendi, "Benim bir bebeğim var. Burada... burada."

Pearl yere oturdu. Bataklık yanlarından onu içine çekiyordu. Kucağında bir şey tutuyormuş gibi kollarını kenetledi. Sonra kollarında bir şey hissetti, titreyen, küçük bir şey... bir de onu saran, aceleyle ama özenle taşıyan başka kollar. Artık bir sedyedeydi; üzeri bir battaniyeyle gevşekçe örtülmüştü ve çırpınan kalbinin tam üstüne kanlı canlı bir erkek bebek bastırılmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Bebek, hastanenin yenidoğan ünitesinde yatıyordu; merhemle kaplanmış, yağlı kâğıdın üzerine yatırılmış, neredeyse *en papillote** hazırlanmış bir balık gibiydi. Uykusunda ara sıra seğiriyordu, pembe yanık izleri vardı, kazadan sonra başındaki tüm saçlar yanıp gitmişti.

Pearl üst kattaki özel bir odada yatıyordu, kaburgaları ve kolu bandajlı, alnına kare bir gazlı bez yapıştırılmıştı. Başını yastığa koymuş, gözlerini sıkıca kapamış, uzanıyordu.

Walker ölmüştü.

Pearl, gözlerini sımsıkı kapayıp onu diriltmeye çalışıyordu. Hafıza diriliştir. Ölüler, hafızamızda biz yaşayanların arasında dolaşır ve bu diriliştir.

Pearl hiçbir zaman pek inanç sahibi olmamıştı. Walker'la ilgili imgelerini bir araya getirmeye çalışırken annesinin en sevdiği ilahi zihnine durmadan sızıyordu.

> Aaaahhhh benimle yürür O,
> Ve benimle konuşur O,
> Ve söyler durur, ait olduğumu O'naaaaaa

Hıristiyanlık Pearl için fazla dünyeviydi. Döndü ve sırtüstü uzandı.

Walker bir keresinde onu adanın bir ucundan ötekine ciple gezdirmişti. Üç ya da dört çocuk da yanlarındaydı. Yaban-

---

* (Fr.) Yiyeceklerin (genellikle balık veya tavuk gibi hafif proteinler) buharla pişirilmesi için pişirme kâğıdı gibi ısıya dayanıklı bir malzemeye sıkıca sarıldığı nemli-ısı yöntemidir ve genellikle bu şekilde servis edilir. (ç.n.)

mersinleri çalılardan kopup yağmur gibi cipin içine düşüyordu. Kendinden geçen çocuklar nefes nefese, yanlardan neredeyse düşecek kadar sarkıyor; dudakları dişetlerinin üzerinde geriye doğru çekilmiş, gözkapakları parçalanmış ağlar gibi titreşiyordu.

Ağaçların altında biftekler böğürüyordu. Balıkların kılçıkları, yuvalarının içinde patlayan silahlar gibi gümbürdüyordu. Kapanların tetiklenme seslerini andıran çarpılan kapı sesleri işitiliyordu.

Gözlerini kırpıştırarak açıp dümdüz, beyaz bir tavana baktı.

Walker'ı bir daha asla gördüğü o haliyle hatırlamayacaktı. O kasvetli yabanın içinden geceye uçup gitmişti. Cennet'e, derdi annesi olsa.

Tanrı seni sever, demişti annesi. Tanrı hepimizi sever. Ve sonunda bizi günahtan, ıstıraptan ve şüpheden sonsuza dek kurtulacağımız Cennet'e, yanına alır.

Pearl, Tanrı'nın insanları pek de sevmediğinden şüpheleniyordu. O'nun en sevdiği şeyin Yokluk olduğundan şüpheleniyordu.

Tanrı her şeyi yoktan var etmişti ve sonra bizi yine, sevdiği o yokluğu beslememiz için oraya geri alıyordu.

Bu da O'nun kötü bir yanıydı, diye düşündü Pearl. Tanrı ölmüş değildi, O sadece kötüydü. Çok ama çok kötü...

Herhalde yas dediği şey buydu. Bütün bu korkunç şeyler, korkunç düşünceler kafasının içinde dolaşıyor, yer edinmeye çalışıyordu.

Walker'la paylaştığı pirinç karyolada, kollarını, bacaklarını aşkla kaldırdığı o süslü başlığı olan yatakta... başka bir adam gördü. Penisi yarı demir yarı etten bir adam... Ve güzelce çatallı, yılanınkini andıran bir dil, böylece tüm sevgi eylemlerini aynı anda yapabilirdi...

"Hayır!" dedi Pearl. Sol gözünde siyah kanatlı bir kuş

yuva yapmıştı. Sağ gözüyle, hastane odasını görüyordu, böylece uyanık olduğunu anladı.

Walker'ın Thomas'a benzediğini gördü; soluğunu kesmek için onu aşağı çekiyordu. Sizi seven bir ölü, sizi ebediyen sever...

Odadaki hemşire, Pearl'ün yastığını kabartıyordu.

"Bebeğinizi şimdi görmek ister misiniz?" diye sordu neşeyle. "Onu emzirebilecek durumda mısınız? Yeni uyandı ve aç kurtlar gibi uluyor. Biberonu mümkün değil kabul etmiyor."

"Hayır," dedi Pearl. "Hiç biberon kullanmadı."

Şanslı küçük bebek, küçük Sam. Aynı kazada başka çocuklar ölmüştü. Ne şaşırtıcı bir lütuf. Kaderin cilvesi. Onları idrak edemiyor oluşumuz bile bir lütuf.

Pearl hastane gömleğinin düğmelerini çözdü.

"Az önce kayınbiraderiniz geldi," dedi hemşire. "Muhtemelen yarın taburcu edilirsiniz."

Pearl dudağını ısırdı.

"Burada biraz daha kalamaz mıyım?" dedi Pearl.

"Çatlamış kaburgalar için modern tıbbın yapabileceği pek bir şey yok, tatlım. Hem bebeğin, küçük Sandy..."

"Sam!" dedi Pearl, telaşlanarak. "Adı Sam."

"Ah, özür dilerim tatlım, aşağıda o kadar çok bebek var, hepsinin de bir adı var, anlatabiliyor muyum, bense tek bir zavallı beyinle idare ediyorum."

"Sam," dedi Pearl.

"Eh, küçük Sam'in sadece kötü bir güneş yanığı var gibi duruyor, hepsi o. Daha kötü bir durumu yok. Gerçekten ihtiyacı olanların yatağını işgal etmek istemezsin ya, değil mi tatlım?" Hemşire yatağın baş tarafını yukarı doğru kaldırıp çıktı.

Pearl gergin vaziyette kapıya bakıyordu. Thomas onu görünce ne diyecekti? Tiksiniyorum senden. Diyeceği buydu.

Tiksinç biriydi Pearl. Aylak, aptal bir kadındı, Thomas'ın dünyasında bir sivrisinek kadar değersizdi. Ona hiç kızmayacaktı. Ölmüş olmayı diledi, sonunda kendi hayatını yaşar, eski ilahileri söylerdi.

"Ve orada oyalandıkça paylaştığımız sevinci
Daha önce kimse bilmemişti dünyadaaaaaa..."

Doktorlarla konuşan, faturayı ödeyip evrakları imzalayan Thomas'ı görebiliyordu. Koyu gözlüklerinin arkasındaki, öfkeyle, ona karşı duyduğu hışımla kapkara olmuş gözlerini görebiliyordu.

Adayı terk edeli henüz otuz altı saat bile olmamıştı. Ve şimdi tüm bunların ardından, Walker ölmüşken, geri dönüyordu. Sam de orada, diğerleriyle birlikte büyüyecekti. Pearl, Peter'ın sahanda yumurtasından bir civciv çıkartmasını gördü. Joe'nun dilini haddinden fazla kullanarak bir kızla öpüşmesini gördü. Çocukların koşuşturup beklediğini gördü.

Evde on sekizinci yüzyıldan kalma bir Goddard-Townsend yazı masası vardı. Birisi masayı yüz bin dolara satın almak istiyordu. Birisi Thomas'ın valiliğe aday olmasını istiyordu. Ne var ki masanın üzerinde, çocukların yaptığı çizikler ve oyuklar vardı. Ve Thomas, kızdığında öfkesini pek saklayamazdı. Yüzü tanıdık bir kadın Thomas'a gülümsüyor ve şöyle diyordu: "Ahhh, tükürük meni olsaydı..."

Shelly, "Anlamıyorum, nasıl olur da benim kendi abim, bu kadar akıllı bir adam olan Walker, bir kedinin tüyleri arasında kaybolacak kadar küçük beyinli bir kadınla evlenebilirdi..."

Miriam ise o korkunç koyu renk eteklerini dikiyordu; gecenin tüm korkularını üzerinde taşıyan etekleri. "Ben artık aşka inanmıyorum," diyordu, "Johnny öldüğünden beri." Johnny'yi sevmişti Miriam, peki bunun ne hayrını görmüş-

tü ki? Johnny için hissettikleri doğrusal olmaktan uzak, bir top gibi, şişkin bir karın gibi, bir düğüm gibi, kıvrım kıvrım, döngüsel bir şeydi. Ne başı ne sonu vardı. Kendiliğinden oluvermişti. Kısmen acı. Kısmen avuntu. Aşk buydu işte. Nasıl böylesi mümkün olabilirdi ki? Sevmek, ölümü anlamaktan başka bir şey değildi. Ve Pearl eteklere bakarken, on dört kişiyi gömen çığa sebep olan kayakçının hikâyesini, vulvaları resmeden toplum ressamını, yirmi dokuz yıl boyunca içinde kalan ve doğmayacak ikizini taşıyan kadını ve akıl ya da delilikle bile kavranamayacak diğer hikâyeleri... işte evin dolaplarında rahiplerin cüppeleri gibi asılı duran o eteklerde toplanan tüm o diğer görüntüleri görerek şöyle diyordu: Ölümün aydınlattığı yol gerçek yoldur; bizi biçimlendiren, kim olacağımızı belirleyen ölümü anlamaktır. Bizi hayvanlardan ayıran da budur zaten.

Hemşire Sam'i Pearl'e doğru uzatıyordu. Bebek, kundakta kıpkırmızı bir öfke topu gibi uluyordu.

Pearl ona tereddütle baktı. İki aydır onu beslemişti, ona komiklikler yapmıştı, altının ıslak olup olmadığını sürekli kontrol etmişti. Çocuklar Pearl'e hiçbir zaman makul görünmemişti. Büyürlerdi. Ölmeseler de ortadan kaybolurlardı.

Sam'i aldı ve memesine koydu.

"Ne tatlı bir şey bu," dedi hemşire. "İkinizi yalnız bırakıyorum şimdi."

"Aç mısın, Sam?" diye fısıldadı Pearl. "Zavallı küçük bebeğim. Artık güvendesin."

Meme ucunu bebeğin yanağına hafifçe sürttü. Sam küçük elleriyle kadının memesine uzandı ve yoğurur gibi bastırmaya başladı. Gözleri sımsıkı yumulmuştu. Sütü şiddetle çekmeye koyuldu.

"Ah," diye inledi Pearl.

Yastıklara sürtünerek kendine daha rahat bir pozisyon

bulmaya çalışarak biraz daha dikleşti. Bebek ona yapışmıştı, çiğner gibi emiyordu.

"Ay canım, açlıktan öldün, değil mi?" dedi Pearl. Onu biraz yukarı doğru itip acısını hafifletmeye çalıştı. "Belki de bunun nasıl yapıldığını unutmuşumdur, aptal Pearl hiçbir şeyi başaramaz ki..." Yine acıyla haykırdı. Geceliğinde bir damla kan vardı, bir damla da bebeğin çenesinde. Nefesini tuttu. Bebek öfkeyle homurdanıyordu; memesine yapışmış yüzü, basık ve şekilsiz görünüyordu. Bu çok utandırıcıydı. Bebeği memesinden ayırmak istiyordu. Meme ucu kanıyordu. Parmaklarını meme ucuyla bebeğin dişetleri arasına sokup onu memeden ayırmaya çalıştı.

"Hamburger yiyecek kıvama gelmişsin, değil mi?" dedi Pearl. Sakin kalmak istiyordu. Aklı başında, esprili bir kadın olduğunu göstermek istiyordu.

Keskin bir acı, memesinden kasıklarına doğru bir sızı ilerledi. Çığlık atıp bebeğin başını kendinden uzaklaştırdı. Yataktan kalkıp Sam'e baktı. Sam battaniyeyi tekmelemişti; debeleniyor ve inliyordu, kara, bulanık gözleri odanın içinde fıldır fıldırdı.

Pearl yuvarlanıp düşmesin diye hızla yatağın yan korkuluklarını kaldırdı. Gerçekten de pek çaresiz bir şeydi Sam. Pencere yanındaki ziyaretçi sandalyesine kadar geri çekilip oturdu. Memesine baktı. Morarmıştı ve toplu iğne başı gibi kan toplamıştı. Bir kâğıt mendille hafifçe dokundu.

Sam küçük uyku tulumunun içinde çırpınıp tekmeler atıyordu. Yastık kılıfının ucunu yumruğunun içinde sıkıyordu. Pearl ona bakakaldı. Pencere pervazında öğle yemeğinden kalanlar duruyordu. Bir somun ekmeği aldı; yatağa dönüp Sam'in avucunu açtı, ekmeği içine yerleştirip kapattı. Sam ekmeği ağzına götürüp yemeye başladı. Yarısını yedikten sonra uykuya daldı.

Pearl'e göre çocuğunda bir sorun olduğu aşikârdı. Yüzü,

yani göründüğü kadarıyla; yumuşak pamuklara, bebek kıyafetlerinin sevecen kalıplarına gömülü olmayan kısmı normaldi. Hatta bir yabancının gözünde çok güzel bir bebek bile sayılabilirdi. Zaten yabancılar bir bebeğin yüzünde yalnızca görmeye alıştıkları şeyleri tanırdı.

Uzun tulumunun fermuarını açtı.

"Doğru düzgün bir bebek değilsin, değil mi?" dedi nazikçe. Cildi gevşekti, biraz buruşuktu ve ince, neredeyse görünmez tüylerle kaplıydı.

Küçük ellerine baktı, minik sivri tırnaklarına, artık sakin olan pürüzsüz yüzüne. Yüzü bir maskeyi andırıyordu, küçük bir hayvanın yüzünü.

Belki de ona hiç bu kadar dikkatle bakmamıştı. Hafifçe başı döndü. Bebeğin elinde iki küçük yuvarlak doğum lekesi vardı. Sam'in doğum lekesi vardı ama orada değildi... yoksa orada mıydı? Göğsünde değil miydi?

"Yalnızca bir sinir krizi geçiriyorum, hepsi bu," diye fısıldadı Pearl.

Yere diz çöktü ve sürgüye kustu. Sonra pencere yanındaki sandalyeye geri oturdu. Dışarıda hava, güneşin sıcaklığıyla titreşiyordu. Gece geldiğinde ne yapacaktı? Geceye nasıl dayanacaktı?

"Sen benim bebeğim değilsin," dedi. "Başkasına aitsin." Parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Hayır, hayır, hayır," dedi. Bebeği kucağına alıp sallamak istiyordu ama korkuyordu. Odanın dört köşesinden başını sıkıştırıyorlarmış gibi bir basınç hissediyordu.

"Yalnızca bir sinir krizi geçiriyorum, hepsi bu," diye mırıldandı tekrar.

Odanın eşiğinde yaşlı bir kadın duruyordu. Çenesi titreyerek göğsüne düşmüştü. Bol sabahlığının içindeki ince kolları ileri doğru uzanmıştı. Garip, iniltiye benzer bir ses çıkardı.

Hemşire görününce uzaklaştı.

"Burada kimse asla yatağında durmuyor," dedi hemşire. "Hepinizi kayışla bağlamamız gerekiyor galiba." Başka bir hemşireydi bu; yüzü yuvarlak, erkeksi, burnu ise çok pembe, fazlasıyla iğrençti.

"O da kimdi?" diye sordu Pearl. "Az kalsın buraya giriyordu!"

"Muhtemelen bir şey çalmak istiyordur," dedi hemşire neşeyle. "Televizyon izlemektense hırsızlık yapmayı tercih ederler. Televizyon onlar için fazla müstehcen artık."

Sadece yaşlı bir kadındı, diye düşündü Pearl. Florida onlarla doluydu. Greyfurttan çok yaşlı kadın vardı Florida'da.

Hemşire Sam'e bakıyordu.

"Onu besleyemedim," dedi Pearl. "Sütten kesilmesi gerek, sütüm yok."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi hemşire. "Onu neden hâlâ üzerinizde taşımayı seçersiniz anlamıyorum zaten. Açık konuşmak gerekirse, bunu neredeyse rahatsız edici buluyorum. Burada çamaşırhanelerde, sinemalarda, her yerde emzirenleri görürsünüz."

Hemşire bebeği kucağına aldı ve çıkmak üzere kapıya yöneldi. Sam esnedi. Üst dişetlerinin iki yanında, mükemmel bir simetriyle yerleşmiş minik üçgen dişler vardı.

Hemşire iç çekti. "Tanrı yardımcımız olsun," dedi. "Erken başlıyor. Buraya girip çıkanlarda öyle şeyler gördüm ki... Okuduklarıma inanmama sebep oluyor. İnsanın yüz yapısıyla ilgili o şeyleri okudunuz mu hiç? Daha uzun boylu ve daha kel olacağız, kafalarımız büyüyecek, gözlerimiz küçülecek, çenelerimiz neredeyse yok olacak. Hava kirliliğinden diyorlar. Bence Kübalılar yüzünden. Aman Tanrım, Kübalılardan bıktım usandım. Elli yıl sonra burada olmayacağıma şükrediyorum. Bu devirde çocuk sahibi olmak... sizin yerinizde olmak istemezdim doğrusu."

Hemşire bebeği alıp çıktı. Pearl sersemlemiş kalakaldı, bir kez daha yalnızdı. Bir süre sonra kalkıp sürgüyü yerden aldı. Onu durulamak için koridora çıkıp banyoya gitti. Elbette, her odada ondan çok daha kötü durumda insanlar vardı. Banyoya girdi. Duş almak, hissettiği acıyı suyla akıtmak istiyordu ama kaburga bandajlarını ıslatmaması gerektiği söylenmişti. Perdesiz kabinlerin soğuk beyazına özlemle baktı. Birden arkasında, geçmek isteyen biri varmış gibi tuhaf bir his duydu; döndü ama kimse yoktu. Hayatta bir karşılığı olmayan bir hareketin, çevresindeki boşluğa doğru akması gibiydi bu. Biçimlenmeye çalışan canlı bir enerji. Aç bir gölge. Pearl alnını beyaz fayanslara bastırdı. Başı dönüyormuş gibi hissetti.

Kendini duvardan itip koridordan geri yürümeye başladı. Kendi odasını bir türlü bulamıyordu. Kendisine ait olduğunu sandığı odada kahverengi, alacalı bir sabahlık giymiş başka bir yaşlı kadın yatıyordu. Pearl şaşkın şaşkın koridorun sonuna kadar yürüdü. Bir alt kattaki yenidoğan ünitesine inip bebeklere bakmaya karar verdi. Bu parlak bir fikir gibi geldi ona. Böylece her şeyin yeniden yoluna girme şansı olacaktı. Kalın, yeşil kaplı kısa bir merdivenden indi. Sahanlıkta bir Dr Pepper şişesiyle kapağı yıpranmış bir roman duruyordu. Kapaktaki adam Walker'a hiç benzemiyordu. Pearl öpülmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı ama bu sanki çok uzun zaman önce olmuştu. Walker'ın ağzı sıcaktı, yumuşaktı. Dişlerindeki altın sayesindeydi bu.

Birkaç basamak daha inip kapıyı iterek açtı. İçeride tatlı, hafiften rahatsız edici bir koku vardı. Duvarlarda, insan işlerine girişmiş neşeli hayvanlarla dolu parlak manzaralar yer alıyordu. Hemşire istasyonunun arkasındaki duvarın bir kısmı henüz boyanmamıştı; sadece eskiz çizilmişti. Hayalet tavşanlarla doluydu. Ah, bir çocuk olmak, diye düşündü Pearl, büyülü ve söze dökülemez imgelerle dolu bir çocuk.

Çocukluk harika bir andır, harika bir an. İnsan her şeyi başka türlü görür. Yüzüne sabitlenmiş bir gülümsemeyle koridor boyunca yürüdü. Orada, yenidoğan ünitesinin camının ardında, bebekler vardı. Bir hemşire boş bir beşiğin şiltesini ıslak bir bezle siliyordu. Bebekler uyuyordu; aynı beyaz giysilere sokulmuş, popoları havada on kadar bebek. Kimileri Sam kadar kel, kimileri onun kadar kızarmış. Pearl bir süre onlara baktı, sonra arkasını döndü. Birkaç tavşanı, bir eşeği ve Beyaz Kraliçe'yi geçerek merdivenlere açılan kapıya doğru yürüdü. Beyaz Kraliçe, çimdiklenmeden önce ulumuştu, öyle değil miydi? Belleği hem ileriye hem geriye işliyordu. Su sebilinde durdu ve bardaklıktan bir kâğıt bardak çıkardı. Musluğu açınca bardakta bir girdap oluştu. Su hızla dolarken kenarlarda çarptı ve Pearl kendi parçalanmış, titrek yüzünü gördü. Kendini berbat hissediyordu; neredeyse insan bile sayılmazdı. Belki de insan ırkı henüz doğmamıştı. Belki de bunların hepsi hükümetin bir aldatmacasıydı. Hâlâ gerçekleşmemişti. Bu hayat rahmin ta kendisiydi sadece.

Pearl kapıdan tekrar aksayarak geçip merdivenlerden çıktı. Romanı biri almıştı. Kendisine ait olduğuna inandığı oda şimdi boştu. Rahatlayarak içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve yatağa uzandı. Duvarındaki saat üçü gösteriyordu. Pearl'e öyle geliyordu ki saatler her zaman üçü gösteriyordu. Bir zamanlar biri ona tabutta yatan bir çocuğun fotoğrafını göstermişti. Pearl gözlerini kapadı. Âlemciler, bir âlemci partisinde içiyorlardı. Kadehler kaldırılıyordu. Iskalayan nişancılara, dedi biri. Herkes bunun şerefine içti. Bilinmeyeni küçük düşürdük, dedi biri. Ruhu yok ettik. Herkes içti.

Pearl saate tekrar baktı. Hâlâ üçü gösteriyordu. Mesih'in çarmıhta öldüğü saat. Bir şeyin yeniden dirilip gelmesi için uygun zaman. İpleri fazlasıyla elimize aldık, diye düşündü Pearl. Kollarını sıkıca göğsünün üzerine çaprazladı. Bebeği ne zaman geri getireceklerdi? Bebekle birlikte artık git-

mesi gerektiğini ne zaman söyleyeceklerdi? O, Thomas ve bebek... kutsal olmayan bir ruh üçlüsü dışarı, sıcağın içine çıkacaklardı.

Pearl, Sam'in sıradan bir çocuk olmasını, kendi çocuğu olmasını istemişti. Diğerleri gibi, o tuhaf bilgi kırıntılarına sahip, abartılı öfke nöbetleri geçiren çocuklar gibi olmasını değil. Diğerleri, olanca çekiciliklerine rağmen Pearl'e ölümcül küçük çiçekler gibi görünürdü; filizlenen şeytanlar, daha sütdişlerini bile kaybetmeden Dante alıntılayan, günleri Pearl'ün anlam dahi veremediği kuralların iç içe geçtiği bir oyundan ibaret olan çocuklar.

Pearl'ün bakışları saatten, yine kapıda durmuş odanın içine bakan yaşlı kadına kaydı. Kadın uzun boylu ve çelimsizdi; üzerinde tüm zevksizliklerine rağmen mucizevi görünen, solmuş kahverengi giysiler vardı. Yaşlı kadın kolunu kaldırdı, sanki bir kuş kanadını kaldırmıştı ve Pearl kanadın teleklerini, her bir tüyün mucizevi biçimde diğerine karışmasını, her bir acımasız ve keskin gece yarısı çizgisinin incelerek uzayan hamlesini ve tüm bunların, ruhunun en içten arzularından bin kez daha mükemmel olduğunu gördü.

Bu, uçaktaki yaşlı kadındı; çocuğunu arıyordu, onu geri istiyordu.

"Şu an burada değil," dedi Pearl.

Pearl artık bu dünyada yaşamaktan yorulmuştu. Bu dünyada işler kötü gitmişti. İnsan hiçbir şey arzulamasa, pek az karar verse bile gölgesi başkalarının yoluna düşer, onların gölgeleri de senin üzerine serilirdi.

Pearl komodinin üzerinde bir saç fırçası arandı. Saçlarını taramaya koyuldu. Saçları birbirine yapışmıştı ve önceki gün fark etmediği birkaç beyaz teli tarayıp çıkardı. Gri teller telefon kabloları gibi kıvrım kıvrımdı. Pearl'ün gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Bir bebeği vardı. Kendi halini bu kadar düşünmekten vazgeçmesi gerekiyordu.

Ama bebeğinde tuhaf bir şeyler vardı. Bir hayvan gibiydi. Artık kendisine ait olmayan bir bebeği vardı.

Yaşlı kadın odaya girmişti. Bakışları Pearl'ün zihninin içine işliyordu âdeta ve Pearl zihninde sürekli o gözleri ve onların ardındaki yaşlı kadını görüyordu. Pearl saçını taramayı kesti ve hemşireyi çağırıp onu dışarı attırabilmek için yaşlı kadının odadaki konumunu belirlemeye çalıştı. Ne var ki kadının konumu sabitlenemiyordu. Yaşlı kadın hareket ediyordu, odanın içinde bir şeyler arıyor, Pearl'ün zihninde gezinip duruyordu.

Pearl fırçayı elinden düşürdü; tek bir karmaşık hareket ve çaresizlikle memelerini, gözlerini, başını kavradı.

Belki de o, ne uçaktaki ne de başka bir yerdeki yaşlı kadındı aslen. Belki de sadece ölümdü. Ölüm, Pearl'e yine her şeyi berbat ettiğini söylemeye gelmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kazadan sonra Pearl ancak çöküş olarak adlandırılabilecek bir haldeydi. Genç kız, artık sönmüş bir kadına dönüşmüştü, yeterince sakin ve kabullenmiş vaziyetteydi ama yüzünde kasvetli, şaşkın bir ifade, konuşmasında da biraz karmaşa vardı. Vaktinin çoğunu ya odasında ya da havuz başındaki bir şezlongda geçiriyordu, başka bir şey yapacak enerji ya da ilgiden yoksundu.

Çocukların toplandığı yer burasıydı. Yetişkinler havuzu kullanmıyordu. Lincoln gevşemek için saunaya giderdi. Shelly yüzmezdi. Miriam ve Thomas, denizi tercih eden güçlü, eski usul yüzücülerdi.

Yüzmenin muhtemelen insanın bünyesine ya da diriliğine yahut her neyse ona iyi geldiği söylenirdi ama her durumda, Pearl'ün hiç rağbet etmediği delice sağlıklı bir alışkanlıktı; şahsen kendisi biraz keyifsiz olmayı tercih ederdi. Zira uzun zamandır görünüşünü umursamıyor, kendi kötü halini besliyordu; eti artık kendisine tümüyle işe yaramaz görünüyordu ne de olsa uzun zamandır kendi ellerinden başka hiçbir el dokunmamıştı ona.

Hatta hastalıklı bedeninin tuhaf harikuladeliğinde gerçek bir sarhoşluk bulmaya başlamıştı: Kemikli göğsünde, bronzlaşmış ama hasta görünen yüzünde.

Havuz eve hatırı sayılır uzaklıktaydı; hep oradaymış gibi görünmesini sağlayan bir çayırlıkla doğal bir biçimde çevrelenmişti. Gerçekten de havuzun ne zaman yapıldığı pek belli değildi. Pearl'ün bildiği kadarıyla uyanık olduğu her anı

suda ayak çırparak geçiren küçük Jesse, yıllar yılıdır herkese bıkıp usanmadan aynı soruyu sorardı:

"Çukuru kazdıklarında burada mıydın?"

"Hayır," dedi Pearl.

Aslında cevaplaması gayet basitti. Ne var ki başka kimse çocuğa bir türlü doğru dürüst yanıt vermezdi. Bazen orada olduklarını söylerlerdi, bazen olmadıklarını. Kimi zaman, en büyük oyuncaktan bile büyük, kıpkırmızı, lastik kokan kamyonların ve traktörlerin gelip çukuru açtığını anlatırlardı; kimi zaman da Miriam'ın bir kevgirle kazdığını. Bazen de Şeytan'ın, Tanrı'dan bile daha çok şey yapmayı seven Şeytan'ın yaptığını söylerlerdi oğlana, tıpkı onları da yaptığı gibi.

Çocuklar Jesse'yle dalga geçer, suda doğduğunu söylerlerdi.

"Annen havuza işedi ve ortaya sen çıktın," diye şakırlardı.

Jesse bu alaylara aldırmıyor gibiydi. Belki de duymuyordu bile. Belki balıklar gibi, yankıyla işitiyordu ve çocukların sesleri ona, dost bir denizdeki tanıdık titreşimlerden farksız geliyordu.

"Annen suyu bir erkeği sevdiğinden daha çok severdi. Annen..."

Aslında Jesse'nin annesinin kim olduğunu kimse bilmiyordu. Thomas onu Boston'daki bir evlat edinme kurumundan getirmişti. Thomas, oğlanın çirkinliğinden etkilenmişti. Jesse meraklı, iri, fıçı gibi bir göğsü ve büzüşmüş, sulu mavi bir derisi olan tuhaf, küçük bir çocuktu. Düzgünce giydirilip onlarla resmi yemek odasında yemek yediğinde bile ıslak görünürdü. En sevdiği şey nefesini tutmaktı. Pearl onun hakkında bundan fazlasını bilmiyordu. Bildikleri yalnızca gözlemledikleriydi, ki bunları güvenilmez buluyordu, bir de çocukların ona anlattıkları vardı.

Çocuklar dışında ona kimse bir şey anlatmıyordu; onların teorileriyse en hafif deyimle karmakarışıktı. Çok fazla çocuk vardı. Yine de Pearl, çocukların hızla büyüdüğünü ve sık sık farklı kıyafetler giydiklerini; dolayısıyla görünen kadar çok olmadıklarını hesaba katmak gerektiğini düşünüyordu.

Topu topu on iki kişiydiler. Hepsi bu. Gerçi bu, az oldukları anlamına gelmiyordu. Pearl'ün burada ilk tanıdığı çocukların birçoğu artık yoktu. Büyüyünce yaşamak için anakaraya gider, işe girer ya da okula devam ederlerdi. Thomas çok cömertti. Her şeyi o karşılardı. Gidenler mektuplar gönderir, ona bağlılıklarını sürdürürlerdi ama geri dönmeleri hiçbir zaman teşvik edilmezdi. Thomas'ın "ailesi" ergenliğe hiç girmezdi. Şimdilerde burada, en büyük Joe'ydu, en küçükse bebek Angie. Bir bacağı kurumuştu. Güzel sarı bukleleri, tombul yanakları ve zavallı, kurumuş bir bacağı vardı. Yine de ötekilerle birlikte her yere giderdi; etrafına bakınıp kendi kendine kıkırdarken omuzların üstünde taşınırdı.

Pearl havuzu severdi. Deniz kadar doğal ve dipsiz görünsün diye tabanı çok koyu bir maviye boyanmıştı. Fayanslı kenarına demirden bir kuş sabitlenmişti. Bir sanat eseriydi. Gerçekten de epey para ederdi. Etrafta, Pearl'ün cahil gözüne bile değerli görünen pek çok nesne vardı. Çocuklar kuşun her yanına tırmanır, banyo havlularını üstüne atar, öğle yemeklerini onun içinde yerlerdi. Pearl bazen keşke kendisi daha küçük olsaydı da onun içine tırmanabilseydi diye düşünürdü. Onun burulmuş, hırpalanmış küreler halindeki gözlerini, boş demir oyuklarını, bacaklarını ve gagasını oluşturan kurt yenikli ahşabı severdi.

Pearl yüzmezdi ama güneş altında buz gibi beyaz şarabını içmeyi severdi. Her sabah yarım düzine buz kalıbını hırpalanmış bir viski soğutucusuna boşaltır, aralarına yaklaşık iki litre şarabı yerleştirir ve yükünü yeni başlayan güne doğru dışarı taşırdı.

Yaz aylarında gündüzleri kendini yalnızca şarapla sınırlandırırdı; şarabın çocuklarla başa çıkmasını kolaylaştırdığını düşünüyordu. Yine de pek iyi başa çıktığı söylenemezdi ama onlarla konuşmayı yetişkinlerle yaşanan atışmalara tercih ediyordu. Çocuklar sarhoşlara benzerdi aslında; uzun uzadıya ve büyük bir tutarsızlıkla konuşmaya kararlıydılar. Pearl bu bakımdan onları az çok anlıyordu.

Pearl, Tracker'ın küçük kardeşi Timmy'nin şarabını açmasına müsaade etti. Timmy mantarı alıp silahı için sakladı.

"Pearl, Pearl, yüz bizimle!" diye bağırdı çocuklar.

Ağustosta bir sabah vaktiydi. Çimenler sararmıştı. Pearl'ün bedeni güneş kremi ve terle parlıyordu.

"Yüzmeyeceğim," dedi Pearl, bezgince. "Suyun üzerinde süzülmeye bile niyetim yok." Onlar kıkırdayınca Pearl de güldü.

"Pearl, Pearl!" diye seslendiler çocuklar bıkıp usanmadan. Şimdiye dek mevsimler boyunca, çocukların sesleri ona şakımış; havada yumuşakça süzülüp sessizce ve tatlı tatlı onu avlamıştı.

"Bize bir sırrını anlat, Pearl."

Başını salladı Pearl. "Sizden sakladığım bir sırrım yok," dedi.

Trip'in dudakları kulağına sürtündü. "Göğsün tuhaf görünüyor, Pearl."

Gözlerini açtı. Göğsünde, dolgun ve nemli bir şey hissetti. Kımıldamadan o şeye baktı. Sadece bir tür mantardı. Bir meşe ağacından koparılmıştı. Aldığı gibi havuza fırlattı ve gözlerini yeniden kapadı.

"Öff," dedi, "siz ve oyunlarınız."

Trip'in yüzünde Pearl'ün fark ettiğine memnun olmadığı bir doğum lekesi vardı. Çirkinleştirmiyordu oğlanı. Daha ziyade rahatsız edici bir yanı vardı. Makyajla rahatlıkla gizleyebilirdi oğlan lekeyi. Pearl buna emindi çünkü bazen leke

elmacıkkemiğinin üzerinde olmazdı ve o zaman Trip sıradan, yakışıklı bir çocuk oluverirdi. Çocukluğa yakışan bir yüzle; zira çocukluğun yüzü esasen her yerde aynı değil midir? Gelgelelim Trip lekeyi gizlemektense süslemeyi tercih ederdi. Yaklaşık elli sentlik bir madeni para büyüklüğünde, parlak ahududu rengindeydi. Farklı şekillere benzetilmeye çok uygundu. Çoğu zaman bir tilki başı gibi görünürdü ama bazen çağrışımları daha cinseldi. Yürüyen bir mürekkep lekesiydi oğlan. Haylazın tekiydi. Her zaman haylaz olmuştu. Yıllar önce, Pearl'ün buradaki ilk yılında, oğlanı ilk kez okula gitmesi için Morgansport'a gönderdiklerinde, bir günü bile dayanamamıştı. Yeni yün takım elbisesi, yeni spor ayakkabıları ve taranmış, parlak saçlarıyla son derece uyanık, zeki bir çocuktu; çok da sevimliydi. Fakat resim dersinde öteki çocukların boyalarının üzerine işemişti. Uyku saatinde kendisini azarlayan öğretmeni de ısırmıştı. O günden sonra bir daha okula gitmemişti. O zamanlar birinin onu bir güzel pataklaması gerekirdi, diye düşündü Pearl. Hepsinin pataklanması gerekirdi.

Pearl çocuklardan hiçbirine asla el kaldırmazdı. Bunun yerine, kendini onların etki alanının dışına çıkarmanın bir yolunu geliştirmişti. Elbette, bu yöntem her zaman işe yaramıyordu ama işe yaradığında harikaydı. Odaklanır, zihninin derinliklerine iner ve onlardan uzaklaşırdı. Bedeni orada, kahkaha atan çocuklarla çevrili kalır ama kendisi gitmiş olurdu. Rahatsızlığın, korkunun, can sıkıntısının, bilmenin ötesinde. Bilmeden bilerek; düşünceleri çok uzaklarda, bedeni orada ama karanlıkta, yazın fısıltılarıyla okşanarak. Öteki benliği yukarıda. Buz gibi, kendinden arınmış, pırıl pırıl. Başka bir şey. Kilometrelerce yukarıda, kilometrelerce ötede, hiçbir şeye ihtiyaç duymadan, süzülerek.

Yaşayan her şey dönüşür. Evet; Havva yaratılmadan önce Âdem hayvanları sevmişti.

"Hadi, artık suya gel, Pearl," dedi başka bir çocuk.

"Ah, yapamam," dedi gülümseyerek, "boğulurum." Gülümsedi de gülümsedi. Avuçlarında dökülmüş şarabın izleriyle bir azize gibi yükselmiş, isterlerse onunla ilgilensinler diye bedenini ardında bırakmıştı.

Bazen kendini uzun bir süreliğine uzaklaştırabiliyordu. Döndüğündeyse kimi zaman bıraktığı yerde olmazdı. Saçları yastığın üzerine yayılmış, üzerinde bir gecelikle yatakta olurdu. Thomas'ın bir katalogdan ısmarladığı ağırbaşlı bir elbiseyi giymiş, akşam yemeği masasında olurdu.

Ve Thomas o kaypak, cazibeden uzak sesiyle, "Çocuklarla bu kadar vakit geçirmemelisin. Daha çok dinlenmelisin," derdi.

O ve Thomas konuştuklarında, konu çoğunlukla Pearl'ün sağlığı olurdu. Thomas burada hayatı onun için zorlaştırmamıştı. Ona hiçbir zaman "iğrenç" dememişti. Aslında Pearl'e bakıyordu. Pearl onun evinde yaşar, onun yemeğini yer, içkisini içerdi. Thomas onun vasisi, evsahibiydi. Yine de aralarında acı ve hoşnutsuzluk olduğu çocukların gözünden kaçmayacak kadar açıktı. Her şeyde olduğu gibi, bu bilgiyi de işlerine geldiği gibi biçimlendirirlerdi. Çocukların kendilerine göre yorumlamadan geçip gitmesine izin vereceği hiçbir şey yoktu.

"Pearl," derdi Thomas, "çocukların kendi kuralları vardır. Dünyaları kendilerine aittir. Onların dünyasına girmeye çalışmamalısın."

"Ama ben onların hayatlarını bizimkine tercih ediyorum," derdi Pearl.

Pearl, Thomas'ın yanında her zaman aşağılanmış hissederdi. Çocukların hayatları hakkında onunla konuşmaktan hoşlanmazdı. Buna rağmen, Thomas'ın onun işini zorlaştırmadığı da bir gerçekti. Sam'i elinden "almaya" kalkışmamıştı. Sam kendi tarzında büyüyordu. Ortalık durulmuştu. Hatta belki de her şey daha iyiydi. Pearl ona yaklaştığında,

Sam bebekken yaptığı gibi ona saldırmıyordu artık. Sam bebekken Pearl'ün vücudu morluklarla kaplıydı. Onu kucağına alamazdı. Sam buna izin vermezdi.

"Çocukların davranışlarına karşı koymalısın, Pearl," derdi Thomas. "Çaba göstermelisin. Etkilenmeye fazlasıyla açıksın, biliyorsun. Zamanının çok büyük bir kısmını almalarına izin veriyorsun."

"Tetikteyim," derdi Pearl.

Çocukların göründükleri gibi olmadığını biliyordu. Günün uzun, boşa harcanmış saatlerinde ona musallat olan şeylerin çoğunun aslında çocuklar olmadığını da biliyordu. Bunlar hayaletlerdi; yalnızca kendi budalaca, pişmanlık dolu ve yıkıcı benliğinin birer suretiydi.

Bir zamanlar Pearl ölümü arzulamıştı ama adaya geri döndüğünden beri ölümün, en iyi ihtimalle umutsuz bir çözüm olduğunu fark etmişti. Ruh sonunda bedenden ayrılırdı ama yine de anılar ve açlıklar sürer giderdi. Pearl böyle görüyordu bunu. Evet. Peki o vakit ne faydası vardı ki ölü olup hâlâ açlık duymanın... sevgiye dair farklı farklı açlıklar çekmenin?

"Gel, Pearl, suya gir! Boğulursan seni kurtarırız." Küçük parmakların kendi parmaklarına dolandığını hissetti. Çocukların yumuşak ellerini gördü, kare, pembe tırnaklarını, her birinin üzerindeki güzel hilali, sanki dünyanın bir parçası yansıyordu. Islak başlarından sular onun memelerine damlıyordu. Toz, çiçek ve sıcak ten kokusu duyuluyordu.

Jane, havuzun kenarındaki bir karınca yuvasını dürtüklüyordu. Parmağını yalayıp üzerindeki bir karıncayı yuttu.

"Lütfen bunu yapma," dedi Pearl. "Hastalanırsın."

"Tadı fena değil," dedi Jane. Tıknaz, güneşte kararmış, gözleri küçük ve birbirine yakın bir çocuktu.

"Pearl, arılar neden vızıldar? Biliyor musun, Pearl?" Timmy yüzünü onunkine iyice yaklaştırdı.

Güneş hepsini kucaklıyordu. Pearl'ün gündüz vaktiyle bir derdi yoktu. Onu burada mutsuz eden alacakaranlıktı. Geri kalan zamanda idare ediyordu. Ama onun için alacakaranlık zordu. Alacakaranlıkta cin içmeye başlardı. Birbirine karışma saati. Köpekle kurt arasındaki saat.* Bazen alacakaranlık adaya günde birkaç kez geliyormuş gibi olurdu. Fırtınalarla ve sisle taşınırdı. Değişim sisin içindeydi. Şeytan.

Pearl'ün annesi bir keresinde ona, Şeytan'ı gördüğünü söylemekten asla utanmaması gerektiğini anlatmıştı.

"Luther, Şeytan'ı gördü, Pearl; ayrıca Luther harika bir adamdı. Banyoda gördü onu. Şeytan her yerdedir, Pearl, onu gördüğünü söylemekten asla korkmamalısın."

Annesi, ruhu şad olsun, biraz cahildi ama günün sonunda her şey, ifade ediş meselesiydi.

Çocuklar Pearl'ün kucağına sokulup kollarını boynuna doladılar.

"Ağlama, Pearl," dediler, yumuşak büyücü patileriyle onu hırpalayarak. "Bu bir bilmece."

Bazen onlardan sayısız ve tarif edilemez yaralar almış gibi hissederdi.

"Bak," dedi Ashbel. İçinde iki peygamberdevesi olan bir kavanozu uzatıyordu. Çamurla uğraşmayı bırakmış, onu rahatsız etme konusunda payına düşeni yapmak için gelmişti. Ashbel hep bir şeyler inşa ederdi. Küçük yapıları adanın dört bir yanına saçılmıştı. Ahşap, ot ve kartondan yapılmış, üç odalı olduğunu iddia ettiği bir tümsek olan son eseri, havuzun çok da uzağında değildi. Büyük bir mimar olacak, diye düşündü Pearl. Belki büyüdüğünde cennetin hemen dışında bana bir ev yapar.

---

* Fransızca kökenli (*entre chien et loup*) bu deyim, ışığın azaldığı, dostun (köpek) düşmandan (kurt) ayırt edilemediği alacakaranlık vaktini anlatır. (e.n.)

Oğlan ona gülümsedi. Ama Pearl bakmak istemedi. Ne görecekti ki? Bunun yerine denize doğru baktı; gözleri, kıyının parlak yeşili içinde denize doğru kayan kahverengi bir şekle takıldı. Bir hayvanı andırıyordu, bir insan kadar büyüktü ama yan yatmıştı, dalganın etkisiyle bir inip bir çıkıyor, bacakları çırpınıyor, ağzı havayı ısırır gibi açılıp kapanıyordu. Oysa bir hiçti bu. Çocukların henüz çiçek tarhına taşımadığı, biçilmiş ot yığınıydı. Bir hiç. Çocukların içinde oynadığı çürük pis bir yığın. Bir hiç.

"Evet, baksana, Pearl," dedi ikizi Franny, elleriyle Pearl'ün yüzünü yeniden kavanoza çevirdi. Çocuklar fiziksel temastan çekinmiyordu. Pearl onların kolları arasında kendini tuhaf hissediyordu.

Ashbel küçük bir bilek hareketiyle böcekleri birbirinden ayırdı. "Bu bir anne ile bir baba. Bu bir koca ile karısı."

Pearl kavanoza baktı. Erkek peygamberdevesi kapağa doğru, camın yan yüzeyine tırmanmaya çabalıyor, çaresizce kaçmaya çalışıyordu.

"Neden bebek istedin, Pearl? Sam'i neden istedin?"

"Gururdan," dedi Pearl. "Kadınlar gururdan çocuk yapar," dedi, bu doğru olabilir mi, diye düşüyordu.

"Joe, bir bebek yapmak için 2,9 ila 3,2 saniye gerektiğini söylüyor, doğru mu bu Pearl?" Ashbel dikkatini çekmeye çalışarak Pearl'ün eline hafifçe birkaç defa vurdu.

"Küçük bebeklerin ilk başlarda bacaklarının arasında kuyrukları, boyunlarında solungaçları olur, değil mi Pearl?" dedi Franny.

Kavanozun içinde peygamberdevelerinden birinin bir bacağıyla bir gözü eksikti. Yaratık son derece zarifti, rengi de çok güzeldi ama gözlerinden biri yerinden sarkmış, kanlı bir düğme gibi sallanıyordu.

"Ashbel," dedi Pearl. "Sanırım evcil hayvanların kavga falan ediyor."

"Sevişiyorlar," dedi çocuk. "Onlara ben izin verdim."

"Annen saçını kesmeli, Ashbel," dedi Pearl. Oğlanın saçları güzeldi, parlak ve gür ama doğrusu fazlasıyla uzundu. Saçlarını yanaklarından geriye doğru çekti. Pearl'e hep Ashbel ona sırıtıyor gibi gelirdi. Fevkalade yeni ön iki dişi bembeyazdı, hafiften de dışa doğru çıkıktı. Miriam onu muhtemelen bir diş doktoruna da götürmeliydi.

"Annem Ashbel'in saçını fark etmez ki," dedi Franny. "Annem bizdeki değişiklikleri fark etmez." Başını eğdi, kendi kısa saçları Pearl'ün yanağına değdi. "Annemden daha iyi birisin," dedi.

Çocuklar gerçekten de epey rahatsız ediciydi. Onlar hakkında uzun süre düşünmek zordu. Hepsi değişken küçük nihilistlerdi ve insan sürekli onların öldürücülüğüne karşı kendini korumak zorunda kalıyordu.

Pearl bu öfke dolu düşüncelerinden huzursuz oldu ve sandalyesinde doğruldu.

"Bence annen çok iyi biri," dedi Pearl. "İşi var, hepsi bu."

"Evet, öyle," diye kabul etti Franny.

Miriam'ın etekleri zamanının gittikçe daha büyük bir kısmını alıyordu. İnsanlar ona her yerden malzeme gönderiyordu. Her parça bir anlam taşıyor, her iplik karmik bir güç barındırıyordu. Pearl onu anlıyordu. İkizlere ayıracak vakti olmamasına şaşmamalıydı. Zihni, her şeyin bir nedeni olduğu fikriyle allak bullaktı. Yemekleri, bir de kozmik eteklerini yapma işi vardı. Çocuklarıyla ilişki kurmak ona pek bir şey kazandırmazdı. Üstelik ilk çocuğuna kalbini sonuna kadar ortaya koymamış mıydı? Bunun bedelini şaşkınlık ve kederle ödememiş miydi? O çocuk şimdi yanında bir torba misket ve gümüş bir tavşan kupasıyla biberiyelerin altında yatıyordu. Belki de Miriam, kalbinin bir köşesinde, ikizleri biraz tatsız buluyordu. Gereksiz. Bir annenin coşkusuna muhtaç olmayacak kadar büyümüşlerdi. Yüze-

biliyorlardı ve ormanın kurallarına vâkıflardı. Kendi kahvaltılarını hazırlayabiliyorlardı. Sütün, soğuk için fazladan battaniyelerin ve karanlık için lambaların nerede olduğunu biliyorlardı.

"Çok ilginç bir kadın o," dedi Pearl.

"Ama sohbeti pek eğlenceli değil," dedi Franny.

Yanağını Pearl'ün başına yasladı. "Saçın güzel kokuyor," dedi Franny.

"Şampuana biraz bal koydum," dedi Pearl. Çocuklar cana yakın ama fazla şımartılmışlardı. Bir de konuşmanın konusunu durmadan değiştiriyorlardı. Pearl omuzlarını gerdi, Franny kıkırdayarak başını kaldırdı.

"Annemizle konuşmak eğlenceli değil çünkü ilk kez yaptığın bir şeyi ona her gösterdiğinde ya da başına ilk kez gelen bir şeyi anlattığında gidip o lanet eteklerinden birine bakıyor ve bunun başkasının hikâyesi olduğunu söylüyor." Franny bunları Pearl'ün saçlarının içine doğru, yüksek sesle söyledi.

"Lanet hoş bir kelime değil," dedi Pearl.

"Konuştuğu tek şey o eteklerin içindeki şeyler zaten. 'Bu dantel parçası,' der mesela, 'on dokuzuncu yüzyılda yaşamış, on yaşına varmadan ölen ve dışkıyla yaptığı resimleri Milano'nun avangart aristokrasisi tarafından epey beğenilen Remedios Borges adlı İspanyol bir genç kızın vaftiz elbisesinden geldi.'"

"Dışkı resmi mi?" dedi Pearl, sesi fısıltıya dönüşürken.

"Benim yaptığım," dedi Ashbel, "bir evle bir ağaçtı, bir de ışınları olan bir güneş."

"Hatırlıyorum," dedi Franny, burun kıvırarak. Artık aşırı hijyenik olduğu bir evredeydi. Sürekli ellerini yıkıyordu.

"Çocuklar, korkarım beni yoruyorsunuz," dedi Pearl. Bazıları ayaklarının dibine kıvrılmış, bileklerini okşuyordu. Birinin bir çalının dibine işediğini gördü ve bir başkasıysa vahşi bir hayvanın meraklı, kayıtsız bekleyişiyle ona bakıyordu.

Nasıl çocuklardı bunlar böyle, akbaba gözlü! Pearl onları seyrederken yüreğinin daraldığını hissetti.

Gözlerini çocuklardan kaçırdığında, bakışı erkek peygamberdevesinin artık rahatsız edici bir hızla yok olduğu Ashbel'in kavanozuna takıldı. Dişiyle çiftleşmeye çalışıyordu ve bunu gerçekten de başarıyordu, gerçi artık ne bacakları ne de bir başı vardı. İkizlerin babası nerede? diye düşündü Pearl, paniğe kapılarak.

"Babanız nerede?" diye sordu sertçe.

"Ah, Pearl," dedi Franny, "biliyorsun, o kaçıp gitti."

"Bir gün elinde nacakla, asma buduyorum düşüncesiyle Miriam'ın peşine düştü; sonra da kaçıp gitti," diye araya girdi Peter.

"Verandada kurşun askerlerle oynadığım, o müthiş savaş planını kurduğum zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Ashbel kız kardeşine. "Ve annem yanıma gelip baktı, göbek deliğine dokundu da, 'Bu iplik, insan kalabalığı yüzünden düşecek yer bulamayıp ölülerin ayakta kaldığı Petersburg'daki muharebede öldürülen bir Güneyli çocuğun ceketinden geliyor,' dedi. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Franny. "Annem ve o korkunç etekler."

"Ah," dedi Pearl, "lütfen gidin başımdan." Çocuklar gerçekten de çok yorucuydu. Üstelik ona çok yakındılar, tatlı nefesleriyle üzerine üzerine üflüyorlardı.

Sonra bir oğlan, "Evet, Pearl'ü biraz yalnız bırakın," dedi.

"Sen kimsin?" diye sordu Pearl. "Hangisisin sen şimdi? Bu kim?" diye ötekilere çıkıştı.

"O Sam işte," dedi Ashbel. "Senin Sam'in!"

"Of, Tanrı aşkına," dedi Pearl, sinirle.

"Sam bitki yapabildiğini söylüyor. Yapabiliyor mu, Pearl?" dedi Tracker.

"Kimse bitki yapamaz."

"Pearl, ne kadar komiksin," diye kıkırdadı Franny.

Ashbel, Pearl'ün saçlarını kokladı. "Bir ineğin hipofiz bezlerini ezip şampuan olarak kullansan başındaki saçların hepsi görebilir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Pearl tersleyerek. Yapacak bir şeyleri olmayan başka çocuklar da sandalyenin etrafına üşüştü. Kalkıp gitmeye gücü yoktu. Kesinlikle bu adadan bir daha ayrılmaya da gücü yetmezdi. Sonsuza dek burada kalacak, kendini aptallaştırana kadar içecekti, tüm dilekleri gerçekleşmişti.

Çünkü adalar bunun için vardı, öyle değil miydi? Bahtiyar Adalar ve benzerleri. Çocukların ortaya çıktığı, ölülerin aramızdan ayrıldığı topraklar?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"*Güzel ve Çirkin*'deki yaratık neydi, Pearl? Nasıl bir şeye benziyordu?" diye sordu Jane.

"Galiba yılan olması gerekiyordu," dedi Pearl.

"Yılan! Iyy," dedi Jane.

Joe güldü. Sırtüstü uzanmıştı; dar siyah bir şort mayo giymişti. Tuz çuvalı gibi kokuyordu. Güneşte iyice kararmıştı. Morgansport'ta cumartesi geceleri, onunla dans etme düşüncesi bile kızları heyecanlandırmaya yeter de artardı.

Bazen Pearl, bu kadar olağanüstü donanımlı oluşu yüzünden onun mutant falan olup olmadığını merak ederdi. Şakaklarında beliren ter, düşüncelerinin derinliğini ele veriyordu. Kızardı. Oğlanın kasabadaki kızlarla flört ederkenki kaba ve faydacı halini görmüştü. Onlardan birini sinema balkonunda, kolçaklardan birine yaslanmış, karanlıkta kıkırdayıp çırpınırken gözünün önüne getirebiliyordu.

"Sen çok güzelsin, Pearl," dedi Timmy, hırıltılı küçük sesiyle. "Ne düşünüyorsun?"

Pearl'ün gözkapakları titredi.

"İçeceğinin içinde böcek var, Pearl, baksana," dedi Jane. "İstersen senin için çıkarayım?"

"Etrafından içerim," dedi Pearl.

"Neden içiyorsun?" diye bağırdı Tracker, alay ederek. "Pearl! Pearl!"

"Kemiklerini çiçeklendiriyor diye değil mi, öyle değil mi, Pearl, hep öyle demiyor musun?" diye atıldı Peter hevesle. Peter bir sihirbaz olmak istiyordu. Kemiklerle yapılan böyle bir numaranın dünyanın en iyi illüzyonu olacağını düşü-

nüyordu. Yırtık beyaz bir çarşafla Pearl'ün önünde sekerek dolaştı; keçeli kalemle tenine deniz sembolleri karalanmıştı. Onun parmaklarını pençelere dönüştürdüğünü, sonra yeniden parmak haline geri döndürdüğünü gördü Pearl.

"Aynen," diye onayladı Pearl. "Kemiklerimi çiçeklendirdiği için içiyorum. Ben böyle diyorum."

Çocuklar bu imgeyi sevmişti ve hakikati görebiliyorlardı. Kemiklerden oluşmuş, dallanıp budaklanan, çiçeklere dönüşmüş, güzel kokulu bir ağacı gözlerinde canlandırabiliyorlardı. Ne var ki onu öptüklerinde, tadını alabildikleri tek şey yaşadığı mutsuzluktu. Tatlı çiçeklerin tadını hiç alamıyorlardı.

"Bize bir hikâye anlatsana, Sweet," dedi Franny ansızın.

"Evet," dedi Tracker. "Gerçekten yaşayan bir yaratık olan ada hakkındaki şu hikâyeyi anlatsana."

"Hayır," dedi Franny. "O olmaz. Ashbel o hikâyeden korkuyor."

Denizin ortasında bir yerde bilinmeyen bir ada vardı ve kaybolmuş insanlar onu bulurdu ama üzerinde yaşamaya kalktıklarında ada denizin içine gömülür, herkes de boğulurdu çünkü o aslında canlı bir yaratıktı ve ayakları ölüme tutunurdu.

Sweet bu hikâyeyi her anlattığında değiştirirdi. Yaratığın ayaklarının ölüme tutunmuş olduğu noktasını geçiştirirdi.

"Aklıma başka hiç hikâye gelmiyor," dedi Sweet.

Sweet'in hikâyeler ve oyunlar için artık yaşı geçiyordu, diye geçirdi içinden Pearl. Bedeni inceliyor, yüzü köşeli bir hal alıp sertleşiyordu. Kendi ifadesi oluşuyor, eşyalara dair kendi düşüncelerini edinmeye başlıyordu. Büyümek; dünyayı basit ve tehlikeli bir şey olarak görmek istiyordu. Uygunsuz bir şey yapmak istiyordu.

Timmy'nin dikkati, ıslık çalarak saunaya doğru yürüyen babasına kaymıştı. Tracker da bakışlarıyla onu izledi.

"Çocuklar..." dedi Pearl, gergince. Lincoln'a öyle bakmaları onu her zaman huzursuz ederdi. Ondan nefret ediyorlardı. Onun için durmadan korkunç sonlar uydururlardı.

Küçük çocuklardan biri Pearl'e yabanmersini dolu küçük bir teneke kova verdi. Onları görünce Pearl aç olduğunu fark etti.

Neredeyse öğlen olmalı, diye geçirdi içinden. Lincoln öğle yemeğinden önce saunada otuzbir çekerdi hep. Pearl bazen oğlanların onu gözetlediğini biliyordu.

Tracker, Lincoln'a el sallayıp gülümsüyordu. Lincoln, Tracker'ın ağzından çıkan sözleri duyacak kadar yakın değildi.

"Babacım, babacım, pislik herif, sapık seni, örümcekler tırmansın kıçına..."

"Sus," dedi Pearl. "Lütfen sus." Ağzına bir yabanmersini attı, sonra soğutucuya uzanıp kadehini yeniden doldurdu.

Joe kendi kafasının üzerinde duruyordu. Bacaklarını iki yana, tamamen açmıştı. Sonra bacaklarını yavaşça yeniden birleştirdi. Böyle bakınca, açıp kapadığı kolları arasında kafa niyetine kundaklanmış testisler taşıyan, vahşi ve son derece egzotik bir yaratığı andırıyordu.

"Lincoln orada kendini okşuyor, Pearl, bunu yaparken gördük onu. Sumak bitkisinin arkasındaki duvarda küçük bir delik var. Gel sen de bak, Pearl. Sana gösterelim."

"Hayır," dedi Pearl. Bir an onları süzdü. "Sumak alerji yapar bana." Güldü. Ağaçların arasından yaprakları hışırdatarak bir rüzgâr geçti, çay için kaynayan suyu andıran bir ses çıkardı.

Pearl şarabı yutmadan bir an ağzında tuttu.

"Çok sersem görünüyor, Pearl. Dili dışarıda. Gözleri, içine tükürülebilecek kadar büyüyor."

"Annem varken, neden yapıyor bunu?" diye sordu Jane.

"Senin kimsen yok, değil mi, Pearl?" dedi Timmy üzgün

bir sesle. Yabanmersinlerinin arasında hiçbirini almadan ellerini dalgın dalgın gezdirdi.

"Pearl'ün Walker'ı var," dedi Jane.

Daha küçük çocuklar, ölülerin sadece acımasız bir mevcudiyetin insafına kaldığına, bu halin az ya da çok uzadığına kesinlikle inanıyordu.

"Pearl bize sahip," dedi Trip. Keskin, terli bir kokusu vardı. Bir keresinde Noel'de, Pearl'e gümüş kapaklı, küçük ve zarif bir cam kavanoz vermişti; eski bir parfüm şişesi. İçinde mavi vazelini andıran bir şey vardı.

"Özel bir merhem bu, Pearl," demişti. "Peter'la özellikle senin için uydurduk. İçinde alıç var. Sürersen harika rüyalar görürsün, bir erkeğe de ihtiyacın olmaz."

Pearl hatırladıkları karşısında dudaklarını büzdü. Güneşten kavrulmuş gözleriyle Trip'e, onun ince, sert yüzüne baktı. Suratından nedensiz bir keyif okunuyordu.

"Sence orada kendine bir kalp krizi geçirtir mi dersin?" dedi Tracker, umutla. "Çok sıcak, bir de çok şişman falan ya."

"Yayımın tetiğini sonuna kadar çekip onu Cock Robin'den* daha beter gebertmeyi çok isterdim," dedi Timmy.

"Seninki sadece oyuncak bir yay," dedi Ashbel. "Tıpkı mantar tabancan gibi. Onunla kimseyi öldüremezsin." Pearl'ün dizlerinin dibine büzülmüştü. Uslu uslu altdudağını dişliyordu.

"Bir keresinde Jane'e şeyimi gösterirken yakaladı ve öyle bir vurdu ki bir dişimi kırdı," diye homurdandı Tracker.

"Senin şeyini görmek isteyen kim ki zaten?" dedi Jane.

"Kızlara şeyini göstermemelisin," dedi Pearl belli belirsiz.

Joe tuhaf pozisyonunu koruyarak ona bakıyordu; kaslı

* "Who Killed Cock Robin?" adlı 18. yüzyıl İngiliz çocuk ağıtının kurbanı. Şiirde, Robin bir okla vurulur ve tüm hayvanlar cinayete tanıklık edip yas tutar. (e.n.)

bacakları yine iyice iki yana açılmıştı. Çimenlerin üzerindeki şişede duran şarabın seviyesine bakıyordu. Alkollü içki söz konusu olduğunda Joe biraz tutucuydu. Kişinin kendi fiziksel bedeninin bakımına ve korunmasına sıkı sıkıya inananlardandı. Sürekli sahilde koşar, hatha yoga, bir de şu başının üstünde durduğu gülünç hareketi yapardı.

"İçkiyi biraz azaltmayı denemelisin," dedi, baş aşağı dururken. "Hem zihne hem bedene zararlı. Her gün beynin bazı nöronları ölür; içki içmek bu süreci hızlandırmaktan başka işe yaramaz. Her gün beyninde bir sürü küçük ışığın sönmesi gibi."

Herkes düşünceli bir hal aldı. Pearl'e baktılar, sanki nöronlarının tam o anda, gözler önündeki ampuller gibi patlayıp çatırdayarak, kıvılcımlar saçarak, cızırdayıp kısa devre yaparak gösterişli bir şekilde sönüp gittiklerini görebiliyorlardı.

Pearl şişeyi eriyen buzlardan oluşmuş yuvasına geri yerleştirdi. Joe'yu, sesinin pek çıkmadığı çocukluk hallerindeyken daha çok sevmişti.

"Kadınlarla erkekler bebek yaparken yan yana uzanıp birbirlerine sarılıp öpüşürler mi önce?" diye sordu Franny, konuyu ustalıkla değiştirerek.

"Aşk gizli bir şeydir, öyle değil mi, Pearl?" dedi Jane. Pearl'ün boşta kalan elini okşadı.

"Bazı aşk türlerini tahayyül etmek zordur," diye kabul etti Pearl. Sevmek, gerçeğin sularına dalmaktı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

"Bir gece, birasına biraz fare zehri katabiliriz," dedi Timmy. Ellerini yumruk yapıp patilere benzetmişti ve onlara bakıyordu. "İşini görür belki."

"Timmy!" diye bağırdı Pearl. "Kes şunu!" Alnında bir ürperti hissetti. "Lincoln senin baban. Senin yaratılışında onun da payı var. O olmasaydı sen burada bile olmazdın."

Böyle bir düşünce, gözlerinin üzerinde dolaşan o soğuk halkayı daha da şiddetlendirdi Pearl'ün. Sıcak gün gök gürültüsüyle homurdandı, oysa gökyüzü kusursuz bir maviydi. Bebek Angie hemen yanında mırıldanıyordu. Pearl baktı. "Ah hayır, canım, bunu istemiyorum. Kaka insanlara verilecek hoş bir şey değil. Hediye edilecek bir şey değil, Angie. Bana bir çiçek falan topla. Franny, onun ellerini yıka. Bezini bağla. Bezli olması gerekirdi."

Pearl'e kötü kötü bakıyordu Timmy, ağlamak üzereymiş gibiydi.

"Beni babam yaratmadı," dedi.

"Tanrı yarattı bizi," dedi Tracker.

Pearl etrafında toplanmış gruba baktı. Hepsine teker teker baktı. Sam'e baktı. Sam gözleri açık uyuyor, gözleri kapalıyken etrafını izliyordu. Bundan emindi.

"Tanrı yarattı bizi," dedi Tracker bir kez daha, kendinden memnun. "O dallamanın bunda bir payı yoktu."

Pearl saunaya dikti gözlerini; Lincoln'ın orada, testisleri bir kovadaki bezelyeler gibi bankın üzerinde sekerken kendini boşaltışını hayal etti. Kendine babalık ederek ölümü alt etme arayışında.

Boş kadehi yanağında gezdirdi. Çocuklardan bazıları, açtıkları küçük delikten bakmak için koşup gittiler. Pearl onların ne gördüğünü tahayyül edebiliyordu – başını pürüzsüz bir taşa yaslamış, bir kolu ve bacağı yağlı raftan sarkmış Lincoln'ı. Lincoln'ın hareketsiz bedenini, kapalı gözlerini, yarı aralık dudaklarını. Penisi, terleyen bir salyangoz gibi kıvrılmış, yatıyordu. Karnındaki bir kas seğiriyordu...

Lincoln başparmağını göğsünde gezdirip ince bir deri tabakasını sıyırarak attı. Gitti. Koruyucu melekleriyle birlikte. Zihni artık etten ibaretti; terli saçlarının arasından sarkan

et şeritleri. Başının geriye düşmesi için rafın üzerinde hafifçe geri kaydı. Gözkapakları titreşti. Penisi doğruldu. Salladı onu. Yoğun havayı yokladı.

Doğası gereği bu kadar disiplinli bir adamın böylesine kaotik bir hayata düşmesi ne acıydı. Aslında adadan nefret ediyordu ama işte buradaydı. Kadınlarla ve veletlerle. Sidik, turta ve ütü kokularıyla. Bir de sürgündeki bir kral gibi ortalıkta dolanan o ruhsuz, buzdolabı gibi herifle, Thomas'la.

Lincoln'ın penisi kabardı ve dikleşti.

Yalnızlığın, zihni salıvermenin hazları. Onun saçma sapan deliklere dalıp gitmesine izin vermek. Kadınların sunduğu o kuru, mekanik sikişmeler. Bu hiç de ona göre değildi zaten. O, zihnin izin verdiği hazları tercih ederdi. Bedeninin bir parçasını kadının ona denk gelen bir parçasına sokma fikrini hiç sevmemişti. Anahtarın kilide girmesi gibi. Öyle şeyler. Basit bir direk deliğine koca bir direk. Ne kadar da sıkıcıydı. Sikişme dediğin bedenle değil, zihinle yaşanır. Bilinç bir boka yaramazdı.

Bu sefil çocuklar orada ona bir üstünlük sağlamıştı işte. Akıldan muaftılar; kendilerinin zerre kadar farkında değildiler, tamamen edepsizdiler. Medeniyet onları reddetmişti. İçlerinden biri bile okula gitmiyordu. Okul için fazlasıyla iyiydiler, diyordu Thomas. Joe bir süre gitmişti. Amerikan futbolu oynamıştı ve lanet olsun ki çocuğun birini öldürmüştü. Lincoln bunu, ailenin geri kalanıyla birlikte tribünlerden görmüştü. Aslında görmekten çok duymuştu. Beton bir araba yoluna düşen buz sarkıtları gibi bir ses. Üzerinde kutup porsuğu resmi olan, kafasına bol gelmiş bir kask takan ufak tefek bir velet; ne yazık ki topu da o taşıyordu.

Çocuğu ortadan ikiye biçtiği için Joe'yu cezalandıran tek kişi bile olmadı. Tek sert söz yoktu. Ufaklığın annesinden bile bir tepki gelmemişti; belki de oğlunun, hayatın daha sonraki acımasız hayal kırıklıklarının kurbanı olmaktansa,

gençliğin masumiyeti içinde ölmesinin daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Joe'nun dili havlu gibiydi. Onun yemek yiyişini izlemek insanı hayrete düşürürdü.

Lincoln taşaklarını avuçladı. Yanıyor, sızlıyorlardı. Elini karnının üzerinden yukarı kaydırdı, sarı meme uçlarının etrafında daireler çizdi, boğazına doğru kaydı; başparmağını bir an ağzında oynattı, dudaklarındaki teri yaladı.

Öteki çocuklar Lincoln'ı çileden çıkarıyordu. Sıradan küçük piçler. İlginç olmayan değişim yeteneğinden başka bir şeye sahip değillerdi. Havada asılı iyonlardılar âdeta. Hepsi kedi gibi kolayca düşerdi. Köpeklerden de beterdiler. Gürültücü, sırnaşık. İnsan görünüşleri, içlerindeki hayvansı varlık için yapılmış birer barınaktan ibaret. İçlerinden bazılarının babası olarak görülmesi gerektiğine hâlâ şaşırıyordu. Lincoln çocuklardan nefret ediyordu. Karın ağrıları olurdu, inatçıydılar, tuvaletten sifonu çekmeden çıkarlardı. Korkunç olmayan şeyler karşısında ürperirlerdi ama bir anda yok olup gitmelerine yol açabilecek fiziksel gerçeklerle yüzleşirken korkusuzlardı. Lincoln bazen onlara hislerini anlatmaya çalışırdı. Çocuklar onu ne entelektüel açıdan (ne de olsa sadece çocuktular) ne fiziksel olarak (çünkü düzgün yapılıydılar) ne de etik olarak (zira onların hafif vahşiliklerine tahammül ediyordu) rahatsız ediyordu. Onlara duyduğu hoşnutsuzluk *doğaüstüydü*.

Jane daha yürümeye yeni başlayan bir çocukken her gece ona, "Bana 'tatlım' de, baba," diye seslenmişti. "'İyi geceler, tatlım' de." Çocuk o zamanlar taş gibi sabırlıydı ve tıpkı annesi gibi, küçümsemeye karşı duyarsızdı.

"İyi geceler, tatlım," diye tekrar ederdi Lincoln, en ufak şefkat göstermeden; geceliğini başının üzerinden, küçük bedeninin üzerinden, tüysüz küçük eşeyinin üzerinden, ince bacaklarının üzerinden geçirirken. Çocuklarının yanında

Lincoln ne sevgiye kapılırdı ne de suçluluk duyardı. Onların yanında dengeli bir adamdı.

Daha önce de dengeli bir adamdı, şimdi de öyleydi. Sadece arada bir yerde korkunç bir şey olmuştu; o da Shelly'nin ona kur yapmasıydı. Hayatını değiştirmişti bu. Şimdi de buradaydı işte; evli bir kadın düşmanı olarak çocuklarla dolu bir adada.

Bir zamanlar matematikçiydi; küçük bir üniversitede profesördü. Hiçlik kavramına dayanan sanatı, genel olarak hayatına da pek yakışıyordu. Işık kadar saf sayılar. Evrende bir düzen. Üç erildi, dört dişil, yedi Tanrı'nın gözleriydi. Shelly derslerinden birindeydi ve Lincoln onu grubun en aptalı sayıyordu. Sınav kâğıtlarını boş verirdi. Beyninin uçsuz bucaksız, ıssız bölgelerini yalnızca birkaç leke ve saç buklesi ele verirdi. Lincoln kibirli ve küçümseyici bir adamdı. Sözcükleri tıpkı bir fok avcısının sopayı kullandığı gibi kullanırdı. Sınıf, hırpalanmış yavru köpek hassasiyetleriyle dolu kutup çölüydü. Ne var ki Shelly sinmedi. Ona duyduğu arzu kabarmıştı, azalmıyordu ve tamamen şehvet yüklüydü. Ne bir utanç gösterdi ne de sağduyu. Hiçbir yere gitmeyecekti. Her gece ziyaretine geliyor ve taleplerde bulunuyordu. Bedensel sıvıları buram buram kokar, üzerinden deniz suları süzülürken, düzenin kılığına bürünmüş bir karmaşa gibi dairesine girer, çarşaflarını lekeler, zihnini kirletirdi.

Lincoln'ın dairesi geniş ve derli topluydu. Az eşyası vardı ama sahip oldukları özenle seçilmiş, zevkle alınmış şeylerdi. Küçük ama iyi donatılmış mutfağında yemeğini kendi yapardı. Kusursuz sufleler, flanlar, blinçikler hazırlar; sonra da sağlığına ve kilosuna kafasını taktığı için hepsini çöpe dökerdi. İçki içmezdi. Hayal kurmazdı. Az sayıda kadınla çıkar, hiçbirine dokunmazdı. Memelerini sevmezdi onların. Misk ve meyve kokularıyla saklamaya çalışsalar da kokularını sevmezdi. Ayın kurbanlarıydılar; kolayca aldanırlardı.

Kapı zilleri gibi memeler. Gözyaşı vaadiyle büyüyen gözler. Hakaret ve terk edilmeye özlem duyarlardı, hem de her biri.

"Cahil sürtük," derdi Shelly'ye, kadın odalar arasında bir ileri bir geri gezinirken.

"Ne kadar kötüsün," diye neşeyle karşılık verirdi Shelly. "Kalbinin payına düşen ışığı versin diye annen seni hiç güneşe yatırmamış."

"Geri zekâlısın," derdi o da.

Geceleri yatakta, dudaklarını sıkardı. Kulaklarını mühürlerdi. Kendi içindeki o küçücük, kör ve dengeli adama yoğunlaşırdı. Ve boyun eğmezdi, sendelemezdi. Bir keşiş gibi katlanırdı; o üzerinde çalışırken, bedeninin her yerini öperken bile soğuk ve kıpırtısız kalırdı. Tepkisizliğiyle gurur duyardı. Aldatılmayacak yahut yönetilmeyecekti.

Shelly'nin beline kadar inen uzun, siyah saçları vardı. Kasık bölgesi yumuşak, yosunlu bir kıyı gibiydi. Tüm bunlar Lincoln'ın midesini bulandırıyordu. Shelly, o uyurken odaya süzülürdü. Kadının bir sıçan gibi girdiğini hissederdi. Bunu ona söylerdi. Kapı kilitli değil miydi? Hiç utanması yok muydu? Pencereler kapalı değil miydi? Hiç mi gururu yoktu?

Adamın kulağına müstehcen tekerlemeler mırıldanarak her yere onun peşinden gitti. Ekmeğini pişirdi, gömleklerini ütüledi, işerken aletini tuttu. Aslında sonuncusunu pek de dert etmiyordu Lincoln. İdrarı klozetin içinde çiçekler açtı. Güldü. Kendinden beklenmeyecek bir kahkaha. Sonra akışı Shelly'ye çevirdi. İdrarı onun karnına, bir kartopunun çarpması gibi bir sesle vurdu.

"Seni istemiyorum," derdi adam soluk soluğa, Shelly ona bir terlik gibi uyan amıyla üzerine abanıp çırpınırken. Nefretini kabullenmesi de dahil, ona öğretebileceği hiçbir şey yoktu. Cinayet, paramparça etme, daha beter şeyler hayal ederdi. Claudius'un cesaretine ve başarısına sahip olmayı... onun kulağına, gözlerine zehir akıtmayı, pürüzsüz bedenini

iğrenç bir kabuğa çevirmeyi dilerdi. Labialarını kesip ayırır, bir çorba yapar, bir kuş doldurur, Şükran Günü'nde bunu yedirmesi için zorlardı onu. Çenesini boğazına geçirir, kemikler dişlerinin arasında tohum gibi kırılana dek sevinçle hırpalardı.

Peki, bunlardan herhangi birini nasıl yapabilirdi ki? O uygar ve gerçekçi bir adamdı. Shelly hayatına girip susamış bir kuzgunun ağzıyla onu kavrayana kadar günleri sakindi, düzenliydi. Kendi kişiliğinin salt inadıyla ılımlı kıldığı bir dünyada evindeydi. Başkalarını tedirgin, rahatsız ve bilgisiz hissettirebilme yetisi, kırılmaz addettiği iç huzurunu perçinliyordu. Yedide kalkardı, ağırlık çalışırdı, soğuk gevrek yerdi, dişlerini tozlarla fırçalar, iplerle temizlerdi. Tuz ya da uyarıcı almazdı. Tenis oynardı. Hemen her konuda sohbet edebilirdi. Çok seyahat etmemişti ama çok okumuştu. Geceleri başlıca keyfi, kulaklıkları kafasına geçirip Landowska dinlemekti.

Şimdiyse kendini mahvolmuş hissediyordu. Zihni korkunç ve başarılı eylemlerle doluydu. Shelly'nin kıçını bir şeftali gibi yarılana kadar siktiği incelikli imgeler görüyordu.

Elbette bundan dehşete düşüyordu. Üniversitede işleri sarpa sarmaya başladı. Güzellikleri ve değerleri için sevdiği sayılar, formüller onu yanıltıyordu. Hata yapmasına neden oluyorlardı. Tahtanın üzerinde inekler gibi kümeleniyorlardı. Kekelemeye başladı. Saçma sapan şeyler söylüyordu. Pantolonunun fermuarının açık olduğunu fark etti. Onlar da şaşkınlıkla ona bakarken, öğrencilerinin karşısında dikilip bakakalıyordu ve bir gün, gözlerinin önünde, bir oğlanın başı yassılaşıp kayganlaştı, ördeklerin yüzdüğü iki gölet halini aldı. Havaya kalkmış eller onu bölüp ayıracak satırlara dönüştü. Bir kızın ağzı, bir kısrağın geniş ve yumuşak yarığına dönüştü.

Belki de hava yüzündendi. Belki Shelly onu bir şekilde zehirliyordu. Lincoln'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Ağ-

zındaki tükürüğün tadı tuhaftı. Dili kokular üretir olmuştu. Gücü tükeniyor, her gün hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bir çocuk gibi küçük tesellilerin özlemini çekiyordu. İlkbaharda kampüste çamura dönüşmüş toprağın karasına bulanmış ayakkabılarıyla yürürken, Shelly bir sis gibi yanında süzülür, kemiklerini sızlatırdı. Lincoln onunla konuşmazdı. Uykuda olduğu zamanlar hariç hiçbir şekilde karşılık vermezdi ona; o zaman da çığlık atarak, meniye bulanmış halde uyanır, rüyasında bunun kan olduğunu görürdü. Shelly bir cadıydı; silahları bedeninin içinde saklı, zehirli bir kadındı. Karnı buzdan bir kancıktı ve Lincoln'ın dili donmuş demire yapışır gibi yapışmıştı ona.

Uyumaktan korkuyordu. Buna rağmen uyanıkken de rüya görüyormuş gibiydi. Mevsimlerden ilkbahardı. Küçük sarı sinekler başının etrafında dolanıyordu. Uyanık kalmaya çalışarak yürüyor da yürüyordu. Güneşli bir kasabaydı burası. Pencereler, eşyaları güneşten korumak için turuncu plastiklerle örtülmüştü. Çocuklar önünden gülerek koşuyor, saçları açılmış, ellerinde damlayacak yiyecekler tutuyorlardı.

"Lincoln, sevgilim," dedi Shelly, "benimle geliversen, kocam olsan, bana ailemi versen, her şey yoluna girer. Kendini hasta ediyorsun sadece, sevgilim."

Lincoln dehşetle kadına baktı.

Dairesinde ışıklar gece gündüz yanıyordu ve kâbuslardan kaçınmak için bir sandalyede dimdik oturarak dinleniyordu. Kollarındaki damarlar renk değiştirmişti; göğsü, nefesi, tuhaf bir hafiflik duyuyordu. Şair Byron'ı hangi salamurada saklamışlardı?*

"Yaptığım tek şey seni sevmek, Lincoln," dedi Shelly.

Lincoln baygın numarası yaptı.

---

* 1824'te Yunanistan'da ölen şair Lord Byron'ın cesedi, İngiltere'ye bozulmadan taşınabilmesi için, iç organları çıkarılıp geride bırakıldıktan sonra alkole batırılarak getirilmiştir. (e.n.)

Shelly kendini onun kucağına yerleştirdi. İç çekerek penisini içine yerleştirdi ve ileri geri sallanmaya başladı. Kısa sürede Lincoln boşaldı. Onun baldırları da, Shelly'ninkiler de bembeyazdı. Ama Lincoln hâlâ sıkıca kilitlenmişti. Shelly sallandı, sallandı. Onu bir giysi gibi sarıyordu. Deianeira'nın giysisi* onun derisine kaynamıştı sanki. Bir serçeparmağını kıçına, bir serçeparmağını ağzının kenarından soktu; dilini kulağına dayadı. Sert, siyah saçları burun deliklerine ve gözlerine düştü. Bütün geçitler kapanmıştı. Lincoln soludu, boğulur gibi oldu; büyük bir çabayla kendini kurtarıp sıyrıldı.

Yorgunluktan ağladı adam. Titriyordu. Bir bardak süt istedi. Akıllıca bir sohbet istiyordu. Kulaklıklarını kafasına geçirip o yuvarlaklardan yükselen müziği duymak istiyordu.

"Ben sadece bir insanım," dedi çaresizlikle, "ve benden geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı." Öksürdü. Göğsünün içinde misketler yuvarlanıyormuş gibiydi. Daire, pis kokulu bir mağaraydı. İçinde esen meltem, sanki yıllardır, tüm kıtaların ve insan hallerinin üzerinden esip durmuş da tükenmişti ne var ki yine de tatsız sürprizlerle doluydu.

Lincoln sandalyesine döndü ve tıraşsız, çenesi sarkmış vaziyette oturdu öylece. Bir zamanlar hayli özenle taranan saçları, Shelly'nin durmadan yolmasından düğüm düğüm olmuştu. Sandalye Lincoln'ın terli suretini hapsediyordu. Oraya cuk oturuyordu. Kalça, baş ve ellerin bıraktığı yağlı bir iz.

"Tanıdığım en gergin insansın," dedi Shelly yataktan, "ama yine de benim için bi' tanesin."

Hafifçe nefes nefese ona baktı. Bu hale nasıl gelmişti? Kırk yaşında, saygın bir adam. Etkili, ölçülü ve uygar; hiçbir zaman aşırılıklara meyletmemiş. Bu deneyimden, bu kovala-

* Yunan mitolojisinde Herakles'in karısı Deianeira'nın ona gönderdiği, kentaur Nessos'un zehirli kanına bulanmış giysi. Giysiyi giyen Herakles acı dolu bir ölümle yüzleşir. Mitolojide ölümcül aşkın sembolüdür. (e.n.)

macadan, bu *hırpalamadan* çıkarabildiği tek sonuç, cehenneme sürüklenmiş olduğuydu. Zeki bir adam olarak elbette biliyordu ki ölümden sonra ne cennet vardı ne cehennem. Öyleyse hâlâ, şüphesizdi ki, yaşayanlar arasındaydı. Ölü değildi, ne var ki benliği zorla girilip soyulmuş bir evmiş gibi acı ve aşağılanma hissediyordu. Üstelik her şeyin yeri değiştirilmişti. Ki bu daha beterdi.

Ölü değildi ama hayattan, sağlıktan ve sıradan hazlardan koparılmıştı. Ve bunların hepsi bu kız yüzündendi; bu kancık, penisine tıpkı süpürgesiymişçesine binen bu cadı yüzünden.

"Senin sevgin bir kırbaç cezası," dedi elinden geldiğince sakin bir sesle adam. Çenesinden bir damla tükürük sarkıyordu. "Bir dehşetler odası. Beni sevseydin, sevmeye dair en ufak bir yetin olsaydı, perişan, hasta, belki de ölmek üzere olduğumu görür ve çekip giderdin."

"Ah, sevgilim," dedi Shelly, "şimdi ayrılamayız. Bir ay kadar sonra baba olacaksın."

"Baba," diye tekrarladı, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Evet, evet," diye güldü. Yataktan sıçrayıp banyoya koştu. Karnı, az önce beslenmiş gibi, biraz şişkin *görünüyordu*. Geri döndüğünde tamamen giyinmişti. Saçlarını taramış, Lincoln'ın fularlarından biriyle arkadan bağlamıştı.

"Bu imkânsız," dedi Lincoln, hâlâ sırıtıyordu.

"Ah sevgilim," dedi Shelly. "Senden başkasıyla olmadım. Bildiğin gibi, neredeyse bir saniye bile yanından ayrılmadım."

"Ben kısırım," dedi adam. "Bir katır kadar kısır."

"Bu doğru değil," dedi Shelly. "Şimdiden kocaman, güzel bir bebek başlattın."

"Sen bir budalasın," dedi Lincoln. "Tıbbi gerçeklerden bihabersin. Bende sperm yok. Ya da daha doğrusu, spermatozoalar var ama olgun değiller. Hareket kabiliyetleri yok."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Shelly. Yatağı düzeltiyor, daireyi derleyip toparlıyordu; Lincoln onu daha önce hiç böyle görmemişti. Ona temkinle baktı.

"Bebek doğduktan sonra benim memleketime gideceğiz," dedi Shelly. "Orayı seveceksin. Havuzu var, tenis kortu var."

Lincoln titreyen parmağıyla Shelly'nin karnını işaret etti. "Orada ne yetiştiriyorsan benimle hiçbir ilgisi yok! Sen şehvet düşkünü, umursamaz bir kadınsın. Kampüsteki erkek arkadaşlarının pek çoğu yapmış olabilir bunu ama ben değilim."

"Küçücük bir sperm yüzünden amma tantana yapıyorsun, Lincoln. Bu kadar ahmakça davranmak sana yakışmıyor. Kararlı tek bir küçük sperm yeter," dedi Shelly.

"Benim kararlı küçük spermlerim yok," dedi Lincoln. "Bu yüksek zekânın bir işaretidir." Zayıf bir kahkaha attı. Eğitimli bir alet! Neler yapmazdı ki...

"Yolculuğu bir düşünsene, Lincoln," dedi Shelly. Ellerini balık gibi birleştirip havada yüzdürdü. "Tehlikeleri. Zayiatı."

"Zayiat!" dedi Lincoln, şaşırarak.

"Bir kadının en büyük sırrı boşluğudur, biliyorsun, Lincoln ama o boşluğun içinde gölge yer alır. Milyonlar içinden binler kapıya ulaşır, sonra gölge yalnızca birini seçer. Ve sonra yol kapanır."

"Belki bir üşütmedir," dedi Lincoln. "Ya da bazen kanser de bir kadını şişirir."

"... sonra yol kapanır. Barikatlar yükselir. Umut dolu diğerleri duraksar ve ölür." Shelly ellerini karnının üzerinde birleştirdi.

"Bu alt tarafı sikiş," dedi Lincoln. "Sonrasında da enzimatik bir süreç."

"Engellerin tam niteliği bilinmiyor. Ama içlerinden biri içeri girer. Boşluğun yüzeyince kabul edilebilir olan yalnız-

ca odur. Başkaları girseydi yaşam oluşmazdı. Başka bir şey olurdu."

Lincoln hararetli hararetli ona baktı. Yüzü alev alevdi, gözleri yanıyordu. Polispermi. Bahsettiği şey bu muydu? Gelişemeyen. Ne kadar da aklı karışık bir kız. Gerçeği söylüyor ama yanlış söylüyordu. Olgudan hayaller üretiyordu. Zihni bir tuzaktı. Ama polispermi! Özünü kavramıştı. Bununla, bir türün cinsel yolla çoğalması gerçekleşmezdi. O halde onun kısırlığı yok sayılacak bir şey değil miydi? Geri döndürülebilirlik geçerliliği kanıtlar mı? Yok sayılacak değil miydi, yokluk? Zihni geri çekildi, sonra atağa geçti.

"... çocuk oluşmaya başlar," diyordu Shelly. "İlk başta bir mühür yüzüğüne benzer."

"Ortada çocuk falan yok," dedi Lincoln çaresizlikle.

"Bebekler, gelme zamanları geldiği için gelir."

"Artık senin kafa karışıklıklarını düzeltmeye hiç niyetim yok. Bu halin benim sorumluluğum değil. O bahsettiğin baba da ben değilim."

Büyük bir çabayla sandalyeden kalktı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama kalkması gerekiyormuş gibi geldi. Alnını duvara dayayarak bir pantolon çekiverdi altına. Pantolon kalçalarında bol duruyordu. Zayıflığına şaşırdı. Kendisinden geriye nefesinin ağırlığından başka bir şeyin kalmadığını hissediyordu. Belki de bir akciğeri sönmüştü. Hastaneye gitmeliydi, bir taksi çağırmalı, hastaneye varmalı, dairenin kirasını iptal etmeli, biraz dinlenmeli, ziyaretçi kabul etmemeliydi.

"Bir şeyler yemem lazım," dedi. "Lütfen bana bir şeyler hazırla." Mutfağa gitti. Dolaplar boştu. Buna rağmen kötü bir koku vardı. Buzdolabını açtı.

"Süt ekşimiş," dedi. "Her şey yanlış. Eskiden düzgün yemekler yerdim. Hayatımı mahvettin. En son ne zaman yemek yedim?"

Yazın mıydı? İlkbaharda mıydı?

Olduğu yere, dosdoğru yüzüstü düştü; burnu kırıldı ve bilincini yitirdi.

Lincoln hastanede altı hafta geçirdi. Yataktan banyoya, banyodan yatağa. Sükûnet. Sıvılar. Ütülü çarşaflar. Shelly'den tek bir haber yoktu. Doktorlar her öğleden sonra saat dörtte uğrarlardı; pazar günleri hariç, o günlerde bir din görevlisi gelirdi. Din görevlisi, Lincoln bu kargaşanın içinde kör olmuş gibi, haberleri yüksek sesle okur, arada ıvır zıvırdan söz ederdi. Neşeliydi, bol bol küfrederdi.

"Sakız sıkıntısı var," dedi, "şimdilerde sakızın içine plastik koyuyorlarmış." Sayfaları karıştırdı. "Sakız çiğner misin? Sen çiğnemiyorsun, ha? Bakalım, Portekiz'de bir kadın on yıl boyunca yirmi altı kişiyi öldürdüğünü itiraf etmiş. Florida'da bir adam, halk plajının hemen yanında köpekbalığı avladığı için tutuklanmış." Çilli başını sallayıp küfretti. "O balıklar beni hep büyülemiştir," dedi. "Kötülükleri için ağlamazlar karanlıkta gözleri açık yatarak. Orada ahlaki bir güzellik var."

Lincoln neredeyse hiçbir şeye sesini çıkarmadı. Tatildeymiş gibi hissediyordu. Zaten kelimelerin ne önemi vardı ki? Ya da insanın dünyadaki davranışlarının? Küçümseyiciliği onu terk etmişti. Ateşli nöbetlerin ve hezeyanların kurbanı olmuş, hastalanmıştı; şimdi tek hırsı iyileşmekti. Planı yoktu, hastaneden ayrılmaya gönülsüzdü ama insan zatürreden sonsuza dek mustarip kalamazdı. Biraz parası vardı. Bir yerlere seyahat ederdi. Özel ders verirdi. Kendine karşı cömert olduğu mütevazı bir hayat sürerdi. Saat sekizde bir pirzola. Mevsiminde enginarlar, istiridyeler. Kitaplar. Belki pazar günü manzaralı bir araba yolculuğu. Aslında ne yapacağını düşünemiyordu. Biraz yıpranmış hissediyordu. Ucundan tadına bakılmış bir somun ekmek gibi. Ona kalan hayat, Shelly'nin arzusunun şeklini almıştı. Yitip giden hayat da

onun açlığının biçimini. Çarşafların altında ona hiç yakışmayacak biçimde penisi kalktı.

Din görevlisinin çilli kafatası, seyrelmiş saçlarının arasından parlıyordu. Kızıllara öldüklerinde ne olurdu? Talihsiz. Böceğe dönüşürlerdi. Öyle olsa bile adamın yaptığı şakaları seviyordu. Kahkahayla başını geriye doğru attı ama tek bir ses çıkarmadı. Aslanlar Daniel'i yememişti çünkü onun ne kadar lezzetli olduğunu bilmiyorlardı. Ha. Rahiplikte para yoktu. Kötü biri sayılmazdı. Geceleri, devlete ait köprülerde bekçilik yapıyordu; canıyla ruhunu bir arada tutmanın bir yolu. Lincoln'la çok vakit geçiriyordu, ona da dediği gibi, Lincoln temelde sağlıklı bir adamdı. Ölümcül vakalar onu huzursuz ederdi. Burnunun akmasına neden olurlardı.

Lincoln'ın başka ziyaretçisi yoktu. Shelly hiç gelmedi. Onu isterik, kilo almış, darmadağın, para ve evlilik talep eder halde kapıda görmeyi bekleyip duruyordu. Bu, ona haklı bir küçümseme fırsatı veriyordu. Onu bir kez daha görebilse, hayatından ve zihninden sonsuza dek söküp atabileceğini hissediyordu. Oysa yokluğu çok güçlü bir etki yaratıyordu. Yüz yüze geldiğinde onu kovabilirdi. Ama Shelly ortaya çıkmıyordu. Onu arkasından becerirken gördüğü yüz gerçekten onun yüzü müydü? Şaşırdı, sonra sinirlendi. Ardından kaygılandı. Duygularının yönlendirildiğini hissediyordu, sanki bir kılavuzdaki adımları takip ediyordu. Yine de şu anda, tam o sırada, Shelly onun dairesinde ölü olabilirdi ve bundan o sorumlu olurdu. Yatan, sızdıran, çürüdüğünde patateslerde olduğu gibi, korkunç bir koku yayan beden. Shelly ölü, kilitli bir kapının ardında, kirası bir yıl peşin ödenmiş bir dairede. Çünkü Lincoln böyle bir adamdı. Borçsuz harçsız. Harika bir risk.

Ve artık sorumluydu.

Hem ihmalin hem de ifrazın işaretlerinden. Heh.

Çocuk sahibi olabilme yetisi üzerine testler yapılmasını

istedi. "Hakkımda asılsız bir suçlama var," dedi doktora. Bir hemşire geldi, numune almak için onu çabucak boşalttı; ertesi sabah sonuçları dinlemesi için küçük bir odaya alındı. Duvarlardan birinde prostatın şeması vardı. Ötekinde Vermont'taki üstü kapalı bir köprünün renkli bir fotoğrafı asılıydı. Lincoln, arada bir arka bacaklarının yapıştığı, son derece rahatsız vinil bir sandalyede oturuyordu.

"Gerekirse mahkemeler için de geçerli olacak sonuçlar istiyorum," dedi doktora.

"Pekâlâ," dedi kadın, "ama cevapların hepsi avucunuzun içinde."

Lincoln hızla ellerine baktı. Kendini elleğiğini mi sanıyordu bu kadın? İçinde bir şey mi büyümüştü? Filiz falan mı vermişti? Yoksa kısır erkeklerin etinde kolayca okunan bir işaret mi vardı? Bilimle de kanıtlanmış, kırık bir döngü?

Elleri inceydi, epey de kızarmıştı.

"Şuraya bakın," dedi doktor, bileğinin tam üst kısmını çepeçevre saran çizgilere işaret ederek. "Bu çizgiler. Bunlara bilezik çizgisi denir. Eğer yukarı doğru kıvrılıp avuç içinin topuğuna giriyorlarsa, şöyle diyelim... üreme sorunlarına işaret ederler. Ama sizde durum böyle değil. Sizin bilezikler avuç içine girmiyor."

Lincoln ona şaşkın şakın baktı. Burası Kuzeydoğu'nun en parlak beyinlerine, en ileri araştırma olanaklarına sahip olması gereken bir hastaneydi. Daha dün spermi yirminci yüzyıla ait bir santrifüjde döndürülmüştü; bugünse bu aptal diyaloğun kurbanıydı. Milyonlarca dolarlık laboratuvar ekipmanı vardı ortada ve o, bir şamanla konuşuyormuş gibi bir sohbeti sürdürmeye çalışıyordu.

"Yahu, siz ne biçim bir uzmansınız?" dedi Lincoln.

"El falına bakmak sadece bir hobi," dedi doktor. "Hayat çizgileri, aşk çizgileri, Mars ve Kader çizgileri. İnanılmaz ama çoğu gerçekten tutuyor. Avuç içinde delilikten daha açık

seçik görülen bir şey yoktur mesela, biliyor muydunuz? Ama ben bunu sadece kafa dağıtmak için yapıyorum. Polisiye okumak gibi. Size de sadece işe yarar belki diye anlatıyorum."

"Eh, pek bir anlamı yok zaten," dedi Lincoln asabiyetle.

"Pekâlâ, o zaman asıl meseleye gelelim," dedi doktor ve dosyaların durduğu çekmeceden dikdörtgen bir fotoğraf çıkardı. "Bu bir taramalı elektron mikroskobu. Yaklaşık dört bin kat büyütülmüş."

Lincoln baktı. Planetaryumdan çekilmiş bir görüntüye benziyordu. Simsiyah bir gökyüzünde kalın kuyruklu, gösterişli roketler. Üstelik az sayıda da değillerdi.

"Sperm, santrifüjle meniden ayrılır ve platinle kaplanır yahut yaygın tabirle boyanır," dedi doktor. Fotoğraftaki şeylerden birinin hafif konik, pamuksu başını, kısa bir tırnağıyla işaret etti. "Sperm başı, yoğun miktardaki kromatinden yani kalıtsal materyalden oluşur; dıştaysa yumurtaya nüfuzu sağlayan enzimleri örten akrozomal başlık yer alır. Başın arkasında, uzun kamçıyı çalıştıracak enerjiyi sağlayan mitokondrileri içeren kısa bir kısım vardır."

"Buna inanamıyorum," dedi Lincoln.

"Sizi kandırmak için hiçbir nedenim yok," dedi doktor.

"Bu bir şaka!"

Doktor güldü.

"Siktir," demişti Lincoln.

Taburcu edilip dairesine döndüğünde, Shelly küçük bir kötülük yumağıyla orada onu bekliyordu. Yapabileceği pek bir şey yok gibiydi. Geleceği olmayan bir adamdı artık. O zaman adaya gelmişti ve sonra da burada kalmıştı.

Saunada Lincoln'ın aleti büzüşüp elinden kaydı. Shelly'yi düşünmek onu hep bunaltırdı. Dikkatini veremiyordu. Öf-

keyle çekiştirmeye başladı ama sonra yalnızca kendisinin yapabildiği o özeni göstermeye başladı. Çekti, okşadı, sevgiyle sıktı; sarmaladı, hafifçe tokatladı; bir yılan gibi salınıp büyülenmesini sağladı. Hoş bir beklenti dalgası kabardı içinde. Elinin hareketini yavaşlatırken sırtını hafifçe yay gibi gerdi.

Oğlanlara tecavüz ettikten sonra şahdamarını ısıran o Nazi kimdi?*

Tiresias** kimdi ki bu kadar şanslıydı?

Lincoln'ın dili dişlerine vurdu.

Doğrusu, insan bu kadar gerçeğe dayanamaz. Ve insan dayanamıyorsa, kim dayanır ki duyarsız olandan başka? Geçmişi unutmak en iyisi. Bu hayatta olup bitenlerin yarısını anlatacak kelime yok. Şairin sorduğu gibi, yaşayanların içinde yitip giden hayat nerede... Hadi buna da boşal gitsin...

Karnı şişti. Aletini ona, hayallerle ve en abartılı korkularla şişmiş karnına vurdu. Aletinin yan tarafını bir parmağıyla sıvazlayıp gerilmiş sünnet derisinin etrafında hafifçe yuvarladı. Göğsü kabardı. Vücudu sarsıldı. Fışkıran menisi yüzüne hafifçe çarptı.

Lincoln gözleri kapalı, soluk soluğa uzandı. Kendini, karnın hazzının ruhu beslediği eski günlerde, güneşe yakın bir dağın tepesinde, bağırsakları çıkarılmış ve kurban edilmiş bir varlık gibi hissediyordu.

İnledi. Gözleri keyifle geriye yuvarlandı, sonra doğrulurken odaklandı. Kalbi, tombul göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Odadaki buharın hafif tıslamasını duyabiliyordu.

---

* Oskar Dirlewanger. Nazi Almanya'sında SS subayı olarak görev yapan ve özellikle Dirlewanger Tugayı adlı ceza birliğiyle tanınan savaş suçlusu. Sivillere yönelik aşırı vahşet, toplu tecavüz ve katliamlarla anılır, Nazi döneminin en sadist figürlerinden biri kabul edilir. (e.n.)

** Yunan mitolojisinde Thebai kökenli kör bir kâhin. Hem kadın hem erkek olarak yaşamış, bu yüzden cinsiyet ve bilgelik üzerine özel içgörülere sahip olduğuna inanılmıştır. (e.n.)

Yere indi, duş kabinine girip suyu sonuna kadar açtı. Sırtında ve kolları boyunca belli belirsiz irkildi. Perdesiz, ahşap kabinin duvarına yaslandı. Kalbi, devasa ama arızalı bir motorun gürültüsü gibi çarpıyordu. Su giderden ağır ağır aktı. Aniden suyu kapatıp havluya uzandı. Giysileri bir bankın üzerinde düzgünce katlanmıştı. Kurulanıp şort mayosuna uzandı. Arkasında bir yerden bir ses duydu ve giysilerini de peşinden sürükleyerek ıslak zeminde beceriksizce kaydı. Tüyleri ürperdi. Dudakları çocuklarının isimlerini şekillendirdi. İsimler dudaklarında tükürük kabarcıkları gibi duruyordu. Ve taşlar ağır ağır yerine oturdu...

"O da ne?" dedi Pearl aniden.

"Bardağını düşürdün, Pearl. Bak, kırılmadı." Peter bardağı kibarca yerden aldı, çarşafının eteğiyle silerek ona uzattı.

Lincoln saunanın kapısını açıp çayırlığa çıktı. Pearl onu görünce rahatladı.

"Merhaba, babacım," diye bağırdı Jane.

Lincoln elini şöyle bir sallamakla yetindi.

Pearl'e kalırsa yine boşalmıştı. Yeniden, şeylerin göründüğü haliyle dolmaya hazırdı, Pearl öyle düşündü.

Tracker, küçük kız kardeşine doğru sahte yumruklar savuruyordu. Gövdesi uzundu ama bacakları kısaydı. "Babacım, babacım," diye taklit etti. "Hiçbir şey bildiğin yok, Jane."

Peter, "Bahse girerim burada kimsenin bilmediği bir şey biliyorum," dedi. "Bahse girerim Mısır'da mumyalama için ilk ne yaptıklarını burada kimse bilmiyordur."

"Nasıl mısır, patlamış mı?" diye sordu Jesse, merakla.

"Of hayır. Beyinlerini burunlarından çıkarırlardı," dedi Peter, böbürlenerek.

"Iyyy," diye çığlığı bastı Franny.

İğrenen Jesse, havuzun dibine daldı. Pearl onun orada, yüzüstü yattığını gördü. Pearl'e öyle geliyordu ki inanılmaz uzun süreler boyunca orada kalabilirdi. Kolay olduğunu söylerdi. Yapman gereken tek şeyin burnunu ve kulaklarını kapatmak olduğunu söylerdi.

"Senin bilmediğin bir şey biliyorum," dedi Joe kayıtsızca Tracker'a. Sırtüstü uzanmış, küçük çocuğa kısık gözlerle bakıyordu. "Bir gün, seninkini ağzına almak isteyen bir kız çıkacak."

Tracker'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Düşüncesi bile onu dehşete düşürmüştü.

"Hepiniz ne kadar aptal ve iğrençsiniz," diye çıkıştı Sweet. "Cidden, midemi bulandırıyorsunuz." Kızıl saçları güneşte parıl parıldı. Angie'yi kucağına almış, onunla dönüp duruyordu.

"O da ne, Sweet?" diye sordu Franny, tiz ve temkinli bir sesle. "Sana ne oluyor ya?"

"Bana bir şey olduğu yok," diye tersledi Sweet. "Aptalsınız hepiniz. Küçük aptallar."

"Hayır, yaralanmışsın. Kendini kesmişsin. Popon kan içinde."

Çocuklar ona çok uzaklardan bakıyor gibiydiler.

"Ah, Sweet," dedi Pearl, "gel buraya, canım..."

Sweet, çiçekli bikinisinin arkasını bir elinin ayasıyla sıyırdı. Bikinisinin altı âdet kanına bulanmıştı. Angie'yi aceleyle çimenlerin üzerine bırakıp zarif ama korkmuş bir edayla eve doğru harekete geçti.

"Ona ne oldu?" dedi Jane, endişeyle. "Onu ne yaralamış?" Başparmağını ağzında telaşla döndürüyordu.

"Kızlar kadın olduklarında kanarlar," dedi Joe. "Ayda bir böyle kanarlar; bir bebek yapmıyorlarsa tabii, bebek yapıyorlarsa kanamazlar."

Pearl kadehine bir buz atıp üzerine şarap koydu. Çocuklar tüm yabanmersinlerini yemişti.

"Armudumdan ister misin, Pearl?" dedi Ashbel. Armudu ikiye bölmüştü. Çekirdekler bile ikiye ayrılmıştı. Pearl meyvenin beyaz etindeki diş izlerini gördü. Çocuk olmak bambaşka bir dünyada yaşamak, diye düşündü. Kendi kendine yeten bir dünya ve biri bu dünyadan düştüğünde, âdeta cennetten kovulan bir melek gibidir. Çocukken insanı saran bir büyü vardır ama sonra o büyü kaybolur... zavallı Sweet, diye düşündü.

Pearl'ün kendisi bir yılı aşkın süredir âdet görmemişti. İçki yüzünden, diye varsayıyordu. İçki, onu ayın olağan döngüsüne kayıtsız kılmıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Pearl, bir keneyi tırnaklarının arasına sıkıştırıp çimenlerin üzerine bıraktı. Bir tane daha var mı diye saçları parmak uçlarıyla hafifçe karıştırdı. Korkunç şeylerdi bunlar... hayvanın tüylerinin arasına, bazen de doğrudan derinin altına girip orada iltihap yaparlardı. Çocukken onların soylarını tüketmeye kendini adamıştı. Keneleri yakalayıp sundurmanın basamaklarının yanında duran gazyağı kavanozuna atardı. En beteri zavallı köpeğin kulaklarının içinde, gözlerinin çevresinde olurdu...

"Ah!" diye inledi Tracker. "Canımı yaktın, Pearl."

Pearl, ağzında hâlâ küçük bir deri parçası sıkışmış keneyi havada tuttu. Tracker boynunu ovuşturuyordu.

"Ama çıkarmak zorundayız," dedi Pearl. "Bunlardan hastalık kapabilirsin." Keneyi tırnaklarının arasında ezdi. Küçücük bir çıt sesi çıktı.

"Deli Pearl, uslu Pearl," dedi Tracker. Elinden kurtulup çimenlerin üzerine çömeldi, topuklarının üzerinde hafifçe sallandı. Yanında Sam oturuyordu. Birkaç gün arayla doğmuşlardı. Tracker zeki ama hoyrat ve açgözlüydü; Sam ise... Pearl, Sam'in ne olduğunu bilmiyordu. Donuk gözlerini ona dikmişti. Bakışları meraklıydı. İrisleri ovaldi sanki. Oğlandan korktuğunu utanç duyarak fark etti. Pearl kalbinin tüm dağınıklığını ona yansıtıyor gibiydi. Oğlanın yüzünde hâlâ bebekliğinin izlerini görüyordu. Öteki yüzü, oğlanın yüzünü seçmek daha zordu Pearl için. Diğer çocukların yaptığı gibi onunla konuşmazdı Sam. Uzak dururdu. Onun niyetlerinden bihaberdi Pearl. O niyetler Pearl'ün so-

rumluluğunda değil miydi? Gel gör ki o sorumsuz bir kadındı; her şeyden kopuk, uzayda süzülen, özlemi içinden söküp atarak yaşayan biri. Onunla daha çok konuşmak, geceleri onu yatağına yatırmak, kendi odasında geceyi onunla paylaşmak istiyordu. Yalnız olmak istemiyordu. Vahşi hayvanlar bile yalnız uyumaz. Çok tehlikelidir bu. Bir köpek dahi karanlıkta, insanların göremediği şeyleri keşfeder. Geceleri, zonklayan kafasında şeytanlar çene çalıyordu. Ses falan değillerdi ama yine de anlaşılırdılar. Korkunç şeyler: Karanlık ve intikam peşinde, sürünen ya da kanat çırpan; leşten, küften, kendisine benzeyen ama yine de farklı bir kadın oyan. Keskin gagalarıyla bu kadını oyup ortaya çıkaran şeyler. Bu tezahürlere içkinin sebep olduğunu söylemişti Thomas ama bu doğruysa, ki Pearl böyle bir şeyi Thomas'a itiraf etmemişti, o zaman onlardan Pearl'ü koruyabilecek tek şey de yine içkiydi.

Her şey Pearl'ü bunaltıyordu. Thomas, onu rahatlatmak ister gibi, aslında hiç de iyi olmadığını söylerdi. Gözyaşları Pearl'ün yanaklarından süzülüp dudaklarına bronzlaştırıcı losyonun tadını taşıyordu. Ah, sonsuzluk fikri hep orada, mucize yanı başımızdadır; sonra insan hayatın keyfiliğine saplanıp kalır. Her şey umutsuzdur. Saçma. İyi değildi ama eskiden daha da hasta olduğu zamanlar olmuştu. Bir kriz geçmişti. Yanlış olan bir şey düzelmişti. Ama o durumda başka bir şey vardı, ürkütücü bir şey. Ve hatırlamak istediği de buydu. Onu hatırlamak için içmiyor muydu?

Aşırı duygusallaştığından kuşkulanıyordu. Ayık olduğu anlarda bunun gayet farkındaydı. Yine de çektiği acı aptalca ve yersiz olsa bile, onunla birlikte hayatı bir ıstıraba dönüşmüştü ve eğer şimdi hissettiği şey bir sarhoşun ölçüsüz kederiyse, yine de kederdi bu ve ezip geçiyordu.

Elinin üzerinde yürüyen bir karınca, gıdıklanmasına neden oldu. Aşağı doğru baktı ve tam başparmağını karıncanın

üzerine bastırdığı sırada yakındaki bir mavi karga da çığlık attı. Şaşkınlıkla yerinde sıçradı.

"Sorun yok," dedi Sam, gözleri kocaman açılmıştı, "ağlama."

"Beni seviyorsun, değil mi Sam?" Pearl bakışlarını onun ötesine, evin bulunduğu yere kaydırdı. Gerçek bir içkinin vakti gelse keşke, diye düşündü. Çocukların gölgeleri çimenlerin üzerinde uzuyordu.

"Birini sevmek zorundasın, Sam," dedi bir süre sonra.

"Seni seviyorum," dedi Sam.

Ama bu doğru değildi, Pearl bunu biliyordu. Pearl, güneşten açılmış, karmakarışık saçların çevrelediği bebeğin yüzüne baktı. Bebeğin üstü çıplaktı, yeni ama çamura bulanmış bir kot giymişti. Güneşin altında, kımıldamadan oturuyor, gülümsüyordu. Pearl bir yudum şarap aldı. Onun hakkındaki korku dolu düşüncelerini biliyordu. Kendi kafasının içinde, kendine ait düşünceler dolaşan hiç kimse, bunlara kulak misafiri olunmadığından tamamen emin olamaz. Bunu her çocuk bilir. Sam onun düşüncelerinin farkındaydı. Bu farkındalık, o gözlerin oval irislerinde yansımıyor muydu işte? Keşke Pearl o düşüncelere sahip olmasaydı. Onların ötesine geçebilmek için içiyordu. Sarhoşluğunun, onu geçerli bir sevgiye ulaştıracak berraklığı yaratacağı umuduyla içiyordu. Bazen tüm bedeninin onunla parladığını hissettiği için içiyordu. Ve görmek istediği her neyse, görebiliyordu.

Çocuklardan biri osurdu.

"Tracker yaptı," diye haykırdı Franny. "Tracker, Şeytan'ı serbest bıraktı!"

Tracker kollarını savurarak ayağa fırladı ama Franny onun ulaşamayacağı bir noktaya çabucak hareket etti. Komikliklerle dolu, cilveli bir kızdı. Düpedüz alaycı bir neşeyle çember attı.

Tracker onu birkaç adım kovaladı ama bu, belli ki teh-

ditkâr bir hareket değildi çünkü birden yere çömelip dingin, uzaklara dalmış bir ifade takındı. Sanki ansızın önünde bir kapı kapanmıştı. Onu acıdan ve karmaşadan koruyan bir kapı, tahta bir duvar. Çimenlerin üzerine sırtüstü uzandı.

Tracker taşkındı, muhtemelen zalimdi de ama Pearl bu konuda ne yapabilirdi ki? Sam ise hepsi üzerinde giderek artan bir etkiye sahipti ama Pearl bu konuda ne yapabilirdi? Kendisi zayıf ve kötücül bir kadındı. Kötücüldü çünkü dengesizdi; görünüşü gerçek sanıyordu ve içi boşaltılmış yumurta gibiydi, geride sadece kırılgan bir kabuk kalmıştı.

Şişeyi buzun içinden çıkarıp bardağını yeniden doldurdu.

Timmy ile Jane havuzun kenarındaki heykelin içinde takılıyorlardı. Jesse hâlâ suyun altındaydı.

"O şeyin kafasının etrafında dikkatli olun," diye seslendi Pearl. Bir yıl önce arılar bal yapmıştı ama kötü bir baldı bu, aslında zehirliydi çünkü ormangülü çiçeklerinden yapılmıştı. Timmy biraz yemiş ve hastalanmıştı.

"Kafasının etrafında oynamıyoruz, işediği yerde oynuyoruz," dedi Timmy.

"Sam senin içindeyken nasıldı?" diye sordu Jane, Pearl'e. "Garip hissettin mi? Hanımefendilerin sahip olduğu o küçük delik... bebeklerin ruhları orada mı yaşar?"

"Bize bir hikâye anlatsana, Pearl," dedi Franny. "Çocuğu olmayan kral ile kraliçenin hikâyesini; onun için ihtiyar kadının krala altın kanatlı bir balık yakalamasını, onu temizleyip pişirmesini ve kraliçeye yedirmesini söylediği, kralın da bunu yaptığı hikâyeyi," dedi Franny. Yüzü beklentiyle ışıldıyordu. Angie'yi kucağında sallayarak oturuyordu, coşkusuyla bebeği neredeyse mora çevirene kadar sıkmıştı. Bazen Angie'nin bir oyuncak olmadığını tamamıyla unuturdu. Angie küçük bir ciyaklama koyverdi. Franny şaşkınlık içinde ona baktı ve çiçeklerin arasına doğru emekleyebilmesi için onu bıraktı.

"Kral yaptı," diye sürdürdü Franny, "yıkasınlar, temizlesinler, kızartsınlar ve kraliçeye sunsunlar diye balığı aşçılara verdi, aşçılar da yaptı; yıkadılar, temizlediler ve içindeki her şeyi çıkardılar..."

"Bağırsakları," dedi Ashbel.

"Ah," diye iç geçirdi Pearl.

"... pencereden dışarı attılar; inek onları yedi ve sonra inek ile kraliçenin aynı gün bebekleri oldu; ineğin bir insan bebeği oldu, kraliçenin bebeği ise tıpkı bir buzağı gibiydi..."

"E şimdi hikâyeyi kendin anlatıp bitirdin," dedi Jane, heykelin içinden huysuzca. Başparmağına baktı, parmağı harika görünüyordu. Onu ağzına soktu. Gözleri donuklaştı.

"Hadi taş eve gidelim," dedi Timmy, "orada bir hikâye anlatalım."

Pearl artık çocukları aklında tutamıyordu. Yüzlerini birbirinden ayırt edemiyordu. Şimdi çevresinde sessizdiler.

Taş ev. Pearl içine hiç girmemişti ama çocuklar ondan sık sık söz ederdi. Çocukluklarına bu denli hapsolmuş olmaları onu hayrete düşürüyordu. Joe ile Sweet bile ritüellerini terk etmeye gönülsüzdü o çocukluğun... sürgünün, ölümün başlangıcı anlamına geldiği çocukluğun o gizli topluluğu. Joe ile Sweet, Trip ile Peter ve diğerleri, daha küçük olanlar orada, taş evde kurdukları hikâyeye kulak veriyorlardı. Aslında Sam'in hikâyesine. Dünyayı kurma biçimi onlara uyuyordu.

Hava artık soğumuş gibi geldi. Pearl bikinisinin üzerine bir gömlek geçirdi. Güneş gökyüzünde aşağı doğru kayıyordu.

Sam henüz yedi yaşında değildi. Doğum günü ertesi gündü. "Çabucak bir hikâye uyduruldu, bir iş çok daha yavaş yapıldı..." Sanki hikâyesinin araçlarından biriyle büyümüştü. Başka oğlanların bir yılda büyüdüğü kadarını saat başı büyüyordu. Bir saat içinde, başkalarının bir yılda geldiği yere gelmiş gibiydi...

Pearl üstündeki gömleğe daha sarınıp çenesini göğsüne

doğru bastırdı. Yanmış çimenin, çocukların ve kendi terinin kokusunu duyuyordu. Yakında gerçek bir içki içmeliyim yoksa kafam karışacak, diye geçirdi içinden. Zaman geçmişti. İnsan bir kadeh şarapla otururdu ve yıllar geçiverirdi. Bunun büyülü bir yanı yok. Sam'in yaklaşık yedi yaşına gelmesi neredeyse yedi yıl almıştı. Ve Pearl o süre boyunca hep onun yanındaydı.

Yine de onu tanımıyordu. Yüzünde gördüğü tek şey, memesini parçalamış o karanlık vahşi bebeğin yüzüydü. O günden beri, onu gerektiği gibi sevemeyeceğini biliyordu. Sam'e karşı sevgi beslemek, kurtuluşun o canavarca yanını kabullenmeyi gerektiriyordu. Ötekiler böyle bir kurtuluştan korkmuyordu. Onlar çocuktu. Dünyaları, dünyanın olacağı haldi. Bir zamanlar, en başlarda, bir insan isterse hayvana, bir hayvan da insana dönüşebilirdi. Arada hiçbir fark yoktu. İşler böyle yürürdü.

"Hadi, hadi," diye seslendi bir çocuk.

Sam başını salladı.

Taş bina bir zamanlar mezbahaydı. Tozun içinde kan boncuk boncuk olmuştu. Yalanları uzak tutmak için dışarıda dumanlı bir ateş yanardı. Sonra kısa bir süre şapel olmuştu. Ardından da bir sera. Ve şimdi onlara aitti. Mumlar yakıyor, karanlıkta Aaron'ın hayvanlarıyla oynuyorlardı.

Thomas, çocukların orayı kullandığını biliyordu ama orada ne yaptıklarını bilmiyordu. Beden için deneyimlenenler, zihin için olanlardan daha azdır, derdi Thomas. İnsanın özündeki toprak ancak zihin aracılığıyla ruha dönüşebilir. Thomas, taş evde çocuklara mahremiyet tanıyordu. Adadaki hayatları, ilk bakışta fazlasıyla kaotik görünse de, aslında hayli düzenliydi; sıradan çocukların tatillerine benzer bir serbestliğe yalnızca yaz aylarında sahip olurlardı.

Oysa kışın, ister fizik olsun ister okuma ya da astronomi fark etmezdi; her gün uzun saatleri eğitime ayırırdı Thomas.

Elini hepsinin üzerinde tutmayı severdi ama ruhsal benliğin geliştirilmesinin, biçimsel eğitimden daha önemli olduğunu da ilk söyleyen o olurdu. Bu gelişimi, bu keşfi, çocukların kendilerinin yapmasına izin verirdi çünkü onların hayal güçlerinin, kendi hayal gücünden çok daha karmaşık ve onurlu olduğuna inanırdı. Hazır olduğunuzda düşüncelerinizi bana gösterin, derdi Thomas. Sırların gerekliliğine inanıyordu. Çocuklara inanıyordu. Ve taş evde ondan sakladıkları sırlara izin veriyordu.

Gelgelelim çocuklar Pearl'den hiçbir şey saklamıyordu. Orada ne yaptıklarını Pearl biliyordu. Onun dünyasıyla çocuklarınki birbirine çok yakındı. Sanki her an orada, hep onlarlaydı.

Yazın içerisi serindi, hatta soğuk sayılırdı. Zeminin yarısı toprak, öteki yarısıysa toprağın üzerine yerleştirilmiş tahtalardan oluşuyordu. Duvarlar, bir zamanlar seraya çevrildiği dönemde yerleştirilmiş küçük cam panellerden yapılmış güney cephe hariç taştandı. Tavan boyunca sıcak su boruları uzanıyordu. Çökmüş fide sandıklarının içinden cılız bitkiler fışkırmıştı. Kurumuş öteki bitkiler kancalardan sarkıyordu; soğanları yüzülmüş, tuhaf biçimde sağlıklı görünüyorlardı. Oda geriye doğru eğimliydi ve daralarak daha küçük, boş bir odaya açılıyordu. Evde, kuzey duvarına yaslanmış uzun bir çam masa dışında hiçbir eşya yoktu. Bu masanın üzerinde, Pearl adaya ilk geldiğinde kütüphanenin şömine rafında duran oymalar vardı. Geçen yıllarla birlikte kuruyup hafiflemiş on iki küçük figür.

Her çocuk kendisine ait olan oymayı alır, kendine ait yere yerleşir ve beklerdi. Gölgelerinin onlara gelmesini beklerlerdi. Öteki, daha güçlü, daha büyülü benliklerinin.

Sam onlara bunu nasıl yapacaklarını göstermişti. Bu konuda hiç konuşmamıştı. Sadece onlara göstermişti.

Çoğu zaman gölgeler gelmezdi. Böyle olduğunda çocuk-

lar bu durumu kabul etmezdi. Buradaki karanlığı yok etme dürtüleriyle uydurdukları bir şeyle gerçek gölgeyi, havadan yaratılmış, gerçek yüzün aynadaki yansımasından daha farklı olmayan bir şeyi ayırt etmek onlar için zordu.

Başlangıçta çocuklar buraya hikâyeler anlatıp birbirlerini korkutmaya gelirdi. Dünyanın başlangıcı gibiydi burası; kaos ve savaş tohumlarıyla dolu. Hikâyeler birbirine girer, çocuklar heyecanla ve tiksintiyle çığlık atar, kavga ederdi.

Trip bir keresinde Miriam'ın küçük Johnny'sine öyle kötü bir hikâye anlatmıştı ki Johnny ölmüştü. Trip anlattığı hikâyenin ne olduğunu söylemezdi. O sırada Johnny'den daha küçüktü. Sadece hava atıyordu. Johnny öldükten sonra Trip, uzatma kablosuna takılı eski bir elektrikli ısıtıcıya dokununca hafifçe çarpıldı ve ondan sonra anlattığı o hikâyeyi bir daha hatırlayamadı.

Trip artık hikâye anlatmamaya, az çok gerçek olaylara bağlı kalmaya karar vermişti. Şimdilerde Trip'in ilgisini elektromanyetik dalga yayılımı ve hurda metalden Doktor Universalis gibi bir android yapmak çekiyordu.

Şimdilerde taş evde anlatılan tek hikâye vardı. Aaron ile Emma'nın hikâyesi. Çocuklar bundan hiç bıkmıyordu. Yıllar önce adadan ayrılmış, artık yetişkin olmuş çocuklar da bu hikâyenin oluşumunda pay sahibiydi. Yıllar boyunca tamamlanmamıştı hikâye. Fakat şimdi, Sam'le birlikte, tamamlanmaya yakındı. Çember kapanıyordu.

Güneş Pearl'ün kapalı gözkapaklarını delip geçti. Bir değil, iki çemberdi bu; tamamlanan ve kesişen, iki dünyanın birleşimi.

Çocuklar soğuk toprak zeminde, hikâyelerin gölgeleri gelmeden önceki zamanda, ancak hareketsiz kaldıklarında, o düşü çağırmaya çalışıp da başaramadıkları anlarda farkına vardıkları o muazzam insani karanlığın, kendi karanlıklarının içinde oturuyorlardı. Bekleyerek, hafifçe iç çekerek,

Aaron'ın korktuğunda yaptığı o yıpranmış küçük nesneleri ellerinde tutarak oturuyorlardı. Onları tutarak, gözleri kapalı, zihinleriyle görerek, o büyük insani karanlıktan yavaş yavaş, adım adım dışarı süzülerek...

Ne hikâyeydi ama. Hepsine böylesine kusursuz uyan bir hikâye. Her gün, değişen duyarlılıklarına göre yeniden biçimlenebilecek bir hikâye.

Emma'nın ilk çocuğunun adı Stark'tı. On ikisinin de adı ve farklı doğası vardı ama Stark en iyi, en imkânsız ve en belirgin olanıydı çünkü ilkti.

Zezolla da sonuncuydu. Aaron öldüğünde hâlâ bebekti. Zezolla için bir şarkı söylerdi Franny.

"... bir siğili vardı çenesinin tam ortasında, o buna gamze derdi ama, gamze dediğin oyuk olur..."

Bu şarkıyı Angie'ye söylediğinde Angie gülerdi. Bebeğin çenesinde gerçekten de bir gamze vardı ama onunki çok güzel bir gamzeydi.

Çocuklar ellerindeki hayvanları yüzlerine kaldırır, gözlerinin olduğu oyukları yoklarlardı. Hayvanları akıllarına yerleştirirlerdi. Burada hepsi çocuktu, oyun oynuyorlardı. Dışarıda ağustos günü kuru, tuzlu sıcağıyla kavuruyordu ne var ki içeride çocuklar, Aaron'ın çok uzun zaman önce derisini yüzdüğü hayvanlar gibi ürperiyordu. Onların derisiz hallerine, ötekiliklerine titriyor, ağlıyorlardı. Onlara bunu Sam anlatmıştı.

Sizin hayvanınız bir yerlerde ve onu tanımanız önemli; ona nasıl ulaşacağınızı bilmelisiniz yoksa bir hiç olursunuz. Hep korkarsınız. Dinlenip güvende olabileceğiniz bir yeriniz olmaz.

Bu yaz her gün buraya inmişlerdi. Ve tıpkı Aaron'ın oymalarını, Emma'nın da çocuklarını yapması gibi onlar da

hikâyelerini yaratıyorlardı; hikâye, aralarında yatan devasa fantastik bir kelebek, parmaklarını açmış, onları bir araya toplamış koyu bir ele benzeyen bir kelebek gibi, her geçen gün biraz daha yaşayan bir şeye dönüşüyor, neredeyse dokunabilecekleri bir hal alıyordu.

Aaron'ın adada inşa ettiği ilk yapı bu taş evdi. Hazırladığı etlerle birlikte burada yaşamıştı. Çünkü tuzakçı olduğu zamanlarda hayvanları burada tuzlardı; derilerini yüzer, gerer, beyinlerini oyup çıkarırdı. Bazen henüz hayattayken yemeye başlardı onları. Kısmen yeraltında sayılabilecek bu mekâna, bu karanlık mağaramsı yere yakışan, öbür dünyaya ait bir eylem.

Aaron burada bir vahşiydi. Tırnaklarının altında kan. Çizmelerinin üzerinde kan. Koyu bir cehalet ve güçten ibaret, mantıksız ve tutarsız bir gençlik. Bir hayvanın derisini öyle kusursuz yüzerdi ki hata göremezdiniz... bıçağını arka ayağın çevresinde gezdirerek, deriyi bacağın arkasından kuyruğun dibine kadar yarar, kuyruğun etrafında dikkatle dolaşır, öteki bacaktan aşağı iner, ayakları deriden ayırır, tırnakları yerinde bırakırdı. Sonra da deriyi sıyırıp çıkarırdı. Böyle kolayca. Bir portakal soyar gibi. Başı ayırır, bir çubuk ve biraz suyla içini temizlerdi...

Bugün bile, yaz sıcağında, çocuklar soğuyan kanın ve kızgın tozun kokusunu neredeyse duyabiliyordu. Topuklarından asılı, dönüp dururken ışığın altında kızıla boyanmış altın uçlu tüyleri parıldayan o şeyi yüzen, parçalara ayıran o yoğun çilli elleri gözlerinde canlandırabiliyorlardı...

Çocuklar bunu ne kadar da net görüyorlardı. Zihinlerinde, o şeylerin savruluşu ne kadar da canlıydı; o çıplak beyazlıkları içinde, o hiçlikleri içinde. Derileri, ötekilikleri, ayrı duran ötekilikleri...

Aaron bir ayı yavrusunun derisini bir buçuk dakikada yüzebilirdi.

Aaron bir hayvanın içini öylesine ustalıkla boşaltıp doldurur, öylesine kusursuz biçimde yeniden birleştirirdi ki sapasağlam, hiç zarar görmemiş gibi görünürdü; sanki soğuk burun deliklerine üflenecek bir nefes onu yeniden koşturabilirdi. O kadar çoktu ki onlar, bağışlanma dilenmeden, bir kutsama bahşedilmeden tuzağa düşürülmüş, vurulmuş, zehirlenmiş ya da boğulmuş hayvanlar.

Aaron çevikliğinden gurur duyardı. İzini süremeyeceği, tuzağa düşüremeyeceği hiçbir şey yoktu. Bir ötücü kuşu eliyle yakalayıp başparmağıyla kalbini parçalayabilirdi. Tuzaktaki hayvanlara, o gösterişli kürklü olanlara kürklerini berbat etmemek için ateş etmezdi. Çizmesinin topuğuyla kalplerine hızla basardı. Kalbinin nerede olduğunu her zaman bilirdi ve tam oraya basardı. Asla çok acı verici görünmezdi bu. Sadece yaratığın kalbini parçalardı.

Ama tuzakçılık ilkel cazibesini yitirdi ve Aaron bir süre sırf zevk için öldürdü. En çok okla yayı severdi. Çok hesaplı ve sessizdi. Sessizliğini severdi onların. Neredeyse üç yüz metre öteden ok atabilirdi. Bir Türk gibi. Okun parıltısı korkunç bir şeydir. Görülür, ne var ki kaçınılamaz.

Aaron'ın öldürdüğü son hayvan, can verirken onunla konuştu, üstelik kanı, bir hayvanın kanı gibi kırmızı akmıyordu. Hüzünlüydü ama aynı zamanda öfkeliydi de; sözcüklerle değilse bile Aaron'a seslenmişti ve Aaron onu anlamıştı. Korkmamıştı. Ona gülmüştü. Dişlerinde yalanlar olan bir leşten başka bir şey değildi o, oysa kendisi kanlı canlı bir adamdı. Böyle bir şeyin başına gelmesine yol açacak kadar uzun süre vahşi doğada tek başına yaşadığı için kendine de güldü. Bir süreliğine medeniyette iz bırakmaya karar verdi; biraz para kazanacak, seyahat edecek, öğrenecekti. Vahşi doğayı terk etti. Silahlarını paslanmaya, yaylarını eğrilip

bükülmeye bıraktı. Enerjisini topluma çevirdi ve gönlünden geçen her şeyi aldı.

Otuz beşine geldiğinde serveti yüz binlerce dolar değerindeydi. Latince okuyabiliyordu ve prenseslerle dans etmişti. Emma ile Avrupa'da tanıştı.

Ve Emma, çocukların uzun süre önce karara bağladığı üzere, bir cadıydı.

Tuzdan nefret ederdi. İğneler kusardı. Cadılığı kırmızı bir tebeşir parçasına benziyordu ama Aaron'ın umurunda bile değildi. Tek ilgilendiği kendisiydi, başka bir şeyi de umursamıyordu. Kırmızı tebeşir parçasını yerden alıp cebine koydu; sonra da her yere onun peşinden gitmek zorunda kaldı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şansı o kadar uzun süre yaver gittikten sonra, şimdi tepeüstü bir kuyuya düşen tilki kadar şanssızdı.

Emma cadılığını kullandı ve onu kendisine muhtaç etti. Emma güzel değildi, zengin değildi, hiç iyi huyu da yoktu. Aaron'ın öğrenimine pek değer vermezdi. "Siktir et Ovidius'u," derdi. Annesi hiç olmamıştı. Korkunç bir şeyden doğmuştu. Tavada kızarıp sıçrayan bir böbrekten. Kolları bacakları hep çizik içindeydi; derisi güneşten yanıp kararmıştı, keçeleşmiş saçları omuzlarına dökülüyor, gözlerinin içine sarkıyordu. Ama nasıl göründüğünün hiçbir önemi yoktu çünkü Aaron'ın onu, kendi dilediği gibi görmesini sağlıyordu. Onu bu şekilde büyülemişti. Emma cadı zehrini, aynaya uzun uzun bakarak çıkarırdı; ayna kararıp yağlanana dek kendine bakar, sonra o yağı alıp yemeğe katardı.

Çocuklarda bir fotoğrafı vardı, onun ne kadar zeki olduğunu gösteriyordu zaten. Çocuklar, onu çağının öteki kadınları gibi, tıpkı Pearl'ün bugün göründüğü gibi... zayıf ve hüzünlü, koyu renk saçları özensizce arkaya toplanmış, bakışları şaşkın ve yaslı, kemiklerinin yapısı cadı usulünce kendini ele veren, bir önceki yüzyılın herhangi bir çocuk büyüten

annesinin suretiyle gösteren bir fotoğrafla aldatılmayacak kadar farkındaydılar. Fotoğraf da onun büyüsüydü, tıpkı kırmızı tebeşir parçası gibi. Bunca yıl hayatta kalmıştı ki çocuklar şimdi ona sahip olabilsin, kurnazlığını bilip takdir edebilsin.

Emma, Aaron'ı onunla evlenmeye zorladı; tüm gezgin alışkanlıklarını, tüm entelektüel gururunu unutturdu ona. Onu, onunla karşılaşmasından yıllar önce her şeye başladığı ve terk ettiği o yere, adaya geri götürdü. Ve orada, o adada, yeniden vahşi doğanın içinde, on iki yıl süren bir sessizlik, bir bekleyiş vardı.

Emma ona büyük bir ev inşa ettirdi, büyük ama pek de gösterişli olmayan, çok odalı bir ev. Bir de başka yapılar; kayıkhaneler, ahırlar... onu durmadan inşa etmeye, her yere bir şey kondurmaya saplantılı hale getirdi. Kalabalık bir aile içinmiş gibi, önemli misafirler ağırlanacakmış gibi döşettirdi. Oysa ne bir aile vardı ne de onları ziyarete gelen biri oldu, yalnızca kereste ve alet getiren, ince mobilyalar ve değerli sanat eserleri taşıyan tekneler. Aaron durmadan inşa etmeyi sürdürdü, odaları ayrıntıyla ve zenginlikle, Emma da kendi boşluğuyla doldurdu durdu. Yıllar boyunca böyle devam etti; aralarında yalnızlıktan başka bir şey yoktu. Emma'nın büyüsünün içindeki o çocuksuluk ve yalnızlık ikinci bir deri gibiydi.

Aaron, kadın ondan ne istediyse yaptı çünkü büyüleyici bir iradesi vardı. Ve o iradeyle, yalnızlığını kemirmeleri için çevresinde toplamaya başladığı hayvanları Aaron'ın da kabullenmesini sağladı. Adam bazı hayvanları, bu defa da canlı halleriyle, ona yoldaş olsunlar diye topladı. Canlı... kalpleri toz değil kan pompalayan. Yarı evcil ya da hiç evcilleşmemiş. Hayatı amma da değişmişti! Çünkü Aaron, hünerinin yettiği iblisleri çoktan ortadan kaldırmıştı; onları görebileceği, öldürebileceği bir şeye dönüştürmüş ve çoktan öldürmüştü. Gelgelelim şimdi, en verimli çağında, onlar geri dönmüştü, bizzat Aaron tarafından çağırılmışlar-

dı. Gündüzleri her yerde serbestçe dolaşıyorlardı. Geceleri ise, en azından başlangıçta, daha sınırlıydılar, gerçi Aaron herhangi bir şeyin başladığının farkında da değildi. Aaron, Emma için fazlasıyla masumdu; çevresine topladığı hayvanlar da öyle. Onun yoldaşları, sevgilileri oldular. Gelincik, leopar, atmaca, vaşak. Rakun, yarasa, ayı, geyik yavrusu, su kaplumbağası... Emma'nın dudakları arasından hem et hem onun sevgisini kabul ediyorlardı.

Canlı suretleri Aaron'a öylesine yabancıydı ki. Bir zamanlar onları yalnızca postlar ve başlar, karaciğer ve dalak, kalpler, bezler, çam dallarından yapılmış bir kampta yanan odunların üzerinde kızaran diller olarak düşünmüştü. Ne var ki şimdi ondan bile daha canlı görünüyorlardı. Hava, bedenlerinin sıcaklığıyla titriyordu. Burayı kendilerine yuva edinmişlerdi.

Eve girmelerine izin vermezdi. Onları inşa ettiği odalardan uzak tutmaya var gücüyle uğraştı. Hiçbirinin içeri girmediğinden emin olmak için her gece odaları tek tek dolaşırdı. Pencereler yıllardır çiviliydi. Kapılardan birinde yedi kilit vardı. İçeride yalnızca kendisi ve Emma'nın bulunduğundan emin olunca, ikisi için akşam yemeğini hazırlardı. Yirmi kişi için tasarlayıp yaptığı bir sofrada, gümüş tabaklardan sade yemeklerini yerlerdi. Biriktirme konusunda bir yeteneği vardı ama zevki yoktu; Emma ise ne yediklerine ne gördüklerine ne de sırtına geçirdiklerine aldırırdı. Birlikte yerlerdi: Aaron çiğner, içer, kendi kendine servis yapar; Emma ise zihninde hayvanlarla bir olmuş vaziyette sessizce otururdu.

Akşam yemeğinden sonra yatarlardı ve Aaron, Emma'nın üzerine uzanırdı; uzun bedeni onunkini altına alır, parmakları yatağın başlığındaki soğuk pirince dolanır, yanağının kemikli çukuru kaba saçlara yaslanırdı. Dışarıda hayvanlar evin duvarlarına sürtünür, ağır böğürleri temel taşına yaslanırdı; yaşamları karanlık biçimlerinin içinde, âdeta

kehribarın içinde saklanmış gibi korunur, onların dışarıdaki gerçekliği, Aaron'ın kendi içindeki gerçeklik hissine öyle bir baskı yapardı ki; üzerlerine yıkılacaklarından, göğsünü delip kalbine gireceklerinden korkardı.

Yine de ilk çocuk doğana kadar kendi gerçeklik duygusunu, onlarınkinin bilgisinden ayırarak onları dışarıda tutmayı başardı. Gündüzleri öteki binaların içinde, arazisinin her yanında serbestçe dolaşmalarını seyrederdi. Çivili pencerelerin ardından izlerdi onları. Emma'yla olmadığı sürece ona en ufak bir dikkat gösteriyor gibi değillerdi ama onun bilincinde olduklarını, onun *farkında olduklarını* biliyordu. Bazen yatağın büyük pirinç başlığının ortasındaki delikten sürünerek geçmek, başka bir yerde, başka bir biçimde, tanıyamayacakları bir ruhla ortaya çıkmak isterdi. Ama sonra ilk çocuğu doğdu ve artık onları dışarıda tutmanın bir anlamı olmadığını, aralarında bir ayrım olmadığını, etrafındaki dünya değişirken onların zamansız bir kalıcılık durumunda olduklarını anladı.

Stark uzun zamandır bekleniyordu. Birikmesi uzun sürmüş bir hücre kümesiydi. Belki de bu birikme iki bin yıl sürmüştü. Ve sonra doğdu. İster hayal edilmiş ister gerçek olsun, büyünün içinden anılara taşındı. Sevginin ve yalnızlığın gücünün kanıtıydı; ister düş olsun ister somut etten ibaret, her koşulda, bir çocuktu. Emma'nın çocuğu. Emma'nın büyüsünden ve Aaron'ın günahından yapılmıştı.

Çünkü ilk çocuktan sonra Aaron kendini gerçekten günahkâr bir adam olarak görmeye başladı. O zaman onlar için Şeytan'ı icat etti. Emma umursamadı. O, başından beri iyiden de kötüden de aşağıdaydı. Büyüsü hiçbir zaman önemsiz şeylerden ibaret olmamıştı. Diş ya da saç gömmek yoktu. Kan ve ifrazatla yapılan ayinler yoktu. Aaron, Şeytan gibi basit bir şeye inanmayı seçtiyse de Emma onun bu aptallığını hoş gördü.

Aaron mezbahasını bir şapele dönüştürdü; burası, adadaki ilk kalesi, doğa koşullarına karşı ilk sığınağı olmuştu. Bir sunak yaptı, gümüş çerçeveli bir İsa Peygamber resmi astı, Boston'dan gösterişli bir pirinç haç getirdi. Korkmuş bir adamdı. Dua etti. Sevgi ve anlayış için yakardı.

Ama ortada anlayış falan yoktu. Bir onlar vardı. İkisinin çocukları. On iki yıl süren bekleyişin ardından, on iki yıl boyunca çocuklar geldi. Her yıl bir tane. Bir mucize.

On ikinciden sonra, denildiğine göre, Aaron yatakta, bir sebep yokken öldü.

Çocuklar biliyordu, elbette ki bir şeyden ölmüştü.

Ölüm, istediği kişinin ağzının çevresinde vızıldayan, içeri girmeye çalışan bir arı gibidir. Ve Aaron'ın içine girdi.

Ama ondan önce, on ikinciden önceki yıllarda, Aaron hâlâ kefaret ödeyecek vakti olduğunu sanırken, fanatikleşti. Oruç tuttu. Fiziksel zararlar verdi kendine. Mevsimler boyunca çıplak dolaştı, karda ve dikenlerin içinde uyudu. Altıncı çocuğunun doğduğu kış, soğuktan bir ayak parmağını ve kulaklarının uçlarını kaybetmişti. O bahar, çiçek tomurcukları içlerinde azizlerin yüzlerini göstererek karanlık bir biçimde açıldı. Ve Aaron dişlerini kaybetmeye başladı; eskiden her zaman çok sağlam olan dişleri çürümenin kararsızca oyduğu, kendi suretinde birer kasvetli kurukafa olarak şimdi ellerine dökülüyordu.

Yedinci çocuk doğduktan sonra Aaron, Tanrı'yı terk etti. Ona ettiği dualar işe yaramamıştı; bu da Aaron'a Tanrı'nın belki de duaları istemediğini düşündürdü, hiçbir zaman yakarışlar değildi istediği, sadece etti. Et ve kan.

Tanrı'yla kusursuz bir ilişki içinde gibi görünen Emma'ydı. Aynı inin içindeki iki ayı gibiydiler.

İnancı bir kenara iten Aaron, batıl inançlara sarıldı. Yontmaya başladı, bir hayalperestin sanatı, dehşetlerinin gölgelerini yaparak kendini kurtarabileceğini düşünüyordu;

ona artık Emma'nın çocuklarının biçimleri kadar yakın olan o dehşetlerin. Niyeti, ruhlarını alıp onları gölgelere, oyuncaklara dönüştürmekti. Bir zamanlar öldürerek, yatırarak, gerip derilerini yüzerek, beyinlerini oyarak onları öylesine iyi tanımıştı ki bir vakitler insan kurban edilen o bıçakla şimdi hayvanları tahtadan yeniden yaratabiliyordu. Her birini aylarca oyar, her çizgide her içgüdüyü, her yönelimi yakalamaya çalışırdı... bu onu sakinleştirir, biraz olsun iyileştirirdi. İradesinin yeniden güçlendiğini sanıyordu.

On ikinci çocuktan bir yıl sonra, bir gece Aaron eve girdi. Odalar karanlıktı. Her şey, bedenlerinin sağladığı korumayla uyuyordu. Bir zamanlar vahşi doğanın içinden süzülür gibi, sessizce, inşa ettiği odaların içinden geçti. Ona tuhaf görünen bir şey olmadı. Nasıl inşa ettiyse öyleydi. Ailesi burada serpilip büyümüştü.

Aaron anlamaya çalışmayı bırakmıştı artık. Büyünün dünyası ile insanlarınki, hastalıkla sağlık arasındaki o zayıf ayrımla, anlayışın çok daha ötesine bilerek batırmıştı kendini.

Bir zamanlar Emma'yla birlikte yattığı odaya girdi. En küçük çocuk, büyük pirinç yatağın yanında, kendi uyku sandığının içinde yatıyordu. Aaron sessizce ilerledi, karısını uyandırmamaya dikkat ederek bebeği kucağına aldı. Bebeğin gerdanı ay ışığında soluk sarımsı bir renkle hafifçe sallanıyordu; iri, kaba yüzü uykudaydı. Cebinden yontma için kullandığı bıçağını, Guatemala ormanlarından getirilmiş o eski aleti çıkardı. Bebeğin göğsünde silik bir hilal vardı. Sanki boynuzlu aydı. Tozdaki bir topuk izi gibi. Bebeği yüzüstü çevirdi ve bıçağın ağzı altında sert ve parıldayan omurgasını hissederek, kesmeden, bıçağı tüylerin arasından omurgası boyunca hafifçe gezdirdi. Bıçağı kaldırmıştı ki tam o anda Emma onun üzerine atıldı; bıçağı elinden kaptı, çığlık çığlığa yüzünü ısırdı adamın. Öyle korkunç bir çığlıktı ki Aaron,

korktuğu ne varsa çağırdığını anladı. Bebek çığlık atıyordu, keza Emma da. Ve çocuklar odaya doluştu...

"Ingaaaa," diye çığlık attı Angie.

Pearl başını aniden kaldırdı. "Ne oluyor?" diye bağırdı. "Sorun ne?"

Havuzun içinde Jesse de ağlıyordu. İri gözyaşları parlak yüzünden aşağı yuvarlanıyordu.

"Tracker bana korkunç bir şey söyledi," diye haykırdı. Tombul elleriyle havuzun fayanslı kenarına tutunmuştu. "Doğru da değil üstelik, değil işte!"

Angie çimenlerin üzerinde oturmuş, çığlık atıyordu. Berbat bir koku geliyordu. Franny, Angie'nin buklelerinin arasına bazı çiçekler dolamıştı. Pearl sendeleyerek ayağa kalktı; başı dönüyor, şakakları zonkluyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdı Pearl.

"Bebeğin bezinin değiştirilmesi gerekiyor ama ben yapmak istemiyorum," dedi Franny.

"Aa evet," dedi Pearl, şakaklarını ovarak. "Ne gürültü ama, evet, hepsi bu. İçim geçti herhalde."

"Pearl," diye bağırdı Jesse. "Tracker'ın balinalar hakkında söylediği şey doğru olamaz, değil mi!"

"Zaten neden bez takıyor ki?" diye sordu Pearl. "Bez olmadan dolaşması daha iyi olmaz mı?" Sersemlemiş vaziyette Jesse'ye baktı. Altdudağı öne çıkmıştı. Gözleri kâse gibiydi. Havuzun kenarına tutunmuş, bedenini suda ileri geri sallıyordu. Pearl gözlerini kırpıştırdı.

"Dedi ki onları ruj yapmak için öldürüyorlarmış. Bazen de sırf beyinlerinin ne kadar ağır geldiğini görmek için öldürüyorlarmış, öyle dedi."

Pearl ona hüzünle baktı. Balinaların söylediği o muhteşem şarkılar, diye düşündü. Birbirlerini korumaya çalışmaları.

"Söylediğim doğru," dedi Tracker.

"Zalimlik etme," dedi Jane. "Hep kötü şeyler söylemeye uğraşıyorsun."

"Nesilleri tükenecek," diye üsteledi Tracker. "Onları ancak öldüklerinde görürsün."

... ve ne kadar da spiritüeller, diye düşündü Pearl. Etraflarında bu kadar su varken, o meditatif hale kolayca geçiyor olmalılardı.

Denizde, burada bile, onu, Pearl'ü ve çocukları çevreleyen denizde; yol alan ve seslenen, binlerce kilometre öteden birbirlerine seslenen, denizin imkânsız derinlikleri boyunca, denizin soluk ve durmadan değişen ışıkları içinden birbirlerine doğru tam gaz ilerleyen; şarkı söyleyen, çağıran ve birbirlerine sadık kalan balinalar hâlâ olmalıydı...

Ah, derin denizlerde dalgıç olmak; onlar gibi yaratıkları tanımak, oralardakileri deneyimlemek! Bir kadının o akıl ermez gülümsemesinin sırrı buydu, öyle değil mi? Derin denizlerde dalgıçlık yaptığı ve defalarca öldüğü, hem uğursuz hem de gizemli bir biçimde yaşadığı, on binlerce deneyimden oluşan, durmaksızın suren bir hayat?

Pearl bir çocuğun başını okşadı.

Çocuklardan biri, "Balina yavruları ilk altı ayda günde birkaç yüz kilo alır," dedi.

Gerçekten de bir kâbus gibi, diye düşündü Pearl, büyümek...

Bir çocuktan öbürüne baktı. Sam orada değildi. Yine onlardan uzaklaşmış ve eve, onun, yaşlı kadının, ninesinin yanına gitmişti. Pearl çocukların yüzlerine baktı. Bir çocuğun yüzünün kapısını kim açabilirdi ki? Büyümeye açılan bir kapı gibiydi o...

Pearl, onu sevip sevmediğini sorduğunda Sam ne demişti? Evet, demişti. Evet.

Ama doğru değildi bu. Sevdiği kişi o yaşlı kadındı.

ONUNCU BÖLÜM

Pearl, Sam'in ninesini hiçbir zaman pek sevilesi bulmamıştı ama elbette onu Sam'den farklı görüyordu. Yaşlı kadın Pearl'ü sevmezdi, Pearl de bunun için onu suçlayamazdı; yedi yıldır birbirleriyle tek kelime konuşmamışlardı ve Pearl bundan aslında memnundu, yine de keşke görünüşü bu kadar tuhaf olmasaydı, diye düşünmeden edemiyordu.

Bazen Pearl, açık kapıdan onları izlerken, içeri dalıp çocuğu oradan çekip almak, kadının konuşmasından, yüzünden, Pearl'e korkunç görünen o yüzden uzaklaştırmak isterdi. Ama buna hakkı olduğunu düşunmezdi. Gerçek şu ki Sam'i büyüten Pearl değil, yaşlı kadındı. Yaşlı kadın Sam'e Pearl'den daha iyi bakıyordu, hep öyle olmuştu. Ona hikâye anlatmayı da, hikâye dinlemeyi de öğretmişti. Ona harika şeyler anlatırdı. Pearl, Sam'le bir gün gerçekten baş başa kalabilse, ona ne öğüt verebilirdi ki? Sarhoşken yemek yemeye çalışıyorsan bunu bir aynanın karşısında denemek faydalıdır mı diyecekti? Umutsuz bir durumdu. Bahçede Pearl'ün kendisinden hoşlanmadıklarından kuşkulandığı uzun güller vardı. Bir keresinde pencerede dalgalanan bir perdenin onu öldürmek üzere gönderildiğini düşünmüştü. Çok iç karartıcıydı bu, titrek dünyası. Çocuğa ne söyleyebilirdi? Ona nasıl bir umut verebilirdi? Bazen gecenin bir vakti uyanır, yatağının örtüsüne saçılmış elli kuşu görürdü, ölü ama yaşarkenki duruşlarını koruyarak battaniyenin üzerine kaskatı saçılmış halde. Bir inlemesiyle kalkar, giderlerdi. Pearl terlerdi. Titrerdi. Gözleri, orada koşuşturan, oyan, uçan, yuva yapan şeylerle dolup taşardı. Ve sevgi, kendisinin sürgün edildiği

bir krallık gibi görünürdü. O şeylerin görünüşleri ruhunun üzerindeki kabuklar gibiydi; ruhunu ışıktan alıkoyan bir kabuk. Bunu Sam'e nasıl anlatabilirdi? Sam korkusuydu onun.

Onun korkusuydu çünkü Sam o yaşlı kadını seviyordu. Yaşlı kadının Pearl'e göründüğü hali korkunçtu. Sam'e göründüğü haliyse öyle değildi. Bunu nasıl konuşabilirlerdi? Pearl için yaşlı kadın, öylesine ilkel bir varlıktı, öylesine az idrak edilmiş bir dünyaya aitti ki onu görmezden gelmek daha tercih edilir geliyordu. Diğerleri öyle yapıyordu. Pearl'ün anlayabildiği kadarıyla, onun var olduğunu unutmuşlardı. Emma'ya daha çok inanıyorlardı. Sam ninesinin ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu ve kadın da başkalarından hiçbir şey talep etmiyordu. Odasında kısmen bir hayvan gibi yaşıyordu ama diğer taraftan, kısmen de öyle değildi; daha ziyade, yüzü yaş ve inançla, karşıt bir silahın ağzı gibi biçimlenmiş, vakur ve yırtıcı bir anaerkti. Bazen o yüzün içinden Pearl'e gülümser, Pearl de kadın Tanrı'yla işbirliği yapıyormuş gibi hissettiren mide bulandırıcı bir duyguyla çaresizce karşılık verirdi.

Hani annesinin kusurlu ve romantik tasavvurundaki Tanrı değil de gerçek olan. Görünüşü barbarca ve kutsallıktan uzak, insan bilincine ters düşen zihne sahip bir Tanrı.

Böyle zamanlarda Pearl ya daha çok içmeye ant içer ya da içmeye tövbe ederdi. Odasına gider ve dişlerini fırçalardı. Kütüphaneye girer, Trip ve Peter'la *İpucu* oynardı.

"Bayan Scarlet, balo salonunda iple yaptı," derdi sıkılmış bir sesle; tırnakları kemirilmiş koca parmağıyla oyun tahtasının üzerinde küçücük, gerçek ipi sürükleyerek.

Jane'in saçındaki donup kalmış şurubu kesip ayırırdı. Biraz ekmek yemeye çalışırdı. Suyun kenarına doğru bir yürüyüşe çıkardı. Sam'i görür ve öperdi. Elini oğlanın elinin üzerine koyardı; elinde büyüyen doğum lekesinin üzerine. Hilal şeklinde başlamıştı ama artık giderek birbirine yaklaşan, kesişmek üzere olan iki çembere benziyordu, geçtikleri

yeri karanlığa gömen, biri ötekini gölgede bırakmaya hazırlandığı iki çember.

Sam henüz bir bebekken, Pearl lekeyi ovalayarak çıkarmaya çalışmıştı.

Sam henüz bır bebekken, Pearl onunla ne yapacağını bilememişti. Pearl'ün dünyasında fazlasıyla sert ve sessiz, fazlasıyla çaresizdi. Yine de gözleri bir o kadar vahşi ve harikaydı. Minicik bedeni, öylesine güçlü. Onu izlerken hem huşu hem tiksinti duyuyordu. O zamanlar ninenin varlığına sevinmişti. Minnettar olmak uygunsuz gelmemişti. Yaşlı kadın Pearl'ün odasına iner, Sam'e bakmasına yardım ederdi. Oğlanın saçlarını geriye iter, yüzune doğru konuşurdu. Ona hikâyeler anlatırdı.

Pearl hiç hikâye bilmiyordu. Hayatı boyunca, her gün, her gece duyduğu hep başkalarının hikâyeleriydi.

Bir zamanlar dünya tahta bir duvara toslayıp sona ermış...

Bir zamanlar göğe düşmemek için ağaçların köklerine tutunmaktan başka çare yokmuş...

Bir zamanlar kaçmak isteyen bir çocuk varmış ama ninesi gitmesine izin vermezmiş.

"Kararlıyım," demiş çocuk.

"Kaçarsan seni takip ederim," demiş ninesi, "çünkü sen benim küçük torunumsun."

"Kuşa dönüşür, uçar giderim," demiş çocuk.

"Kuşa dönüşürsen uçmaktan yorulursun; ben de senin dinleneceğin ağaca dönüşürüm," demiş ninesi.

"Ağaca dönüşürsen ben de yaprağa dönüşür, kopup düşer senden uzaklaşırım," demiş çocuk.

"Yaprağa dönüşür ve düşersen, ben de seni tutan toprağa dönüşürüm," demiş ninesi.

"Toprağa dönüşürsen, yok olur giderim," demiş çocuk, "o zaman beni bulamazsın."

"Yok olur gidersen," demiş ninesi, "ben de yok olmaya yüz tutar, yanında olurum."

Bir keresinde...

Pearl, bir adamın onu becerdiği, tam içinden geçip arkasındaki kayanın içine girdiği, kayayı orgazma ulaştırdığı bir rüya görmüştü. Bir keresinde...

Pearl küçük bir kızken okula gitmişti. Her gün okulun dışında bekleyen, sınırsızca ve olağanüstü bir menzille osurabilen ihtiyar bir adam vardı. Her türden hayvanın sesini taklit edebiliyordu. Çocuklar onu çok severdi...

Bir keresinde... Pearl, annesiyle babası hayattayken, onlarla Florida'ya gitmişti. Tampa'nın kenar mahallelerinde araba kullanıyorlardı ki havada uçan bir adam gördüler. Adam, yolun bir tarafındaki küçük bir bahçeden öteki taraftaki boş araziye uçmuştu. Pearl'ün babası neredeyse arabanın kontrolünü kaybediyordu. Üçü de çok sarsılmıştı. Uçan adamın, insan güllesi numarasını icat eden sirk ailesi Zacchini'nin bir ferdi olduğunu öğrendiler. Zacchini'ler Tampa'nın kenar mahallelerinde yaşıyordu. O esnada prova yapıyorlardı. Pearl'ün babası belediye başkanına şikâyette bulunmuştu. Pearl ise o gece bir otelde alabalık yedikten sonra hastalanmıştı.

Hayatın anlamsız tehlikeleri. Nesneler dünyasının altında uyuklayan dünya da aslında aynı dünya; ikisi de hem acı verici hem sıkıcı, hem vahşi hem oyuncu, hem ışıl ışıl hem iğrenç, hem müşfik hem esin dolu.

Pearl çocukken, yatağının ayakucunda bir gece hayvanı olduğunu hayal ederdi. Onu aydınlatan, dans eden bir figür biçiminde küçük, beyaz bir ışık vardı. Pearl hiçbir zaman bu gece hayvanının onu koruduğunu hissetmedi ama öte yandan kendisi için tehlikeli olduğunu da düşünmedi. Sadece

oradaydı; karanlık ve bir şekilde Pearl'e, yataktaki o çocuğa karşı şüpheci. Pearl artık büyüyüp onu görmez olduğunda bile, hâlâ orada, hâlâ şüpheci ve bilinmez olduğunu biliyordu; bir çatlağın içindeki bir örümcek gibi, görünmezliğinin içinden onu izliyordu.

Bilinmeyen, Tanrı'nın suretine bürünür. Bilinmeyen, ona güç verecek surete bürünür.

Pearl'ün zihninde yaşlı kadın dünyadaki en güçlü, en korkunç şeydi.

Oysa Sam yaşlı kadını gördüğünde, sevdiği ninesini görüyordu.

Dünya her gün ve her gece yeniden yaratılırdı; yaşlı kadın Sam'e böyle söylemiş olabilirdi. Bazen hemen hemen aynı, bazen bambaşka. İnsan düş görür ve sonra uyanır, böylece düş değişir. Her şey değişen bir doğayla var olur. Hiçbir şey aynı görünümde uzun süre kalmaz.

Sam onu severdi ve yaşlı kadın ona, bu sevgiyi tamamlayıcı bir suret olarak görünüyordu mutlaka. Belki de, koltuk altları sabunla keçeleşmiş, hafifçe solmuş pamuklu bir elbise içinde, lekeli ve sıcak elleriyle çikolata, bıçaklar ve resimli çocuk kitapları sunan bir şekildi. Eklemleri fazlasıyla şişmiş, saçları özenle taranmıştı, cildiyse çiçekli vazoların dibinde kalmış sudan yükselen kokuları yayıyordu...

Ya da belki, burada gizlice; unutulmuş mobilyaların ve bir asır önce tükenmiş ışığın arasında yaşayan; kemik, kürk ve tüylerden oluşan bir odada, farelerin kemirdiği kitaplar ve uçan karıncaların lekelediği resimler arasında yaşayan; (bir nehir yatağına dönüştürdüğü lavaboda) balığı eliyle nasıl yakalayacağını gösteren; pencerenin dışında büyüyen ağacın, Emma'nın ölen çocuğu altına gömdüğü o ağacın (içi kahverengi ve ölü, dışıysa canlı) dallarının arasından orada yaşayan çakalı, (dünyanın yıkımından sonra) bulduğu kemiğin bir kadına dönüşmesini bekleyen o çakalı görebilsin diye

en tepeye kadar tırmanmayı öğreten bir kanun kaçağı gibi görünüyordu daha çok Sam'e.

Her şeyin içinde başka bir ruh daha vardır, derdi Sam'e. İki gözü vardır her şeyin, bir çift. Biri ölümlüdür, öteki de ölümsüz. Bir gözdeki görü hep yaşamayı sürdürür. Ruh oradadır. Ve ruh, dilediği her biçimde dolaşabilir, her sureti mesken tutabilir...

Belki de Sam onu en çok böyle, tek gözün görüşü olarak görüyordu, yalnızca kılık değiştirmiş bir varlık olarak ve onunla, hayvanların ölümle konuştuğu söylenen biçimde konuşuyordu; insanların yapamadığının aksine, ölümün toprağa gömülemeyecek kadar büyük olduğunu, aramızda yürümeyi ve beslenmeyi tercih ettiğini bilerek.

Pearl, zaten başından beri tüm evrenin, insandan daha fazlası olan bir şey tarafından, insandan daha azı olan bir şey için yapılmış olduğundan kuşkulanmıştı.

Yaşlı kadının odasının dışından, birbirleriyle nasıl konuştuklarını, kullandıkları sesleri duyardı. Sam, Pearl'le hiçbir zaman öyle konuşmazdı. Onunla temkinliydi, neredeyse donuktu. Diğer çocuklardaki o içten, hesapsız haller Sam'de yoktu. Onlarla oynadığında, Pearl onu koşup tırmanırken, onlarla yüzerken gördüğünde, onlardan farksız gibiydi, ayırt edilemezdi, ne var ki yalnızken, onun sessizce dikildiğini gördüğünde, duruşundaki zarafet başka bir zarafet gibi gelirdi; öylece durmak ona pek uymuyordu sanki. İşte bu yüzden Pearl onu uyurken görmeyi sevmezdi, uykuda, çocuk olmayı unutuyormuş gibiydi.

Pearl, Sam'in orada olduğunu bildiğinde odanın dışında oyalanırdı. Oda, başka hiçbir yerde istenmeyen mobilyalarla doluydu. Karanlık tablolar, kırık sandalyeler vardı. Ceviz bir şifoniyerin ayakları, karıncalar için hazırlanmış küçük zehir tabaklarının içine oturtulmuştu. Bir vantilatörün metal pervaneleri havayı canlandırıyordu. Bir elektrikli ocağın

kırmızı gözü, içi su dolu bir tencerenin altında parlıyordu. Yaşlı kadın, perdesiz ve tuz izleriyle çizgilenmiş pencereye yaslanmıştı; Sam de tam eşikte oturuyordu. Pearl dışarıda kalır, ter içinde, utançla umut arasında durur, bir yüzücünün denize alışa alışa girmesi gibi onların konuşmalarının ritmine kapılırdı.

Bir zamanlar, diye anlatmış ninesi Sam'e, yalnızca doğurmak üzere olan bir köpekle el değmemiş doğaya giden bir kadın varmış. Kadın orada kendine bir kulübe yapmış ve kısa süre sonra köpek yavrulamış. Kadın her gün yiyecek aramak için dışarı çıkarken yavruları bağlarmış. Birçok defa, kulübeye döndüğünde çocuk sesleri, çığlıklar duymuş ama içeri girdiğinde her defasında yalnızca, her zamanki gibi bağlı duran yavruları görürmüş. Bir gün, evden çıkmak yerine içeride saklanmış ve kısa bir süre sonra yine o sesleri duyduğunda, yavruların bağlı olduğu odaya koşmuş; orada, yanlarında köpek postları dururken, kahkahalarla oynayan güzel çocuklar görmüş. Kadın köpek postlarını ateşe atmış ve çocukları yanında tutmuş...

Sam döndü. Elinde bir tahta parçası tutuyordu.

Pearl kış gelince beyazlardan siyahlara geçti. Tuvalet masasının üzerinde leylaklar vardı. Sam iki yaşındaydı. Yaşlı kadın ona gülümsemeyi öğretti. Pearl, banyo yaptıktan sonra aynadaki buğuya Sam'in adını yazdı. Evdeyken çevresine ilgi göstermiyordu oğlan. Dışarıda daha mutluydu. Büyük çocukların kıyafetlerini giyiyordu. Onu, kendilerininki gibi giydiriyorlardı. Sam üç yaşındaydı. Sonbahar fırtınaları, sahile vuran boğulmuş bir adamı getirdi. Kafası yoktu ama kolunda Kedi Felix dövmesi vardı. Sam dört yaşındaydı. Ninesi ona görünmeyen her şeyi, nasıl düşüneceğini, nasıl konuşacağını, nasıl saklanacağını öğretti. Pearl onu Morgansport'ta bir rodeoya götürdü. Arenada kovboyların at binmesini izlediler. Azgın atlara biniliyor, boğalarla

mücadele ediliyordu. Pearl limonataya cin koymuştu. Sam tribünlerin altına kayıp ehlileştirilmemiş atların tutulduğu ağıla düştü. Herkes çığlık attı ama atların sarı toynakları onun etrafında kök salmış gibiydi. Vahşi başlarını ona doğru eğdiler. Kurtarıcılardan biri elinden ısırıldı ama Sam'de tek bir çizik bile yoktu. Sam beş yaşındaydı. Pearl, bardağının buğusuna onun adını yazdı. Sevgi orada değildi. Sam oradaydı. Sırası henüz gelmemiş biri gibi, tuhaf bir şekilde benliğinden sıyrılmış görünüyordu. Tuzlu su kuyuya sızdı. Yeni bir kuyu kazdıklarında hayvan mezarları ortaya çıktı. Sam gökyüzündeki beyaz cüceleri gösterdi. Odunlara bakarak ağaçların cinsiyetini söyleyebiliyordu. Timmy'nin onun gözlerine döktüğü boyayı suya çevirdi. Tele asılı, boğulmuş bir kuşu uçurtmaya dönüştürdü. Sam altı yaşındaydı. Diğerleri onunla oynadı. O, her birine bir şey öğretti. Gözbebeklerinde yarıklar vardı. Yaşlı kadın ona kalbini durdurmayı ve yeniden başlatmayı öğretti. Pearl bunu duydu. Gördüğü her şeye inandı. Geceleri yağmurun tıkırtılarını duydu. Sam neredeyse yedi yaşındaydı...

Pearl yaşlı kadının dikkatini çekti. Yaşlı kadının yanağını çizgi çizgi kateden gümüş bantları, pişmanlık tanımayan gözleri gördü Pearl. Yüzü keskin ve griydi. Yüzü Pearl'ü paramparça edebilecek bir pençe gibiydi. Pearl geri çekildi. Sam döndü.

"Bak," dedi, "doğum günlerimiz için her birine bir oyma yapıyorum."

Yere saçılmış tahtalara baktı Pearl, çocukların kaba saba figürlerine, yüzleri silik ama biçimleri yakalanmış hallerine. Sam, Sweet'in uzun, irkilmiş yüzünün çizgilerini, huzursuzluğunu, zarafetini içine hapsettiği suretini uzattı. Ayaklarının dibindeki ötekilerini de doğrulttu. On ikisi birden oradaydı, kaba ve tuhaf bir biçimde yapılmışlardı, bitmişlerdi. Ne var ki hepsinde ortak bir şey, her şeyin sahip olduğu, ne geçmişe

ne geleceğe ait olan o an, hiçliğin, geçiciliğin, dönüşümün o mutlak ânı eksikti.

Sam ona gülümsedi. Üzerinde beyaz bir polo yaka tişört vardı. Yanağında sivrisinek ısırıkları, dizlerinde geçmeye başlamış morluklar duruyordu. Gözleri sarı, kirpikleri pek azdı. Gözleri Pearl'ü büyüleyebilir, ninesinin odasında, deniz kıyısındaki bir evde, yaz mevsiminde bir çocuk gördüğüne inandırabilirdi.

"Bu, bir hediye yaptığım ilk yıl. Beğendin mi? Tanıyabiliyor musun kim kim?"

Joe ve Sweet. Timmy ve Jane. Franny ve Ashbel. Angie ve Jesse. Peter, Trip ve Tracker.

Bebekken, Aaron'ın Emma'nın çocukları için yaptığı hayvanlarla, oyuncaktan ziyade çaresizliğe benzeyen o figürlerle oynamışlardı. Ve şimdi, tek bebek Angie'yken bile, hâlâ onlarla oynuyorlardı, artık bir oyundan çok bir alıştırma olarak onları ellerinde tutuyor, sahip oldukları düşüncelerin içine, çocuksu düşüncenin geyik düşüncesine... ayı düşüncesine... kuş düşüncesine... dönüştüğü gölgelerin içine sızıyor, Aaron'ın, bu düşünceleri uzak tutmak için bizzat yaptığı hayvanlar olarak kendilerini yeniden diriltiyorlardı.

Ama bu figürler, ötekilere ne kadar benzeseler de, çocuk şeklindeydiler. Ve onları yapan Sam'di.

Pearl daha iyi görebilmek için çömeldi. Sam neredeyse yedi yaşındaydı. Yedi, yetkinliğin, tamamlanmışlığın sayısıydı. Yaşlı kadın onu bu yaşa kadar büyütmüştü. Sam oymalardan birini kaldırdı. Işık elindeki oymaya vurdu. Neredeyse, onun ötesinde bir şeyin tozlu görüntüsünü görebiliyor gibiydi Pearl. Yaşlı kadın Sam'e bunu nasıl yapacağını öğretmişti. Önce, çocuksu düşüncelerinin içinde kendini kandırmayı; sonra da gerçek doğası konusunda başkalarını kandırmayı öğretmişti...

Pearl, sanki yalnızmış gibi başını salladı. Sam bu oyma-

ları yapmış olamazdı. Daha küçücük bir çocuktu, bıçak bile tutamayacak kadar gençti. Pearl'ün kafası karışmıştı. Ortada yalnızca Aaron'ın yaptığı oymalar vardı. Başka yoktu. Aaron oyduğu şeyleri görmüştü. Onlarla birlikte yaşamıştı. Aaron cehennemin içinde yaşamıştı. Cehennem bir canavardı, bedeninin içinde başka canavarlar barındıran bir canavar...

Pearl'ün kafası karışmıştı. Şu anda Sam'le bile değildi. Yere düşmüş gibi hissediyordu. Ayağa kalktı. Kapı çarpıp kapandı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Gitme Pearl, nereye gidiyorsun?"

Pearl havuzun yanı başında dikiliyordu. Çocuklar elinden çekiştirdi.

"Neden dörtayak üstündeydin, Pearl? Kusacak mısın?"

"Otur, Pearl. Peter bir numara yapacak," dedi Ashbel.

Pearl'ü usulca yeniden sandalyeye oturttular. Havuzda sığ uçtaki basamaktan su içen bir kuzgun dışında kimse yoktu artık. Kuzgun, Nuh gemiden gönderdiğinde geri dönmeyen kuştu. Korkunç bir susuzlukla lanetlenmişti. Kanatları yağ gibi parlıyordu. Gagasını suya daldırdı, sonra göğe doğru kaldırdı. Ağustos kurak bir aydı.

Pearl şarabın sonunu kadehine boşalttı. Etiketi buzların parıltıları arasında yüzüyordu. Siyah bir zemin üzerinde Keruvlar.

"Yeni bir numaram var," dedi Peter. "İzle."

Öteki çocukları etrafında bir çember oluşturmaya zorladı. Üzerinde turuncu şimşekler çizdiği mavi bir pantolon giyiyordu. Oğlan tamamen büyünün etkisi altındaydı. Öteki çocukları ortadan ikiye kesmek, dişlerinin arasından mermiler fırlatmak istiyordu. Thomas buna engel oldu. Peter, Herrmann'ın bir zamanlar Başkan Ulysses S. Grant'in sakalından avuç dolusu puro çıkardığı asasının kendisinde olduğunu iddia etti. Peter, Peter diye anılmak bile istemiyordu. Ona Yenilmez Ibis* demelerini istiyordu, gerçi kimse böyle demezdi.

---

* Ibis the Invincible, ilk olarak Fawcett Comics tarafından yaratılan, daha sonra hakları DC Comics'e devrolan, çizgi roman "Altın Çağı"na ait klasik büyücü kahramanlarından biridir. (ç.n.)

Yüksek ve yassı elmacıkkemikleri, uzun ve ince telli saçları vardı ama Trip gibi o da yüzünü durmadan mürekkeple boyardı, bir zamanlar birilerinin Shredded Wheat kutularından çıkan, biriktirdiği Straight-Arrow kartlarından kopyaladığı Kızılderili desenlerini tercih ederdi. Eninde sonunda her şey olmak istiyordu: mentalist, illüzyonist, zincirkıran. Yıllardır kayıp olduğu bilinen eşyalarla dolu, karmakarışık odasında saatler geçirirdi.

Odası, süs eşyaları ve sürprizlerle dolu egzotik bir pazar gibiydi; Şark Boncuğu Gizemleri, Şeytan Mendilleri, Mısır'ın Gizem Kutuları, Sihirli Madeni Paraları, Şimşek Kemerleri, Uçan Balıklar, Ansızın Beliren Bastonlar, Zıplayan Mendiller, Büyülü Sigaralar, Burma Bilezikler ve Vampir Bloklarından oluşan bedensel, karmakarışık bir yığın. İmkânsızlığın kendi zahmetli emeğine kök salmış olması, cazibesini onun gözünde hiç azaltmıyordu. O gerçek bir sihirbazdı, büyük bir titizlikle kurduğu numaraların başarılarına durmadan hayret ediyordu. Bazen bir illüzyonun nasıl işlediğini bile gösterirdi. Herkes onun Sonsuz Silindir'inin içini bilirdi. Silindirin iç yüzeyleri pürüzsüz görünürdü ama aslında hafifçe eğimliydi; tuhaf nesnelerle dolu gizli bölmeleri saklıyor, minik mandallarla kapalı tutuluyordu. Bunu bilmek, numarayı öteki çocuklar için bozmazdı çünkü orada neyin gizlenmiş olacağını hiçbir zaman bilmezlerdi.

"Nutkunuzun tutulmasına hazır olun!" diye bağırdı Peter ve ağzından bir dizi yılbaşı ağacı ışığını çekip çıkarmaya başladı.

"Oha!" diye çığlık attı Timmy. İstediği zaman midesinden böyle şeyler çıkarabilmeyi diledi. Korkunç derecede iğrençti. Mide asitleriyle benek benek olmuş, Orange Crush ve Scooter Pie kırıntılarıyla lekelenmiş onca şey.

Işıklar, dolanıp duran ıslak kablolarıyla çimenlerin üzerine düştü. Yanıp sönmüyorlardı. Hatta biraz kirlenmişlerdi;

çöpten silkelenip çıkarılmış çiçek soğanları gibi. Yeşil, kırmızı ve mavi ışıklar Peter'ın bacaklarının etrafında kıvrılıp tırmandı, sokulgan ve canlı görünüyorlardı.

Ağzından gösterişli bir yıldız çekip çıkardı. Yıldız büyüktü, sivri uçları vardı. Uçları pas tutmuş gibi kahverengiydi. Peter heyecanla omuzlarını salladı.

"Ee, ne diyorsunuz?" diye sordu, boğuk bir sesle. "İyi olmuş mu? Gerçek olmadığını sizin de bildiğinizi biliyorum ama iyi olmuş mu?"

Pearl alkışladı. Çocuklar tezahürat yapıp alkış tuttular. Bulutlar gökyüzünde hızla ilerliyor, öğleden sonranın solmaya yüz tutmuş ışığında Peter arkadan aydınlanmış, kenarları bulanıklaşmış gibi görünüyordu. Ufukta, bir çocuğun başparmağından büyük olmayan bir tekne vardı. Bir gök gürültüsü daha duyulmasıyla ilk yağmur damlaları da düştü.

"Eve dönmeliyiz," diye haykırdı telaşla Pearl. "Burada durmak tehlikeli."

"Ben gök gürültülü sağanakları severim," dedi Trip. "Yıldırım düşen ölü bir ağacın yeniden hayata dönebildiğini biliyor musunuz?"

"Tabii," dedi Pearl.

"Buna inanıyor musun?" diye sordu Trip, şaşırmıştı.

"Lütfen," dedi Pearl, "hadi, herkes hemen eve koşsun."

Neşeyle dağılıp koştular. Pearl de sendeleyerek arkalarından gitti. Verandaya ulaştığında sırılsıklam olmuştu. Bir an durup soluklandı. Bu ev onun eviydi. Bunca yıldan sonra bile pek olası gelmiyordu bu. Ama kendi bedenini evi olarak saymadığı sürece sahip olduğu tek ev buydu, insanın içini karartan bir düşünce – onun neredeyse sürekli olarak ikamet ettiği, kemik ve sudan yapılma bu derme çatma kule, yalnız ama aynı zamanda ziyaretçisinin eksik olmadığı, konuklarla paylaşılan, gezginlerin işgal ettiği, gürültü, kargaşa, açgözlülük ve paylaşımın hâkim olduğu bir yerdi. Bazı ziyaretçiler

yalnızca kısaca oyalanır, bazılarıysa çok, çok uzun kalırdı; konuklardan biri harikulade, bir öteki epey sıkıcı olurdu. İffetliler ve kendini tutamayanlar, anneler ve katiller, filozoflar ve fareler. O beden o ev. Orada neredeyse her düşünceye yer vardı. Zavallı çöplük.

İçeri süzüldü. Görünürde tek çocuk yoktu. Titreyerek mutfağa girdi. Miriam orada, küçük şişelerden gıda boyasını, kremayla dolu kâselere damlatıyordu. Ağlıyordu. Çocukların doğum günleri için pasta yaparken hep ağlardı.

"Pastalar nefis görünüyor," dedi Pearl.

Tel raflarda soğuyan beş pasta vardı. Pearl sıcaklığıyla kurumak için fırının yanına geçti. Miriam iç geçirdi, elinin tersiyle yüzünü sildi.

"Johnny bu yıl on üçünde olacaktı," dedi. "Yolda görsem tanıyamam onu."

Pearl, Miriam'ın tepesindeki saate baktı. Sarkacı cam bir tabut gibi içine alan camın üzerinde REGÜLATÖR yazıyordu. Miriam tabureye oturmuş, bir pastanın üzerine kremayı kalın kalın sürüyordu.

"Eskiden ona bir hikâye okuyabileyim diye pişirmeyi bitirmemi beklerdi. Hikâyelere bayılırdı. Büyük, siyah beyaz resimli eski bir kitabım vardı. Adı *İyi Şans Getiren Hikâyeler Kitabı*'ydı. Bazen de saçını tararken bir şeyler uydururdum. Çok ince, kıvırcık saçları vardı, hep karman çormandı; kucağıma oturtur, tarardım saçlarını. Her kıvrımı açtığımda, içinde bir şeyler yaşıyormuş gibi anlatırdım. Johnny'min başına 'tuhaf şeyler dükkânı' derdim.

"'Bak şimdi,' derdim. 'Bak şimdi, işte burada küçük bir kuş yuvası var. Ama kuşlar da nerede? Uçup gitmişler mi? Ve aa, şu domuz ciyaklamasını duyuyor musun? Bu sen olamazsın! İşte burada, bak, ne kadar da özenle sarılmış; iyice çekmem gerekecek. Aa, ne kükreme ama! Demek ki içinde bir aslan var...'"

"Bunun korkunç olduğunu biliyorum, Miriam ama lütfen, Franny ve Ashbel..." Pearl kasap tezgâhının üzerindeki lekeye dikti gözlerini. O bahar, Paskalya yumurtalarını boyarken çocuklar dökmüştü boyayı oraya.

"Karanlık onu yanına aldı artık," dedi Miriam, "ve karanlık onu geri vermeyecek. Şimdi bir de küçük kızının manşonundan bir parça tavşan kürkü gonderen Yeni Zelandalı o adamı, onu düşün. Kızı beş yaşındayken ateşten ölmüştü; o da karısı da bunun üstesinden asla gelemeyeceklerini sanmışlardı ama bir yıl dolmadan bir kızları daha oldu, şimdi o da beş yaşında ve ölen kızla zerre kadar benzemediği halde onunla ilgili her şeyi anımsıyor, her şeyi, sevdiği oyuncakları, yerleri, yemekleri. Bence bu harika... sağlayabileceği teselliyi düşünsene..."

Pearl saate baktı. Akrep ile yelkovan kımıldamamıştı. İçki vakti, diye düşündü. Randevularımı kaçırmamalıyım. Öldüğü günü hatırlayabilen bir çocuğa sahip olmak korkunç olmalı, diye düşündü.

Duvarda, çocukların doğum günü için çizdiği uzun ve aptalca bir eşek vardı. Eşeğin kalçalarına uç uca yapıştırılmış kâğıt parçaları uzun iğnelerle çivilenmişti. Ve orada, hemen altında, düzenli bir şekilde dizilmiş, parlak krepon kağıtlarından yapılmış rulolar, bir düzine balon paketi, ucuz ama keyifli parti süsleri duruyordu. Hareketli kitaplar, vızıldayan yüzükler, patlayan sakız paketleri, makyaj setleri, vari-vue'lar.*

Pearl vari-vue'lardan birini parmaklarının arasında yavaşça oynattı. Öpüşen bir gelinle damat. Tekrar tekrar. Bir başkası ip atlayan bir çocuğu gösteriyordu. Defalarca ayaklar

* Bakma açısına göre tırtıklı plastik yüzeyi sayesinde resmin hareket ettiği veya değiştiği görüntüler oluşturmaya yarayan, 1940'lar çıkışlı lentiküler baskı teknolojisi. Özellikle rozet, kartpostal ve reklam görsellerinde optik illüzyon yaratmak için kullanılırdı. (e.n.)

yerden kesiliyor, baş geriye düşüyor, ip atlamayı tamamlıyordu.

Franny ip atlamayı severdi. Pearl onu şarkı söylerken duymuştu:

"Yalan dolan, bağır çağır.
Annem doğuruyor yeni bir bebek.
Kız değil.
Oğlan değil.
Sadece yeni doğmuş bir bebek."

"Biliyorum," dedi Miriam, "buna bir son vermeliyim. İnsanlar bana bel bağlıyor, değil mi? Yaşayan ınsanlar. Ben de onlara bel bağlıyorum, yabancıların sürekliliğine, acılara, aynı acılara, durmadan, boş yere katlanılmasına..." Dudaklarını birbirine bastırdı.

Pearl yanına gitti. "Zavallı Miriam, yardımcı olabilir miyim?"

"Ah hayır," dedi nazikçe, şaşırarak. Bakışları, Pearl'ü ilk kez görüyormuş gibi onun üzerinde durdu. "Titriyorsun," dedi. "Kurulanman gerek."

"Tamam," dedi Pearl.

"Çocuklardan betersin," diye iç geçirdi Miriam. "Bak mutfağımı ne hale getirmişsin."

Pearl kütüphaneye, barın olduğu odaya geçti. İçki dolabının önündeki şark halısı şerit şerit aşınmıştı.

Pearl bardağına cin doldururken, "Bu evde içki içen tek kişi ben değilim herhalde," diye mırıldandı.

Thomas'ın sesi onu irkiltti.

"Ahh, Pearl," dedi, "bugün görünüşün tam anlamıyla ortaçağdan fırlamış gibi. O dönemin hastalığına yakalanmışsın, bezginlik ve zayıflık."

Thomas'ın yakışıklı, istifini bozmayan yüzüne baktı Pearl.

Sehpanın üzerindeki *Atlantic* dergisine gözü takıldı.

Pearl, bak! diye bir çocuk çığlık attı zihninde, ayaklarımla yemek yiyebiliyorum!

Yağmur, camı yapay bir geceyle, kara bır başmelek gibi kapladı, sonra da bulutlar yükseldi ve kayboldu. Bir süre için ortadan kaybolan günün solgun ışığı odaya yeniden doldu.

Pearl, Thomas'ı görmezden geldi. Bunun yerine başını eğdi. Barın yanında, bir gergedanın ayağından yapılmış bir çöp sepeti duruyordu. İçinde ezilmiş bir gazoz kutusu vardı. Gergedan bir zamanlar kuşkusuz güzel bir hayvan olmalıydı; ancak görünümü epeyce değiştirilerek elde edilmişti, orası kesin. Pearl'ü hüzünlendirdi bu.

Kütüphaneden çıktı ve tökezlememeye, elindeki içkiyi dökmemeye özen göstererek merdivenleri dikkatle tırmanmaya başladı. Duvarda, alçıpan bir levhaya yapıştırılmış şekilsiz dallardan yapılmış bir alfabe vardı. Trip'in üç yaşındayken aklına gelen bir fikirdi bu. Bir de Sweet'in yaptığı fayans baskısı duruyordu. Orada kesinlikle şehevi bir şeyler dönüyordu.

İlk sahanlığa vardığında cini neredeyse bitmişti. Yudumladığını hatırlamıyordu ama bacağından aşağı süzüldüğünü hissettiğini de anımsamıyordu.

İkinci sahanlıkta Pearl kendini nadir ilk baskılarla eski fotoğrafların raflarında karmakarışık durduğu kitaplıktan destek alarak toparladı. Bir önceki yüzyıldaki adanın resimleri. Kuşaklar boyu aile. Motorlu sandallarda ve çimenliklerde her daim hanımefendiler, beyefendiler. Bir şeylerin başında neşeyle sırıtan çocuklar. Taş evin arkasında kocaman bir mangal. Üzerinde yanmış bir hayvanın döndüğü bir çukurun içine bakan insanlar. Üzerine on kişinin oturduğu bir ağaç dalı. Ve manzaralar, bol bol manzara. Elbette ki tüm bunların tam ortasında da kurucu baba Aaron ile kurutucu anne.

Çocukları doğmadan önce Emma, yığınla tavşan postunu kucağına alır, onlara şarkı söylerdi.

Pearl, Emma'nın fotoğrafının önünden bakmadan geçmezdi. Alaycı bir biçimde ona benzediğini düşünürdü. Bire bir benzerlik değil ama kemiklerde yankılanan bir şey, bir imge. Belki de sadece zayıflığıydı. Gözlerinin altındaki gölgeler.

Çoğumuz için de durum böyle değil mi, diye düşündu Pearl... Onca zahmete giriyor, yıllar boyunca bir sürecin içinde, yaşıyor ve ölüyoruz, hem de sadece sonunda bizi hiç tanımamış olanlar tarafından, belki de insanı hiç doğru bile yansıtmayan tek bir fotoğrafla hatırlanmak için...

Çocuklardan biri üst rafa yarısı yenmiş bir kraker bırakmıştı. Üzerine muz ya da başka bir şey sürülmüştü. Pearl krakeri alıp ağzına attı. Çocuklardan arta kalan ıvır zıvırları yemeyi severdi Pearl. Yarısı kemirilmiş elmaları alır, gevreklerden kalan ılık süt damlalarını ağzına döker, geride bıraktıkları kemiklerin kıkırdağını çiğnerdi. Onları yerken izlemeyi, ağızlarını sonuna kadar açarak neşeyle yemelerini severdi.

Pearl son birkaç basamağı da tırmanıp koridordan odasına ilerledi. Şifoniyerin üzerinde bir şişe cinle bir şişe tonik duruyordu. Bardağına biraz cin koydu. Şişelere bakıp iç çekti.

Banyoya doğru döndüğünde yerde işkence çeker gibi ilerleyen bir böcek gördü. Başparmağı büyüklüğünde, donuk ama parıltılı bir iskeleti, tuhaf, açık kıskaçları olan bir şeydi. Kanatları şeffaftı. Gözleri başından dışarı uzanan antenlerin üzerindeydi.

Ashbel'in koleksiyonuna girecek bir şey olurdu bu, diye geçirdi içinden Pearl. Ayağının altında yalpaladı böcek. Kabuğunun çatırdadığını duydu.

Parmak ucunda banyoya girip ayak tabanından böceğin kalıntılarını temizledi. Banyo yapmak için suyu açtı, biki-

nisini çıkardı, klozet kapağına çırılçıplak oturup cininden yudumlayarak küvetin doluşunu izledi. Hafifçe bir melodi mırıldandı.

Küvete girdi. Ürperdi ve boynuna kadar suya gömüldü. Bir yudum daha cin aldı, sonra bardağı, işlevi usulca gizlenmiş klozetin üzerine bıraktı. Klozetın üzerine menteşeli oturağı olan bir hasır sandalye yerleştirilmişti. Birinin adaya uygunluk anlayışı işte. Klozetin arka tarafında porselenin üzerinde bir leke vardı. Pearl'ün başı bıraz döndüğünde bu leke ona bir meleği andırırdı. Ya da en azından bir meleğin kanatlı kısmını, zaten bir meleğin de başka nesı vardı ki? Küçük bir bide tanrısı. Orada aşağıda bir kız melek ya da bir oğlan melek vardı. Hangisi olduğunu söylemek zor. Yılanlar gibi. Tam bir muamma. Yılanlar bunu nasıl yapıyor?

Pearl zayıf yüzünü sabunladı. Biraz daha iyi hissetti. Gözlerini kapadı. Yarın çocukların doğum günüydü. Kasabaya gidip her biri için bir şeyler almalıydı. Elbette Sam'e de bir şey almalıydı, ne de olsa kendi çocuğuydu.

Midesi bir dalga halinde bulandı, başını geriye yasladı. Su kulaklarına çarpıp duruyordu.

Yedi yaşında. Thomas, yedi yaşında insanın hayatı boyunca kendine yol gösterecek duygulara sahıp olduğunu söylerdi. Thomas, yedi yaşında çocuk olmaktan çıkıldığını, insanın tanınacağı ya da hiç tanınmayacağı yüze kavuştuğunu söylerdi. Pearl yedi yaşındayken, anne babasına aıt yazlığın kumsalında uzanır, dalgaların onu usulca oradan oraya sürüklemesine izin verirdi. Aslında yaptığı şey, bir gemi kazasının kurbanıymış gibi davranmaktı; tamamen ölü. Ya da neredeyse ölü. Bunu yapmadığı zamanlarda da odasındaki yatağına çıkar, üstünde yalnızca külotuyla zıplayıp kendi kendine dövüşürdü. Ne olduğunu hiçbir zaman bilmemişti. En ufak bir fikri bile yoktu, hele de yedi yaşındayken.

Su soğumuştu. Pearl küvetten çıktı. Kurulanmadan giyin-

meye başladığını fark etti. Bir an duraksayıp yatağa, şişelere, ardından denizin gri gri parıldayarak uzandığı pencerenin ötesine baktı, sonra giyinmeyi bitirip ayakkabılarını ayağına geçirdi. Aynada kendine bakınca, aslında akşam yemeği için değil, daha çok bir yürüyüş için giyinmiş olduğunu fark etti. Belki bu akşam yemek yemezdi. İçki de bir besindi sonuçta. Ne önemi vardı? Yarın pasta yerdi. Sofraya oturup yemek yemekten nefret ederdi. Büfenin üzerindeki Géricault tablosundan da nefret ederdi. Her akşam yemek yerlerken tepelerinde asılı duran yirmi tane at kıçı.

Pearl yeniden evin merkezine geri döndü. Thomas'ın sesini duydu.

"... Soleri'den* daha ileri. Sıcaklık kontrolüyle çok yakından ilgileniyor, dış enerji kaynaklarından bağımsız işleyen ekolojiler yaratıyor. Burada da buna benzer bir şey denemek istiyorum... ben..."

Pearl gözlerini devirdi.

Alacakaranlık yaklaşırken adanın renkleri soldu, yağmurdan sonra deniz şişkin ve kabarık görünüyordu. Adanın burada oluşu Pearl'ü her zaman hayrete düşürmüştü. En beklenmedik tesadüf gibi geliyordu. Okyanus birkaç metre daha yükselse, ki yükselmemesi için ortada bir sebep yok gibiydi, toprağın büyük kısmı yok olurdu. Ve yine de ada tümüyle buradaydı. Irmakları ve göletleri, sarmaşıkların boğduğu ağaçlarla dolu derin, ölü ormanları ve meşe ile cevizlerin güneşte parladığı yeşil ormanları vardı. Meyve bahçeleri, istiridye yatakları, yüz elli metrelik kumulları vardı. Pearl aslında adayı hiç doğru dürüst keşfetmemişti. Bunları ona anlatan hep çocuklar olmuştu.

---

* Paolo Soleri. Doğa ve yapıların bütünleştiği arkoloji kavramının öncüsü, İtalyan asıllı Amerikalı mimar ve düşünür. Arizona çölünde başlattığı Arcosanti adlı deneysel şehir projesiyle, çevreci ve sürdürülebilir mimarinin radikal bir örneğini ortaya koymuştur. (e.n.)

Evin arkasından sahile doğru kıvrılan patikaya girdi; Aaron'dan beri kullanılmayan kırık kapıların ve çökmüş ağılların arasından geçti. Çocukların burada neden hiç evcil hayvanı olmadığını sık sık merak ederdi. Midillileri, keçileri, buzağıları olabilirdi... Ama pek ilgilerini çekmiyor gibiydiler. Pearl'ün burada bulunduğu onca yıl boyunca tek bir çocuğun bile bir yavru kedisi ya da köpeği olmamıştı.

Çalılık ormanın içinden yürüdü, dizleri hafifçe bükülüyordu. Neredeyse düşüyordu. Durdu, sonra oturdu. Orada sessizce, biraz da aptalca görünerek oturduğunu düşünürken, bir kuzgunun ağacın dallarından aşağı inip kendini beğenmiş bir edayla ona doğru paytak paytak yürüdüğünü gördü. Belki de yüzme havuzundan su içtiğini gördüğü kuzgundu bu. Hızla ona yaklaştı, siyah gözleri tümüyle Pearl'e kilitlenmişti. Bacağını gagaladı.

Pearl kollarını salladı. Kuş yeniden ağaçların içine doğru çekildi. Pearl'ün hâlâ hayatta olmasına içtenlikle şaşırmış gibiydi.

Pearl zar zor ayağa kalktı. Hayatı ne büyük bir felaketti! Patikada aceleyle ilerledi, gözlerini ilerleyen ayakkabılarına dikmişti. Bu yürüyüşe neden çıkmak istemişti, hatırlayamıyordu. Herhalde nihai ve elzem olanla temas için duyulan arzu gibi bir şeydi, diye düşündü.

Defne çalılıkları, süpürgeotu ve harap güllerden oluşan sessiz bir karmaşanın içinden geçen, yokuş aşağı bir patikadan ilerleyerek ormandan çıktı. Kumulların arkasındaki bir vadide yürüdü; sendeleyerek ilerlerken ayakkabılarının kumla dolmasına kendi kendine gülümsüyordu. Şampanya rengindeki gökyüzü önünde denizle dingince birleşiyordu ama kuzeyde, gri bir şerit halinde yağan yağmuru görebiliyordu. Gözlerinin önünde küçük beyaz parıltılar yüzüyordu, cin yüzünden, diye düşündü ama kayan yıldızlar da olabilirdi. Ağustos ayı geldi mi görülürlerdi. Belki de beyni,

patlayıp duran onca nörona öylesine duyarlı hale gelmişti ki artık gündüz vakti yıldızları görebiliyordu, gerçi artık tam gündüz sayılmazdı bu; daha ziyade alacakaranlık, karanlığa çalan bir saat. İşte bir yıldız vardı; kendini yakıp tüketerek, insan gözüne daha varlığını belli etmeden sürüklenip giden bir yıldız. Onu yerinde tutma özenini her ne gösteriyorduysa artık desteğini çekmişti. Yedi yıl önce gökten düşen uçak gibi...

Öteki gecelerde çocukların yataklarından seslendiklerini duyabiliyordu:

"... Kassiopeia'nın Sandalyesi. Ve şu Kartal Aquila, şurası Tilki Vulpecula...

... ve Kertenkele Lacerta...

... ve Tay Equuleus..."

Gri yağmur şeridinin içinden, Pearl sahilde koşan bir figür gördü, bir at kumları döverek geliyordu. Daha doğrusu ata benziyordu ama bunun Joe olduğunu biliyordu; beyaz pantolonu savruluyor, beyaz saçları uçuşuyordu, at ile binicinin o çifte varlığı.

Onu at sırtında düşün, diye geçirdi içinden Pearl, gözünde canlandırınca kendinden biraz utanarak. Ama bu, her kadının söyleyeceği bir gerçekti. At üstündeki bir adamda bir şey vardı. At üstündeki bir adamın bir kadına başka hiçbir şeyin yeterli gelmeyeceğini hissettiren bir yanı vardı.

Pearl birkaç adım daha attı, sonra bağdaş kurup oturdu, başı alçak bir kumulun tepesini azıcık aşıyordu. Joe'nun koşuşunu izledi. Hâlâ uzaktaydı. Koşan ayakları suyu köpürtüyordu. At ve su. Görmesi ne kadar hoş bir şeydi. Atlar zihinde ne kadar da *görkemliydi.* Bir keresinde çocuklar Pearl'ün odasının kapısının hemen üzerine bir at nalı çakmışlardı. Gördüğü kadarıyla ona pek şans getirmemişti ama zaten şans için değilmiş, çocuklar öyle demişti, kâbusları uzak tutmak içinmiş, gerçi o bakımdan da işe yaramamıştı.

Belki ters asılmıştı. Bir süredir artık Pearl'ün gözüne çarpmıyordu. Muhtemelen yerinde de değildi artık.

Pearl çenesini ellerinin arasına aldı, dalgaların vuruşunu, suyun çekilip geri dönerken kıyıdaki çakılları kımıldatışını dinledi.

Garip bir ses duydu; bir sürtünme, bir hışırtı.

"Nasıl oturdu, canım?" dedi bir adamın sesi. Bir kadın kıkırdadı.

Pearl nefesini tuttu. Bazen Morgansport'tan tekneyle piknikçiler gelirdi. Koy tarafında demirler, sonra okyanus kıyısına geçerlerdi. Her zaman ortalığı berbat ederlerdi. Çocuklar da ellerinden geldiğince onları kaçırırlardı.

Adamın sesi homurdandı: "Şu kıçını buraya geri getir, lanet olsun. Tam şuraya koy."

"O korkunç domuzunu benim küçücük kıçıma sokacaksın ha," dedi kadın, hâlâ kıkırdıyordu.

Pearl iki kumulun arasında, kendi durduğu yerden biraz aşağıda duran çifti görebileceği bir yere kadar kumun üzerinde ağır ağır ilerledi.

Bir battaniyenin üzerinde küçük bir radyo çalıyordu. Adam kısa boylu, kıvırcık kızıl saçlıydı. Çilli cildi ona gergin, ölçüsüz bir hava veriyordu. Penisi sert bir çubuk, parıldayan bir mantar gibiydi. Kadının üzerinde yalnızca bikinisinin üstü vardı. Ayakta duruyordu, adamın karşısında, hafifçe sendeliyor, sigara içip gülüyordu.

"Hadi ama tatlım," diye yalvardı adam.

"Kendi aklım var, biliyorsun," dedi kadın. "Bir dakika bekle bakalım."

"Ah, tatlım, aklın kutunda, olması gereken yer de orası zaten. Bunun için zerre kadar endişelenmene gerek yok." Hızlı bir hareketle kadını döndürdü, kollarını sırtına bastırdı ve kalçalarının arasına girerek kendini itti. Kadın hafifçe tısladı. Tavaya damlayan su gibi bir ses. Adamın eli kadının

karnını okşadı. Adam bir boğanın yemliğe ittirip durması gibi kadına doğru yaslanıp dururken boş gözlerle Pearl'e bakıyormuş gibiydi. Tek bedenmiş gibi birlikte ileri geri hareket ettiler. Adamın dudakları aralandı, kenetlenmiş dişlerini meydana çıkardı.

Pearl dehşete kapılmıştı. Ya çocuklardan biri buna rastlasaydı, bu korkunç insanların yaptıkları bu şeye? Zavallı küçük çocuklardan biri, sahilde deniz kabuğu, bebek beşiği, hindi ayağı ararken...

"Yüce Tanrım," diye bağırdığını duydu adamın, "bu da ne lan böyle!"

Joe'yu gördü Pearl; şahlanıp üzerlerine atlamıştı, bacakları havada, güçlü göğsü deniz kabuklarıyla parıldıyordu. Çıplak ayağıyla adama sert bir darbe indirdi. Kadın çığlık attı ve adam yuvarlanırken onun altında kaldı. Joe'nun kahkahalar atıp küfürler savuran bir oğlan olduğunu idrak edene kadar geçen o kısacık süre zarfında yerini baştan ayağa toynak ve dişten ibaret, kişneyen, küfürbaz bir şey almıştı.

Adam uzandı ve haberler avaz avaz duyulurken radyoyu fırlattı. Joe eğildi. Nasır tutmuş, kestane rengi ayaklarından birini kaldırdı; o ayak öyle sertti ki bir taşı futbol topu gibi tekmeleyebilirdi. Kalın, derin çizgili tırnaklarını gördü Pearl. Joe, kaçmadan önce adamın boynuna son kez hızlı bir tekme indirdi.

Adam kumların uzerinde sırtüstü yatıyordu; bir eli boğazında, öteki pörsümüş etinin üzerinde. Kadın bikinisinin altını çekip düzeltti. Radyoya gidip yerden aldı. Havada salladı.

"Niye ona başka bir şey fırlatmadın?" dedi, radyonun düğmelerini umutsuzca açıp kapatarak.

"Vahşi herif, kafayı yemiş," diye soludu adam, "öldüreceğim onu."

"Ha, ha, ha," dedi kadın kısaca. Sonra bir solukta, "Az

kalsın o seni öldürüyordu. Buraya izinsiz girdik, biliyorsun. Belki de bizi vurabilirler, kimbilir. Önce yağmur, şimdi de bu. Sırf bizi kalburüstü bir motele götürmeyecek kadar cimri olduğun için."

Pearl büzülüp bir top haline geldi. Adamın soluk alıp verişini, homurtularını duydu; sonra içlerinden geçerken kumsaldaki otların bacaklarına sürtünerek sızlanışını duydu, ardından tek duyabildiği yalnızca dalgaların içinde yeniden oynayan taşların sesiydi. Az önce çiftin durduğu yere, Joe'nun olduğu yere baktı. Bira kutuları her yere saçılmıştı. Kum çiğnenmiş ve ıslaktı.

Pearl dikkatlice ayağa kalktı, omuzları iyice çökmüştü. Sadece hoş bir yürüyüş yapmak istemişti. Akşam içkisine oturmadan önce biraz kafasını toparlamak istemişti, hepsi bu. Karanlık, bir gelgit gibi zihnine hücum ediyordu, dalgaları usulca vuruyor, onu sarmalıyordu. Belki de şimdi, burada, zihni bu kadar şeyi kaldıramadığı için pat diye ölürdü, tıpkı şairlerin öldüğü gibi.

Kumulu aşıp sahilin daha sert kumlarına indi. Joe'nun geldiği yöne doğru yürüdü. Oğlan koşarken bıraktığı izleri hâlâ seçilebiliyordu. Sahilden yaklaşık dört yüz metre yukarıda, eve doğru dolanan daha geniş bir cip yolu vardı. Dönüş için orayı kullanacaktı.

Pearl henüz bir çocukken, bir keresinde bir köpeği sevmek için eğilmişti ve başka bir köpek de Pearl'un sırtına atlamıştı. Arazilerine izinsiz giren o yüz kızartıcı, zina yapan çiftin görüntüsünü zihninden bir türlü atamıyordu.

Çocuklar burada, arazilerine izinsiz girenlere tahammül edemezdi. Onlara gerçekten oldukça kaba davranırlardı. Gerçi eğer ima ettiklerinin yarısı veya onun gördüklerinin yarısı doğruysa, kaba olmanın da ötesindeydi kesin.

Peki, aslında ne görmüştü? Joe, Joe'ydu ama aynı zamanda başka bir şeydi de.

Pearl yürüdü; topukları ve ayak parmakları, içinde minicik balıkların kaldığı kum çukurlarına batıp çıkıyordu. Midyeler, renkleri karanlıkla birlikte koyulaşan kayaların üzerinde parıldıyordu.

"Pearl..." Adının bir çocuğun boğazından kopup geldiğini işitti. "Pööööörl..." Tuzlu rüzgârda, insanın sırtına yüklenen, bırakıp gidemediği sorumlulukları anlatan bir ilahiden kopmuş bir ezgi parçası gibi asılı kaldı. İnsan olmak evsiz olmak, Tanrı'nın kutsamasından en uzak yerde durmaktı. Pearl. Deli ve evsiz Pearl. Korkan Pearl.

"Korkmana gerek yok, Pearl," diye seslenirdi çocuklar, kapının ardından, onun bir kâbus gördüğünü işittiklerinde, "burada bizden başka kimse yok."

Pearl yüzüstü uzanırdı. Başını bir yastıkla örterdi. Kâbus, gelip seni öpmek, yalamak isteyen bir şey gibiydi. Yüzüstü yattığında yüzünü öpmediğini fark eder, sinirlenir ve çekip giderdi.

"Pööööörl..." Bir çocuğun sesiydi bu; onu akşam yemeğine çağırıyordu. Birkaç dakika sonra hava kararacaktı.

Kayaların ve şeritler halindeki yosunların arasından yolunu buldu. Deniz kayalara çarpıp duruyordu. Gece kuşları ağızları açık uçarak geçiyordu. Gökyüzü, ışık saçmayan yıldızlarla doluydu. Etrafındaki şeyleri seçmek giderek zorlaşıyordu ve ormandan sahile doğru süzülüp çıkan patikayı ancak seçebiliyordu. Ağzının tadı, sanki içinde metal tutuyormuş gibiydi. Eve döndüğünde bir içki daha içebilirdi. Bodur ağaçların hizasına doğru aceleyle ilerledi.

"Sweet," dedi, irkilerek.

Kız ürkekçe gölgelerin içinde duruyordu. Pearl çöken gecede bir acelecilik sezdi. Şeylerin anlamıyla, şeylerin gizli işaretleriyle doluydu gece.

Pearl kendi ilk reglinde hissettiği dehşeti hatırladı ama yine de şöyle dedi:

"Utanmamalısın. Kadın olmak harika bir şeydir."

Pearl kendine yalan söylüyordu, kendinden korkuyordu. Çocukken insan büsbütün hızlı ve parıldayan bir cevapken, kadın olmak bir soruya dönüşmekti.

"Hadi, birlikte eve dönelim," dedi Pearl. Yaklaştı, kolunu Sweet'in omuzlarına dolamak üzereydi. Ondan yükselen kokuyu aldı, hüzünlü bedensel bir koku. Kızın yüzü şişmişti, neredeyse çirkindi. Gözleri kurumuş, kıpkırmızıydı.

Pearl kıza yaklaşırken o gözler önce büyüdü, sonra donup kaldı; gözbebekleri genişledi, irisler göz çukurlarının yörüngesini doldurup yeniden başının içine çekildi. Sanki durduğu o anda koşmak istiyordu. Gariplik de yalnızca o an içindi; o gitmeden önce, şekli kaybolmadan önce. Karnı yumuşadı, altında sallanarak onu taşır hale geldi. Kolları uzamış ve bacaklarına benzemişti artık. Yüzü düzleşti, burnu siyaha döndü ve yumuşak, koyu bir burnun parçası oldu. Ve o an geçip de kız konuşmak ister gibi göründüğünde, dili artık kalın bir geyik diliydi; kaldırdığı el siyah, zarif bir geyik toynağıydı; böğrü sıkı, parlak bir kürkle kaplanmıştı.

Pearl bir çığlık attı. Geyik ağaçların arasına doğru sekip gözden kayboldu.

Sam ona doğru ışık tutuyordu.

"Yoooo," diye bağırdı Pearl.

"Ne oldu Pearl?" Sesi korkmuş gibi geliyordu. Pearl oğlanın sesindeki korku tınısıyla bir an için cesaret buldu ama sonra, kendisini kandıramayacağını ona hissettirmesi gerektiğini anladı.

"Kes şunu!" diye çığlık attı.

Pilli lambanın düğmesini yoklayıp kapattı.

"Benim, Sam," dedi aceleyle. "Seni akşam yemeğine çağırmaya gelmiştim sadece."

Sam değildi bu. Hiçbir zaman Sam olmamış o çocuktu. Onu önündeki karanlığın içinde, ampüte edilmiş birinin

olmayan uzvunu hissetmesi gibi, mide bulandırıcı bir önseziyle duyumsadı.

"Geyik seni korkuttu mu?" dedi. Yaklaştı. "Ben de gördüm onu."

"Geyik değildi o," dedi Pearl

... tıpkı Joe'yu gördüğünde gördüğünün aslında bir at olmaması gibi...

"Bunu yapmaya geldin, değil mi?" dedi Pearl.

O, bir diğer çocuktu; değiştirilen,* yaşlı kadının çocuğu. Bu yeri büyümek için, çocuk gibi görünmeyi öğrenmek için kullanmıştı ama yakında buradan gidecekti. Burada sonsuza dek kalamazdı. Bunları yapmayı ona öğreten kişiyle birlikte gidecekti. Üstelik gittikten sonra bile, buradaki çocukların kendisinin bir parçası olmasını isteyecekti. Onları, kendisini anlayan bir şeyi ardında bırakmadan terk etmek istemezdi.

"Her şey yolunda, Pearl. Hadi yukarı, eve gel. Bir şeyler yemen gerekiyor, sonra da yatarsın."

Lambayı yeniden yaktı. Tanınmaz haldeki yüzünün altında bir parıltı belirdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Pearl.

Ama biliyordu. İnsanlar, tanrıların gösterdiği bir tür keder, ceza ya da merhamet yüzünden hayvanlara dönüşürdü.

"Beni kurtarmak için mi gönderildin buraya?" dedi Pearl, sesi titriyordu.

"Lütfen, Pearl," dedi Sam. "Her şey yolunda."

Oğlan, Pearl'ün elini tuttu. Pearl bunu yapmasına izin verdi.

---

* (Orj.) *Changeling.* Avrupa folklorunda, perilerin veya doğaüstü varlıkların, insan bebeklerini kaçırıp yerine bıraktıkları kendi (genellikle şekil değiştiren, yaşlanmayan veya hastalıklı görünen) çocuklara verilen isim. (e.n.)

ON İKİNCİ BÖLÜM

Çocukken Pearl'ün annesi ona, "Güneşe asla bakmamalısın. Asla ama asla güneşe bakma..." derdi.

Çocukken, dalgın dalgın kendi numarasını çevirdiğinde, numaralardan KIYAMET yazılabildiğini keşfetmişti.

Telefonda KIYAMET'i arayabilse ve çaldığını duyabilseydi keşke. Çalar, çalar dururdu. Muhtemelen, hattın öbür ucunda ahize tam kaldırılırken vazgeçerdi.

Odada parfüm kokusu vardı. Pearl harika kokuyordu. Biri belli ki Pearl'ün üstüne bir şişe parfüm boca etmişti.

Gözlerini açtı. Yatağındaydı, çarşafların altında çırılçıplak. Franny, Pearl'ün makyaj masasının yanında durmuş, Pearl'ün rimeliyle göz makyajı yapıyordu. Kolları parfumden ışıl ışıl; gözlerinin etrafı simsiyah bir maske gibi boyalıydı. Yatay bir sekiz şekli. Boş bir kordonla yapılmış yaşamın işareti gibi.

"Suratına ne yaptın?" dedi Pearl.

Güneş odayı parça parça aydınlatmaya başladı, eşyaları birer birer ortaya koyuyor, Pearl'ün gözleri önüne seriyordu.

"Pearl uyandı," diye sevinçle bağırdı Franny. "Pearl uyandı!" Yatağa koşup kolunu öptü.

Öteki çocuklardan bazıları da odaya daldı.

"Pearl, harika bir rüya gördüm," diye bağırdı Ashbel. "Üzerine bindiğimde benim bir parçam haline gelen ve uçaktan bile hızlı bir atla ilgili bır rüyaydı, havada uçtuk. Eyerinde küçük bir dümen gibi minicik bir topuz vardı, onu istediğim yere götürebiliyordum."

Franny ona tiksintiyle baktı. "O Şehrazat. *Binbir Gece Masalları*'ndan. Şehrazat'ı kendi uydurduğun bir şeymiş gibi anlatamazsın."

"Al, Pearl, sana çay yaptım." Jane, çocuk oyuncağı bir çay fincanını uzattı.

"Hayır," dedi Pearl. "Lütfen." Yüzünü ovuşturdu. Yanakları sızlıyordu. Ağzı, katılaşmak üzere olan jelatinin içindeki bir parça meyve gibiydi.

Jane altdudağını büzdü. "Saatlerdir uyanmanı bekliyorum," dedi. "Bekledim de bekledim, bekledim de bekledim."

Pearl fincanı aldı, hızla kenarından tadına baktı.

"İçti," diye fısıldadı Timmy, düşler ve incinmişliklerle dolu o küçük, tüylü sesiyle.

Pearl fincanı düşürdü. Çarşafa döküldü, lavanta rengi bir leke bıraktı. "Bu neydi?" diye bağırdı Pearl.

"Sadece su," dedi Jane. "İçinde biraz da ufalanmış boya kalemi vardı. Sahiden, Pearl, hepsi bu."

Pearl komodının üzerindeki saati arandı, cin şişesine yaslanmıştı. Saati doğrulttu. Altı buçuk. İnledi.

Tracker yatağın yanında durmuş, reçelli ekmek yiyordu. Şapır şupur, katır kutur sesler çıkarıyordu. Pearl yastıklara geri gömüldü, çarşafı çenesine kadar çekti.

"Sam nerede?" dedi Pearl.

"Burada işte, Pearl."

"Dün gece sana korkunç bir şey söyledim mi?" diye sordu Pearl. "Çok korkunç bir şey söylemişim gibi geliyor bana."

"Hayır," dedi Sam. "Söylemedin."

"Ne yapıyordum?" diye mırıldandı Pearl. "Ne düşünüyordum?"

"Bir aspirin ister misin?" diye sordu Ashbel.

"Evet." Franny'ye dönüp, "Lütfen yüzündekileri yıka," dedi. Başı korkunç ağrıyordu. Bir keresinde Miriam ona, hayatının yarısının bittiği anı bildiğini söylemişti.

"Ölüm," demişti Miriam, "17 Mart 1947'de içimde doğdu."

Bunun bir baş ağrısı gibi hissettirdiğini söylemişti.

"Öleceğim," diye ağladı Pearl. "Her şeyi yanlış anlamışım. Her şeyi yanlış yapmışım ve yine de her şey bitecek, her şey yok olacak."

"Ölmeyeceksin," dedi Timmy. "Biz sana bakarız." Ona sarıldı. Üzerinde yumuşacık, neredeyse kadife gibi hissettiren bir tulum vardı. Pearl oğlanın omzunu okşadı. Bir anı kımıldandı. Onun ciddi, gösterişli, küçük yüzüne baktı.

Öteki çocukların hepsinin belden yukarısı çıplaktı. Göğüslerinde tuhaf görünen izler vardı.

"Bu ne?" diye çıkıştı. "Kendinize yine ne yaptınız böyle? Of, çok yorgunum, artık buna dayanamıyorum. Düşünemiyorum." Ve bu doğruydu. Zihni dalgalı, viski renginde bir deniz gibiydi. "Lütfen birbirinize iyi davranın," diye yalvardı.

"Uyan, Pearl, uyan," diye şarkı söyledi Jane.

Jesse, "Kendimiz için yaptığımız bir işaret bu, Pearl. Biz gizliyiz," dedi.

"*Biz* gizli değiliz," dedi Trip. "Bizim *topluluğumuz* gizli."

Pearl, Jane'i kendine doğru çekti, solgun memelerinin arasındaki kırmızı işarete kısık gözlerle baktı.

"Sanki biri üstüne basmış gibi," dedi Pearl.

"Yok yok, biz çizdik," dedi Jane. Karnını gururla şişirdi.

"Sam'in fikri miydi bu?" diye kuşkuyla sordu Pearl.

"Evet, Pearl, Sam'in fikriydi," diye bağırdı çocuklar.

"Sam," diye üsteledi Pearl. Çarşafı çekiştirdi. Ona baktı. Sam elini uzatıp Pearl'ün çarşafın üzerindeki yumruğunu okşadı. Pearl o eli tuttu, parmaklarıyla Sam'in elindeki doğum lekesinin üzerinden geçti.

"Sam'in *kendi* göğsünde işaret yok," dedi Pearl. Çocuk-

lar bunun üzerine duraksadı. Jane küçük, çelimsiz yüzünü buruşturdu.

Ashbel, "Aspirini ağzına koyayım mı, Pearl?" dedi.

Sam'in elini bırakmak istemiyordu Pearl. Elindeki iki yamru yumru dairenin ortasındaki koyu, badem biçimli merkeze baktı. Şimdi çok daha belirgindi. Daha önce hiç bu kadar açık seçik görmemişti.

"Sam sizin liderinız, o yüzden işareti taşıması gerekmiyor, öyle mi?" diye sordu Pearl. "Ama bu mürekkep, değil mi? Kendinize zarar verebilirsiniz, biliyorsunuz. Mikrop kapabilirsiniz. Trip bir keresinde mikrop kapmış, kan zehirlenmesi yaşamamış mıydı? Keşke üzerinize bu kadar çok çizmeseniz."

"Ben hiç kan zehirlenmesi yaşamadım, Pearl. Bir keresinde ıskarmoza parmağımı sıkıştırıp kırdım, hepsi o," dedi Trip. Pearl'ün tarağıyla kendi saçlarını tarıyordu.

Ashbel görev bilinciyle aspirini Pearl'ün ağzına itiyordu.

"Hayır, hayır," diye itiraz etti Pearl. Başını salladı. "Offff," dedi. Bir içki içmem lazım, diye düşündü. Çivi çiviyi söker.

"Peter," dedi Pearl, "şişelerimin yanında ne yapıyorsun, oradan uzak dur..."

Peter, ellerini yüzünün iki yanında sallayarak oradan oraya zıpladı.

"Her şey puslu," diye çığlık attı. "Her yer kapkaranlık!" Gözlerinin üzerine yerleştirdiği iki şişe kapağı beyaz beyaz parlıyordu.

"Peter, Öksüz Öktem'e benziyor," dedi Jane, başparmağı ağzındayken, ciddi bir tavırla.

Pearl gülümsemeyi başardı. Hâlâ Sam'in elini tutuyordu.

"Zavallı Angie'ye bile mi çizdiniz?" diye sordu hüzünle. "Zavallı küçük..."

Bebek çarşafların üzerinde emekliyor, üzerlerindeki basılı yaprakları kemiriyordu. Pearl ona kederle baktı. "Haya-

tın büyük sırlarından birini vereceğim sana, Angie," dedi. "Hayatın büyük sırlarından biri, mutlu olmadan yaşamayı öğrenmektir." Huzursuzca kıpırdandı, kendine dahi sabrı yoktu. "Şimdi hepiniz çıkın buradan, giyinmem gerekiyor. Korkunç görünüyor olmalıyım. Franny, aynamı getir de ne kadar korkunç göründüğüme bir bakayım."

"Kasabam için kullandım onu, Pearl. Mecburdum. Kasabamdaki göl o artık."

"Böylesi daha iyi," dedi Pearl. Bu düşünce onu tuhaf bir biçimde büyülemişti. Artık ayna yok. Zamanla kendi benlikleri arasındaki mücadelelere tanıklık etmek yok.

Franny onu öptü. "Teşekkür ederim, Pearl."

Tracker yemeği bitirmişti. Saçları sabahın erken ışığında görünüyordu. Tırnakları uzun ve kirliydi.

Jesse, "Franny'nin gölü donmuş," dedi. "İnsanlar içinde yüzemiyor. Pearl," diye sordu, "erkek geyiğe ne denir?"

"Pearl, suda içinde mesaj olan bir şişe bulduğun zamanı hatırlıyor musun?" dedi Tracker.

"Evet," dedi Pearl. "Merhaba" yazıyordu. Şans bile dilememişti. Pearl'ün ağzı ekşi ve kuruydu. Midesi kasılıyordu. Şu anda bir içki düşünmesini kolaylaştırırdı, bunu biliyordu. Bir içki onu daha iyi hissettirirdi. Ama içmeyi bırakmak zorundaydı. Kötü bir kadındı, korkunç derecede kötü bir kadındı ve bir ayyaştı. İçmeyi tamamen bırakacaktı. Belki arada bir bira. Yok yok, onu da içmeyecekti. Hiçbir şey. Zihni bir an savruldu, Sam'in elini yavaşça çekip kurtarmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Dün gece ne olmuştu? Ne söylenmişti? Belki de hiçbir şey söylenmemişti. Sözcükler, insan meseleleri dışında kalan hiçbir şey için yeterli değildi. Ama o zaman ne düşünülmüştü? Asıl önemli olan buydu. Suyun üzerinde süzülen şişeyi düşündü. Bütün şişeler boşalmış, gitmişti. *Elveda.*

Ashbel ona bir şeyler söylüyordu. Ama kullandığı söz-

cükler ona aitmiş gibi gelmiyordu. Onu anlayamıyordu. Sorun dişleriydi. Kocaman ve yayvandı, gerçekten biçimsizdiler.

"Pearl," dedi Timmy, "dün gece rüyamda siyah bir köpek beni kovalıyordu. Çok korktum."

"Bu bir Şeytan rüyası," dedi Trip. "Şeytan, Yahuda'yı ele geçirmişti biliyorsun ve İsa Peygamber, Şeytan'ı onun içinden kovduğunda, Şeytan siyah bir köpek kılığında kaçmıştı."

"Yahuda'nın içinden Şeytan'ı kovmak İsa'ya pek hayır getirmedi ama," dedi Peter. Başını hızlı hızlı, sarsak bir hareketle sallıyordu.

"Yapma şunu," dedi Pearl.

"Trip her şeyi bildiğini sanıyor ama bilmiyor işte."

"Burada kavga etmeyin," diye yalvardı Pearl, "başım zonkluyor. Şimdi, hepiniz çıkın buradan, lütfen." Sam'in elini bıraktı. Angie karnının üzerinden emekledi. Sakatladığı bacağı ağır ve yassı hissediliyordu. "Düşünmem gerek," dedi Pearl, "kalkmam gerek."

"Bugün bizim doğum günümüz, Pearl, unutmamışsındır, değil mi?" dedi Timmy.

Pearl'ün kalbi çarptı. Bir şeyler yazdığını hatırladı. Bir köpeği okşamak için eğildiğini, sonra başka bir köpeğin sırtına atladığını hatırladı. Hayvanların bedenselliği. Ne kadar da tuhaflardı! Yoksa bu bir rüya mıydı? Şimdi hatırladı. Dün gece inanılmaz bir rüya görmüştü ve onu yazmıştı.

"Kahvaltıya geliyor musun, Pearl? Miriam waffle yapıyor. Yuvarlak olanlardan."

"Evet," dedi Pearl, düşüncesiyle bile midesi bulanmıştı. "Evet, evet, gidin şimdi."

Pearl yataktan ağır ağır kalktı. Şifoniyerin üzerindeki tarağında kırmızı saç telleri vardı. Kadehinin ve şişelerinin yanında Peter'ın geride bıraktığı bir tüy duruyordu.

Kapının öbür yanında Tracker'ın sesini duyabiliyordu: "Deliler deniz gibi kokar. Anlarsın. Koku onlardan buram buram gelir."

Deniz gibi mi kokuyordu? Lavaboyu soğuk suyla doldurduğu banyoya gitti Pearl. Derin bir nefes aldı ve yüzünü suya daldırdı. Sinema yıldızları böyle yapardı, değil mi? Ciltleri için? Şnorkel kullanırlardı.

Bu da bir işe yaramadı, hâlâ iyi hissetmiyordu. Başını havluyla kuruladı. Keyifsizce giyindi, eskiden aynanın asılı olduğu duvardaki boşluğa baktı. Yine keyifsizce yatak odasına gidip kapitone dokulu gibi görünen sıcak gökyüzüne baktı. Çocuklardan birinin şarkı söylediğini duydu:

"Bir zamanlar varmış üç balıkçı
Bir zamanlar varmış üç balıkçı
Balık, balık
Çı, çı, çı
Balık, balık
Çı, çı, çı
Bir zamanlar varmış üç balıkçı."

Bir gece önce yazmış olabileceği bir şey aramak için odanın içinde göz gezdirdi Pearl. Ortalıkta öyle bir şey yok gibiydi. Yatağa oturdu, şöminenin önündeki siperliğe baktı. Siperliğin pirincine, ağaçlardaki kuşları vuran avcılar çekiçle işlenmişti. Siperlik düzensiz biçimde parlıyordu. Avcıların ağızlarıyla gözleri ağarmış mumla tıkanmıştı. Avcı Aaron bu motifi severdi. Ama sonunda avlanan o olmuştu. Tanrı nihai avcıydı; severek avlayan.

Pearl siperliğin üzerinden şömineye doğru baktı. Küllerin içinde, bir çocuğa ait çizgili yazı defteri duruyordu. Siperliği çekti, defteri alıp çıkardı. Üzerine boya kalemiyle yazmıştı. Harfler kaba saba, titrek çizgilerden oluşuyordu.

BEN PEARL İNANIYORUM Kİ OĞLUM SAMUEL

Pearl durdu. Belki devamını okumadan önce bir içkiyle kendini toparlasa iyi olurdu. Eli titriyordu. Yüzyıllar önce, cadıları cezalandırmak yerine cadılara inananları cezalandıran aydınlanmış bir uygarlık yok muydu? Pearl hiç cezalandırılmamıştı. Yeterince cezalandırılmamıştı.

BİR İNSAN ÇOCUĞU DEĞİL O YAŞLI KADINLA OLAN OĞLAN

Pearl'ün eli uyuşmuş gibiydi. Bir bakıma hâlâ sarhoş hissediyordu, kalbi düzensiz atıyor, her şey dönüyor, devriliyordu. Sözcüklere baktı, yükseliyorlardı.

HAYVANLARA DÖNÜŞÜR ÇOCUKLAR FARK ETMİYOR BUNUN OLDUĞUNU AMA BEN GÖRÜYORUM

Odadaki hava boğucuydu. Gökyüzü, süt karıştırılmış gibi ve somurtkandı. Yediyi gösteriyordu saat. Nuh hayvanları yedişer yedişer almıştı gemiye. Aşağıdaki bir saat altı kez çaldı ama o eski geminin saatiydi. Pearl kâğıdı, korkudan çok tiksintiyle elinden bıraktı. Bir ayyaşın mide bulandırıcı entrikaları! Kuşkular, yakınmalar! Tam anlamıyla saçmalıktı. Vahşi, çirkin sözcükler kalın, düz bir boya kalemi satırıyla kesilip bitiyordu. Elektrokardiyogramda duran bir kalp gibi. Ya da bir zihin. Zihnin ölümü.

Belki de haddinden fazla ileri gitmişti sonunda. Beyni büzülmüş, iltihaplanmıştı. Halüsinasyonlar görüyordu, öfkeli ve kötü niyetliydi. Sam'inden hep kuşkulanmıştı (hem adı hiç Samuel da olmamıştı, hiçbir zaman, bunu yazmış olması ne kadar sarhoş olduğunun kanıtıydı); ona hiçbir

zaman doğru düzgün annelik edememişti, tek çocuğuna, hayattaki tek bağına hatta. Oğlan hep hüzünlü, sessiz ve içine kapanık gelmişti ona ama bunun sorumluluğu yalnızca Pearl'e aitti. Hep ötekilerden farklı görünmüştü ama neden olmayacaktı ki? Onun içindeki derin bir yer, o korkunç uçak kazasının şokuyla muhtemelen hâlâ buz gibiydi. Bir bebek bile o dehşet ânından; etraftaki kokuşmuş bir bataklıkta insanların bir yığın ete ve terekeye dönüştüğü o andan etkilenirdi elbet.

TANRIYA DAHA YAKIN OLMAK İÇİN HAYVAN OLMAK

Ne kadar da tehlikeli bir kadındı! Kâğıdı tiksintiyle buruşturdu, ardından da parça parça yırttı. Yatağa geri dönüp iç çekerek üzerine uzandı. Gözleri açık yatıyordu çünkü gözlerini kapadığında midesi bulanıyordu. Geceden nefret ediyordu, dehşetle ve zamanla verilen o gecelik savaştan, ama bir kez daha sağ çıkmıştı. Bu sefer kıl payı, diye düşündü. Ve şimdi gündüzdü, yeni bir gündü, bir doğum günüydü. Sam tüm çocukların en naziği, en alçakgönüllüsüydü. Onu kendi hastalığıyla sarmalamak, onu kendi illetinin aracı haline getirmek... İnledi. Çocuğun ninesine sığınmasına şaşmamalıydı. Herhangi bir hezeyan Pearl'ünkilerden daha katlanılırdı.

Bir keresinde yaşlı kadını sahilde gördüğünü hatırladı Pearl. Adada onu Sam olmadan gördüğü tek zamandı bu ve onun orada, sahilde, taşların arasında, güneş bulutların arasından girip çıkar, onu bir aydınlatıp bir karanlıkta bırakırken oturduğunu görünce önce kaygılanmıştı. Yaşlı kadın, hayata gelmiş ebedi bir şey, her şeyi bilen bir varlık, Pearl'ün birlikte yaşadığı her şeyin kaynağı gibi görünmüştü.

"Pearl," diye bağırdı bir çocuk koridordan, "waffle yemeye gel, mutlaka, Thomas Amca öyle dedi."

Pearl yalınayak dışarı süzüldü, çıplak ayağı kapının yanında birinin bıraktığı yarısı yenmiş bir şeftaliye çarptı.

Verandada kahvaltı ediyorlardı. Kadınlar, yaz bahçesinin solmakta olan renklerinin sonuna kadar tadını çıkarmak istemişti. Sofra kurulmuş, iki büyük cam ve ferforje masa süt ve şurup dolu sürahilerle ve meyve kâseleriyle donatılmıştı. Jesse, Les'in yıllar önce döşediği tuğla sınırın arkasında uzanan çiçek tarhlarını suluyordu. Bir süre çıçekleri sular, sonra hortumu tuğlaların üzerinde öylece gezdirirdi. Ardından hortumu yukarı, başının üzerindeki meşeye doğru savurur, kuşları kaçırırdı. Sonra da ayak parmaklarının üzerine fışkırtırdı suyu.

"Suyu boşa harcama," diye seslendi Miriam, "kuyu kurur. O fırtına toprağı doyurmadı."

"*Hamlet* okuyorum, Thomas Amca. Sanırım hoşuma gidiyor," dedi Peter.

Thomas ayağa kalktı, boynunda parlak turuncu bir plaj havlusu asılıydı. Az önce sahilden gelmişti. Uzun saçlarını elleriyle geriye attı. Pearl, koluna su damlacıklarının düştüğünü hissetti.

"Hamlet'in neden intihar etmemeyi seçtiğini biliyor musunuz?" diye sordu Thomas.

"Kakaonun içine düşmemek için," diye kıkırdadı Ashbel.

"Salak," dedi Franny.

Peter başını salladı.

Thomas, "Çünkü Hamlet, intihar edenlerin ölümlerine zaferle gittiklerini fark etti," dedi.

Ashbel yine kıkırdadı. "Fil neden marşmelovun üstüne çıktı?"

"Salak," dedi Franny. "Her bilmecenin cevabı aynı sanıyorsun. Üstelik bir de fıkraları tersten anlatıyorsun."

Tracker bahçe tırmığıyla kılıç dövüşü yapıyormuş gibi davranıyordu.

"Ne o? Bir fare mi? Geberdi, bir altına varım ölmediyse!"*

Lincoln ona tiksintiyle baktı. Tracker bakışı yakaladı ve kızardı. Gidip kardeşi Timmy'yi rahatsız etmeye başladı. "Bak, Tim," dedi, "başparmağını koparacağım." Küçük çocuğun elini parmaklarından kıvırıp katladı ve kendi sağ elinin başparmağı ile işaretparmağının arasına alıp sol başparmağını koparıyormuş gibi yaptı.

Timmy ciyakladı.

Lincoln hoş olmayan bir şey mırıldandı.

"Ne olur, yapma şunu," dedi Pearl ona. Lincoln'ın çocukları hakkında konuşma biçiminden nefret ediyordu.

Lincoln ona hoşgörülü gözlerle baktı. "Çocuklar sevilmediklerinin farkında değildir, Pearl. Bir başkasının onlardan nefret etmesini kendileriyle ilişkilendiremezler çünkü kendilerinin ne olduğunu bilmezler." Adam esnedi. Karnı, giydiği tenis tişörtünü geriyordu.

Miriam kararmış waffle makinesinin başında dolanıyordu. Nikel kaplama bir ısıtıcının altında, mis gibi kokan bir waffle yığını birikiyordu.

"Franny," dedi Miriam, "anneciğine biraz çiçek toplayıp masaya koyar mısın?" İç geçirdi ve ellerini önlüğüne sildi. "Ağustos en hüzünlü aydır," dedi. "Her şey soluyor."

"Senin o genç ihtişamların,
Yaprak, tomurcuk ve çiçek
Üzerlerine değişim çöker
Her saat başı tek tek."

* *Hamlet*, Çev. Sebahattin Eyüboğlu, İş Bankası Kültür Yayınları (ç.n.)

Miriam'ın sesi yumuşak ve titrekti. Izgaranın üzerine biraz daha karışım döktü.

"Başkalaşım doğanın yasasıdır," dedi Thomas. Pearl'e gülümsedi. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Ah, iyiyim, gayet iyiyim," dedi Pearl, gülümseyerek. "Joe'yla Sweet nerede?" diye sordu, gülümseyip dururken.

"Uyuyakaldılar sanırım," dedi Thomas.

"Keşke güzel olsaydım," diye hayıflandı Franny, çiçekleri hoyratça koparırken.

"İnsanların güzel olması gerekmez, Franny," dedi Thomas. "Dilimiz ve zekâmız var bizim, bu yetmeli. Güzelliği hayvanlara bırakmalıyız."

Timmy masayı sarsarak Lincoln'ın ayağının yanındaki bir kertenkeleye atıldı.

"Yaratılışa dair Yunan anlatılarından birinde," diye sürdürdü Thomas, "tanrı Epimetheus'a biyolojik yaratımın öğelerini tüm yaratıklar arasında dağıtma görevi verilmişti. Vahşi hayvanlara her şeyi bol keseden dağıtmıştı: güzel kürkler ve tüyler, biçimde zarafet, güç ve çeviklik. İnsana geldiğindeyse arzu edilir özellikler tükenmişti. İnsana yalnızca zayıflık ve çirkinlik kalmıştı. Onu utançtan kurtarmak için insana hâkimiyeti veren, kardeşi Prometheus'tur."

"Çirkin olmam umurumda değil," dedi Tracker, "ama zayıf olmayacağım."

Lincoln ona şaşkınlıkla baktı. "Vay, vay, vay," dedi. "Artık kendimize dikkat etsek iyi olacak." Timmy'ye baktı. "Orada ne *yapıyorsun?*" Ayağıyla dürttü onu.

Pearl titreyen eliyle güneş gözlüğünü taktı. Her şey sarı görünüyordu. Gözlüğü yeniden çıkardı. Cehennem bir öğrenme yeriydi, ağaçların gölge verdiği, çiğin düştüğü, otların büyüdüğü bir yer... Dizlerini gevşekçe kavradı. Çocuklar verandada güzel ve mutlu koşuşturuyordu. Pearl onların arasında

bir yumru gibi hissetti, bir ayıp. Öteki yetişkinlerse daha da beterdi. Yabani atlar tarafından güdülen Yahoo'lar...*

"Sıcak bir gün olacak," dedi Shelly. Yine hamileydi. Boynunda, aşağıyı gösteren altın bir okla ucunda BEBEK yazan bir kolye vardı. Pek kilo almamıştı. Daha çok başındaydı. Çileklerinin üzerine krema koydu.

"Buraya bak, Jane," dedi Thomas, "buna sürahi demeden bana bunun ne olduğunu söyle." Thomas küçük çocuklarla hep böyle şeyler yapardı. Jane sürahiye ciddi ciddi baktı. Timmy, aceleyle ayağa kalkarken başını masanın kenarına çarptı ve sürahiyi devirdi.

"Kahretsin!" diye bağırdı Lincoln.

Thomas güldü. "Çok iyi, Tim. Tim anladı. İsimler olmadığında, dünya sınırlar ve çizgilerle sınıflandırılmaz."

Timmy'nin ağzı yanlara doğru genişledi. Gülümsedi. Koluna gelen kremayı yaladı.

"Pearl, biraz kahve iç! Titriyorsun."

Pearl endişeyle Thomas'a baktı, sonra dalgın dalgın, neredeyse şurubun içinde yüzer haldeki waffleından bir parça kesti. Çatalını bıraktı. Meşe ağacında Peter'ın iri, soluk siluetini gördü.

"Pearl, Pearl," diye uyardı onu Thomas. Adını, bir ormancının baltayla ağaca vurması gibi, ağır ve tok bir sesle söyledi.

Sam ondan biraz uzakta, metal bir sandalyede oturuyordu. Sırayla her birine sabırlı, sarı gözleriyle baktı. Pearl onu izledi. Oğlanın gözleri, büyükannesininkiler gibi, acımasız ve sakindi. Thomas bir kez daha Pearl dedi. Beyaz bir kahve kupasını parmaklarına doğru itti.

---

* *Gulliver'ın Gezileri*'nde Gulliver, rasyonel ve erdemli atlar olan Houyhnhnm'lerin yönettiği bir ülkeye gider. Orada insanlar (Yahoo'lar), vahşi, pis ve irrasyonel hayvanlar olarak tasvir edilir ve atlar tarafından güdülürler. (e.n.)

Buna son vermeliyim, diye düşündü Pearl. Deliriyorum. Her şey beyaza dönüyordu. Beyaz tırnakları, pürüzsüz beyaz kupanın üzerinde, kemirilmiş ve çirkin duruyordu. Çocuklardan birinin tırnaklarını boyamasına müsaade etmişti. Hani bir hikâye vardı, değil mi? İngiliz bir kadınla ilgili, gerçi Fransız ya da Hollandalı, hatta üzerinde "bok bok bok bok bok" yazılı o pahalı çantalardan, kemerlerden ya da gözlük kılıflarından birine sahip, varlıklı bir Amerikalı bile olabilirdi ve bu kadın, her kimse artık, deliydı ama iyileşmişti; ona oranın, deliliğin içinin nasıl olduğunu sormuşlardı, o da demişti ki, melekler beyazdır, inanılmaz bir ışık saçarlar...

"Lütfen," dedi Pearl.

Yetişkinler ona bakakaldı. Çocuklar etrafında bağrışıp çağrışıyordu. Franny, tuğlaların arasındaki çatlaklarda yamru yumru bitmiş dantelimsi görünen yabani havuçları koparıyordu. Parmaklarını açıp birinin altına soktu ve şarkı söylemeye başladı:

"Annecik bir bebek doğurdu ve *kafası* pat diye koptu!"

Çiçek Pearl'ün kucağına süzüldü, Pearl ona baktı.

"Lütfen ne, Pearl?" dedi Shelly.

Pearl kahvesinden bir yudum aldı. "Teşekkür ederim yani," dedi. Olan biteni görememeleri inanılır gibi değildi. Çocukların karanlık, güzel ve düşüncesiz küçük yüzlerine baktı. Sonra, kendini bir kuyudan yukarı çekercesine büyük bir çabayla, buna son vermeliyim, diye düşündü. Kuyudan çıkmasına yardım edecek, işe yarar ve büyülü bir şey için dua etti. Gerçeklik çok karmaşıktı. Duyular ne kötü tanıklardı. Hiçbirine güvenemezdi.

Sam ona gülümsedi.

Thomas denizkaplumbağalarından söz ediyordu. "En

şaşırtıcı şey," dedi. "Florida'da bir keresinde görmüştüm. Yüzlerce yeni çıkmış yavru kaplumbağa, martıların korkunç gölgeleri altında, hiç şaşmadan denize doğru ilerliyordu."

"Henüz görülmemiş olana yönelen arayışın," diye mırıldandı Lincoln, ağzı yemek doluyken, "tipik bir örneği."

Florida, diye düşündü Pearl. Demek Thomas orada bunu yapmıştı. Hastanede oturmuş onu boğmanın yollarını planlamıyordu aslında. Herhangi bir turist gibi sahildeydi, minik yüzgeçli şeylerin eve dönüş yolunda yutulup gitmesini izliyordu. Bazı şeyler, göründüklerinden daha yerli yerinde olabiliyordu.

"Bugün kasabaya gitmemiz lazım," dedi Miriam, "çocukların hediyelerini almalıyız."

Pearl sandalyesinde doğruldu. "Evet," dedi. "Ah, evet, sizce ne almalıyım?"

Böyle sıradan şeylerden söz etmek iyi, diye düşündü. Ama güneş çok sıcaktı ve ruhu içki diye yalvarıyordu. Çocukların doğum günüydü. Ve korkunç bir şey olmak üzereydi.

"Oğlanlara bıçak alınır," dedi Lincoln birden.

"Bıçak mı! Ne için?"

"Bir şeyleri kesmeleri için," Lincoln bir kahkaha patlattı, "koparmaları için."

"Ah, cidden," dedi Pearl rahatlayarak, yüzünü buruşturarak. "Ne kadar banal."

Lincoln sırıttı. Waffleın üzerine tereyağı sürdü ve yeniden yemeye başladı. Shelly'yle tanıştığından beri otuz kılodan fazla almıştı. Kocamandı ve cildi gergindi. Pearl, adamın Shelly'nin üzerindeki o korkunç ağırlığını, kadını altında bastırışını düşündü.

Shelly, "Bu sabah birazdan hepimiz kasabaya gidiyoruz, Pearl, istersen sen de gel," dedi. "Yani tüm yetişkinler..."

"Kasaba mı?" dedi Pearl. "Ah, kasaba mı... bilemiyorum."

"Yazın son iyi günü olabilir. Bu yıl sonbahar erken gelecek gibi görünüyor."

"Evet, Pearl," dedi Thomas, "sana iyi gelir. Çocuklar kendi başlarının çaresine bakabilir."

Pearl'ün etrafındaki çocuklar ona cesaret verici biçimde gülümsediler. Onun tavrına karşı içten ve derin bir inançları vardı; bu da Pearl'ün tavrının kendilerine yararlı doğrular sunduğunu bir an olsun düşünmedikleri anlamına geliyordu.

"Bizimle kasabaya gel," diye ısrar etti Thomas.

"Pekâlâ," dedi Pearl. Çocuklara dönüp, "Bugün büyüklerle birlikte gidiyorum," dedi.

Kıkırdadılar ve Pearl'ün kolunu okşadılar.

"Bir saate çıkarız," dedi Thomas.

Kahvaltıdan sonra Pearl havuza doğru yürüdü, çocuklardan bazıları da peşine takıldı. Çocukların taş evinin eğimli çatısı güneşte dalgalanıyordu.

Havuzun çevresindeki zemin koyu renkti, biraz da kaygandı. Heykelin baş kısmında bir kertenkele dinleniyordu. Pearl onun ince, koyu sarı kuyruğunu görebiliyordu.

"Pearl, bana baksana!"

Timmy arkasından koşarak geldi ve takla atarak suya daldı, suyun yüzeyi onu kabul etmek için bir çiçek gibi geri kıvrıldı. En dibe kadar indi. Dipte elleriyle zemini tuttu. Su orada çevresinde dolaşıyordu. Orada Timmy'ye pek benzemiyordu. Muzaffer bir edayla, fırlayıp yüzeye çıktı. Su, yanaklarından uzun, düz akıntılar halinde süzülüyordu.

Ashbel, "Annem hepimiz için kek yaptı," dedi. "Çikolatalı ve reçelli. Hepsini bu akşam yiyebiliriz."

"Güzel," dedi Pearl.

"İçlerine sebze falan saklamamış. Sadece çikolata, şeker ve reçel. Hepsini bu akşam yiyebiliriz."

"Güzel," dedi Pearl.

Pearl, evin en üst katının hizasında, gökyüzünde büyük,

koyu bir şekil gördü. Karanlıktı ama aynı zamanda gökyüzünden daha açık renk gibi duruyordu. Yoğundu, simsiyah bir şeydi. Sam'in odasının dışındaydı.

Çocuklara onların da o şekli görüp görmediklerini sormadı. Ya görmemişlerse? O zaman tamamen yalnız kalırdı.

Küçük Sam'inin odasının pencerelerine çarpan kanatlı bir ışık. Ağır kanatlarla uzaklaştı.

"Bugün ne yapacaksınız bakalım çocuklar?" diye sordu Pearl.

"Oynayacağız, avlanacağız, besleneceğiz, saklanacağız," dedi Tracker.

"Her zamanki gibi olacak," dedi Jane.

"Biz yalnızken burası güzel oluyor," dedi Tracker.

"Ve Pearl," dedi Ashbel. "Sadece biz ve Pearl. En güzeli o zaman." Parmaklarını Pearl'ün bileğine doladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pearl, diğerleriyle birlikte iskeleye doğru sessizce yol aldı. Shelly ve Lincoln. Miriam ve Thomas. Su karanlık, hava sıcak ve durgundu.

Outer Banks açıklarında, birkaç yüz kilometre ötede bir tropikal fırtınanın oluştuğundan söz ediliyordu. Bu gece ya da yarın daha fazla yağmur alabilirlermiş.

Pearl suya baktı. Orada yaratıklarla dolu bir krallık vardı. Rengi bozulmuş köpük, iskelenin kenarlarına birikmişti.

"Iyy," dedi Pearl, "şu kabarcıklardan nefret ediyorum, hele de rüzgâr onları çimlerin üstüne sürüklediğinde."

"Bir zamanlar deniz kopüğünün bir kadını hamile bırakabileceğine inanılırdı," dedi Thomas.

Pearl rahatsız olup kızardı. "O zamanlarda neler hakkında endişelenmeleri gerekiyormuş öyle!"

"Hangi zamanlar onlar?" diye sordu Thomas.

"Eh," dedi Pearl, "bir düşün. Herkes nevrotik. Psikiyatr yok. Cin yok."

Thomas gülümsedi. Dişleri beyazdı ama nefesi hafifçe kötü kokuyordu. Bembeyaz bir pamuklu gömlek giymişti.

Lincoln fileyle bir yengeci isteksizce yakalamaya çalışıyordu. Sapını aşağı doğru bastırdı. Akıntının basıncı fileyi yana çekti. Yengeç, Lincoln'ın tiksintiyle fırlatıp attığı, taş zannettiği bir şeyin içine kaçtı.

Kıyıdan yaklaşık bir buçuk kilometre açıkta bir geyik gördüler.

"Ah, zavallı şey!" diye haykırdı Shelly.

Hayvanın kafası bir an suyun altına girdi, sonra yeniden suyun üzerinde göründü.

"Çocukların bunu görmediğine çok seviniyorum. Ne kadar da acıklı," dedi Shelly.

Yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Motorlu tekne yoluna devam etti. Güzel hayvanın ne olup bittiğini anlamayan kafası geride kaldı.

Pearl sudaki şekle yeniden baktı. İhtiyaçlarının, tuhaflığının, yok oluşunun farkında değildi. Yalnızca denizi, soğuk, erişilmez derinlikleri istiyordu. Pearl bunu anlayabiliyordu. İnsanlar ölümden sonra elbette değişirdi; başka bir yaşamın ilgi alanına geçerlerdi. Her şey böyle sürüp giderdi, durmadan. Bizler ateşin içinde dans eden semenderler gibiyiz.

"Ne kadar da kararlı görünüyor," diye usteledi Shelly. "Sence güzel kız kıyıya varabilir mi?"

"Kız mı?," dedi Lincoln sinirle. "Hayvanlardan öyle insan gibi söz edilmez."

Thomas, "Biliyor musunuz," dedi, "her yaz bu kasabanın açıklarında on on iki kişi boğuluyor."

"Bu, ölümden çok istatistik meselesi gibi geliyor kulağa," dedi Lincoln. Kıkırdadı ve omuz silkti.

Pearl teknenin minderlerine yaslandı. Branda sırtını ısıtıyordu. Bacaklarını uzattı ve Thomas'ın onlara baktığını fark etti.

Bir süredir Pearl, iki kardeşin neyini benzettiğini çözmeye uğraşıyordu. Ama yıllar önce Thomas'ın Walker'a benzediği izlenimine kapıldığından emindi. Belki de Walker'ı artık eskisi kadar iyi hatırlamıyordu. Mesela onu yeşil bir robdöşambr içinde görüp duruyordu, oysa Walker'ın hiç böyle bir robdöşambrı olmamıştı. Sevişme biçimi de yıllardır, geçmişteki tepkileriyle uyumsuz geliyordu ona. Zihninin bir köşesinden, bir güvenin ampule sürtünmesi gibi geçerdi ve Pearl onu düşünmeye çalışırdı. Saçlarını nasıl tarardı... bir çocuğu

tekneye bindirirken nasıl yardım ederdi... Sam doğmadan önce paylaştıkları o kısa zamanı düşünmeye uğraşırdı. Ama elbette insan kimseyle zamanı paylaşmaz. Şimdi bile, tam şu anda, Thomas'ın gözlerine bakarken bile. Güneşin altındaki bu an, karşı kıyı yaklaşırken, hiçbir anlam taşımıyordu. Paylaşacak hiçbir şeyimiz olmayan insanları buluruz; o hiçbir şey de zamandır zaten. Thomas orada, biraz öne eğilmiş, gözleri hafifçe gülümser halde oturuyordu; son derece rahat ve fazlasıyla kendinden emin, son derece tanıdık ve aynı zamanda tamamen yabancı.

Çocuklar, bir zamanlar genç bir kızın Thomas'a olan aşkı yüzünden kendini öldürdüğünü anlatırdı. O sıralar Thomas, Harvard'da ilahiyat fakültesindeymiş. O olaydan sonra hukuk bölümüne geçmiş. Din, onun gözünde etik ahlakla fazlasıyla iç içe geçmiş, bu yüzden ilgisini yitirmiş. Ardından başka bir skandal daha patlak vermiş ve bu mesleği de bırakmış.

Pearl onu bir ayinde, Episkopal cüppesiyle gördü; kısa tırnakları küçük komünyon ekmekleri arasında parlıyor, parmakları onları dışarı sarkmış dillerin üzerine bastırıyordu. Kötücül bir melek gibiydi; cinsiyetsiz ve biraz vahşi, gözleri gür kaşlarının altında alev alevdi.

Kendini öldüren kızın tuhaf bir adı varmış. Bir parfüm şişesinin üzerinden seçilmiş gibi bir ad, sanki kızın kendisinin seçtiği bir şey. Pearl kızı, kilise sıralarında fermuarı sonuna kadar çekili titreyerek oturur, genç stajyer rahibin o dumanlı gözlerinin içine bakarken hayal ediyordu. Ölü kızın, ölmeden önce, başını annesinin fırınına sokarken onu hayal ettiğini düşünüyordu, ona bunu Thomas'ın yaptığını, bunu muhtemelen gözleriyle yaptığını hayal ettiğini, kız öyle gösterişli ve zarif bir karmaşa tarafından ele geçirilmişti ki Thomas'ın yumruğuna dolanmış halini düşlediği kendi parlak saçlarının aslında annesinin Garland marka fırınının

simsiyah iç yüzeyinde, kararmış peynir kalıntıları arasında kabarıp durduğunu görmezden gelebiliyordu.

Duyulmamış bir çığlık kaçıp gider. Kız bakire öldü. Belki Thomas bunu anal yoldan yaptı. Belki de *gerçekten* gözleriyle yaptı. Kızın kafası zaten karışıktı, on dört yaşında gösterişli bir parçaydı, ince kollarıyla kendini bir arada tutmaya çalışıyordu. Ama büyük ihtimalle Thomas hiçbir şey yapmamıştı. O sadece yakışıklı bir adamdı, zengindi ve Harvard'daydı. Teninden bile zenginlik akıyordu. Şaşırtıcı metaforlarla ışıl ışıl ritimler içinde konuşurdu. İnsanın en yüce, insandışı hırslarından söz ederdi.

Thomas'a, erkek kardeşinden söz ederek yaklaşabilmişti kız. Çocuğun şekeri vardı. Bünyesi zayıftı. Sefil gibiydi, burnunu karıştırır, sonra da sümüğünü yerdi, bazı kelimeleri hiç söyleyemezdi, "aşk" gibi, "portakal" gibi kelimeleri bir türlü *söyleyemezdi* işte.

Bazı şeyler zorunlu değildir, demişti Thomas; bu peri kızını, kaygısız isme sahip bu kızı, arzuladığı sevinçten mahrum bırakarak.

Aslında iki ya da üç Thomas vardı. Kızın gördüğü kişi, Thomas'ın olduğu kişi ve gelecekte olacağı kişi. Çok kitap okurdu kız. Cumartesileri kız arkadaşlarıyla uzanır, anne babalarının kitaplarından yüksek sesle okurlardı... "Ağzı onun şişkin organını içine aldı"... okur ve terlerlerdi. "... onu koltuğa yatırdı. İçine girdi..." Yaptığı şeyi etraflıca düşünmemişti kız. Onun ölüm haberini aldığında Thomas'ın yorumlarını duyabileceğini sanmıştı. Eh, belki de duymuştu. Hiç yorum yapmamıştı Thomas. Aslında pek de iyi biri değildi ama cenazeden sonra, art arda birkaç hafta sonu, kızın küçük erkek kardeşini adaya götürmüştü. Ruhen hasta bir çocuğu alıp iyileştirmişti. Kutsal Kitap'taki anlamıyla küçük çocuklara kucak açmıştı. O çocuk büyüdü ve başarılı biri oldu.

Thomas üniversiteyi bıraktıktan sonra çok güzel kadın-

larla çıkmaya başladı. Onları Newport'a ya da Saratoga'ya, hatta Porto Ercole'e bile götürürdü ama sonunda hepsini onun için ıstakoz avladıkları ve onun ontoloji jargonuyla konuşmasını dinledikleri adaya getirirdi. Zihninin niteliğinden fazlasıyla etkilenirlerdi. Gerçekten, insan aynı anda hem düşünüp hem konuşmayı nasıl başarabilirdi ki... Üstüne düşününce insan şaşırıyor. O... sözcüklerin akışı. O... düşüncenin dolgunluğu. Onunla birlikte olmak hem heyecan verici hem de aşağılayıcı olmalıydı. Elbette düşmanlar edindi. İlişkilerini âdeta gerçeklermiş gibi sürdürmek ona fazla yorucu gelmeye başladı. Dans ederken bir kadının kolunu kırmıştı. Hatta bir keresinde, I Ching falı bakan sosyetik bir kadınla dört gün evli kalmıştı. Kadın, hiçbir şey almadan, çubuklarını bile geride bırakarak ortadan kaybolmuştu. Onu yakından tanıyan bir başka kadın da roman yazarıydı. Thomas'ı en ıtici kitabında bir figür olarak kullanmıştı. Fiziksel olarak örtüşmüyordu ve uygulanan sapkınlıkların da gerçekte yaşananların ikameleri olduğu düşünülmuştü.

Thomas, iyi bilinen bir muammaydı. Birkaç gece kulübünde ya da Beşinci Cadde'de bır iki aktrisle birlikte yürürken, aynı anda Sea Island'daki Cloister'da, saçtan resimler yapan iki metrelik bir sanatçıyla öğle yemeği yerken görüldüğü olurdu.

Sonra emekli oldu. Çocukken yazlarını geçirdiği adaya geldı. Bakımsız bırakılmış evi onardı. Çocuklar konusunda bir yeteneği olduğunu fark etti.

Thomas çocuklar söz konusu olduğunda neden böyleydi? Bunu yedi, on dört, yirmi bir yıldır yapıyordu artık. Hitler'in babası arı yetiştirirdi. Bütün tarih kıtaplarında yazar. Ama bundan ne anlam çıkarılmalı? Arı yetiştirmek. Thomas'ın babası bir yargıçtı. Hobileri yoktu ama olağanüstü bir pusula koleksiyonu vardı. İki oğlu olmuştu; hayatının geç bir döneminde de bir kızı. Karısı tabak boyar, kodein alırdı.

Thomas'ın daha çocukken bile hep esrarengiz biri olduğunu söylerdi Walker. Sırları vardı ve o yaşlarda bile irrasyonel âna, doğa yasasının gasp edilişine karşı entelektüel bir sevgi besliyordu. Bir keresinde, dokuz ya da on yaşlarındayken, adanın tam ortasında, denizin adanın kalbine vurduğu o yarıkta, kayalara vurmuş bir bisiklet bulmuştu. Bisiklet baştan sona istiridyelerle kaplanmıştı. Şehirdeki dükkânlardan birinden, gerçek boyutlarda bir manken alması için yargıca yalvarmıştı. Mankeni denize atmış, birkaç hafta sonra çekip geri çıkarmıştı. O kabuklu yaratığın hâlâ odasında durduğunu anlatıyordu çocuklar. Çocuklar, odasında zamanın her döneminden, insanın düşüşlerinin ve umutlarının her evresinden türlü tuhaf şeyler bulunduğunu söylerlerdi. Derisi yüzülmüş tanrı Osiris'in, yenilenmenin sakatlanmış tanrısının kilden yapılmış bir heykeli vardı. Masasının üzerinde ise savaşta hadım edilmeyi betimleyen Etiyopya işi bir duvar halısı asılıydı. Düşmanlar puro içiyormuş gibi görünüyordu.

Thomas çocuklara karşı mantıksız davranırdı, sabırsız ve talepkârdı. Güçlü ama merhametsiz bir yüzü, hızlı ve eklektik bir zihni vardı. Thomas'ın zalim bir damarı vardı. Çocuklar bunu gördüklerini söylüyorlardı. Bir yanında koltuk altından kalçaya, öbür yanında koltuk altından parmak uçlarına uzanan soluk bir çizgi; onu memnun edemediklerinde apaçık görünür, hatta insanın gözünü alır, ortaya çıkardı. Her çocuğu, dönüşümün verdiği hazlarla dolu, kendisinden büyük bir keyif alabileceği coşkulu birer yaratık olarak görüyordu. Yıllar boyunca onlara ders verdi. Hayattaki yerini bulmuştu. Bu hoş, masum ve tehlikeli yaratıkları gözlemleyerek ve eğiterek geçirdi yıllarını. Her sözlerinde ve her hareketlerinde utanmadan yalan söylediklerine dair en ufak bir fikri yoktu, tıpkı farkında olmadan hep sınırlı olduğuna inandığı o dehayla, kendilerinden önceki öteki çocukların gittiği yoldan gitmeyi reddedeceklerini de hiç aklından geçirmediği gibi.

Adayı ve onun tarihini, hiçbir anlamı yokmuş gibi, şimdiki zaman geçmişi asla yeniden biçimlendirmezmiş gibi sahiplenmişti. Aslında çocuklara inanmıyordu, mesele buydu. Onlara, Pearl'ün inandığı gibi inanmıyordu. Pearl çenesini ellerine yaslamıştı. Dikleşti. Uyuyakalmış olup olmadığını merak etti. Dudağı ıslak gibiydi. Nedense Lincoln, üç dişli çatalın tarihini anlatıyordu. Thomas limanda teknenin hızını kesmişti ve sesler ona berrak biçimde ulaşıyordu. Gün, gecenin habercisi gibi üzerlerine abanıyordu.

Bir zamanlar, daha dün bile, Thomas'ın güçlu olduğunu, hatta belki de kötücul olduğunu düşünmüştü Pearl ama şimdi, gecesi yaklaşan bu günde onun da en az kendisi kadar, hepsi kadar çaresiz olduğunu biliyordu. Gece, çocukları olan Uyku ve Ölüm'le, ikizleri olan gerçek rüya ve sahte rüyayla birlikte gelir.

Morgansport'ta iskeleye yanaştılar. Bir bar kuşunun ötekine dediği gibi: Hayat ya kirli bir bardak ya da çok kirli bir bardaktır. Kırmızı suyosunları vardı, karnı yukarı dönmüş, ölü bir yengeç suyun yüzeyinde süzülüyordu. Bir gazetenin koskoca bir sayfası, dümdüz açılmış, tamamıyla okunabilir vaziyette yanlarından geçti. Düz saçları küt kesilmiş, soğuk bir manken çiçekli elbisesi içinde poz vermişti. Pearl kendi cansız saçlarına dokundu. Bu bana göre, diye düşündü. Benim tarzım bu. Kâğıt, teknenin çevresinde batar gibi oldu, sonra sürüklenerek uzaklaştı.

Pearl cüzdanını açıp içine göz attı. Içinde elli dolarlık bir banknot vardı. Belki saçlarını suyun üzerinde süzülen kızınki gibi yaptırmalıydı.

Ötekiler dönüş için planlar yapmaya başlamıştı bile. Saat neredeyse on birdi. Saat üçte yeniden iskelede buluşacaklardı. Pearl tereddütle ayağa kalktı. Elbisesini düzeltti.

"Benimle geliyor musun, Pearl?" diye sordu Miriam.

"Ah canım," dedi Pearl. "Benim bir karar vermem için

günün fazla erken bir saatindeyiz henüz." Şaka yapıyormuş gibi güldü. Ama ötekilerle birlikte tekneden indi, iskeleye çıktı ve Miriam'ın peşinden, kasabanın merkezine doğru ağır ağır yürüdü.

Çocukların onlarla olmaması Pearl'e çok tuhaf geliyordu. Geçmişte, kasabaya ne zaman gitse, içlerinden mutlaka birileri onunla olurdu. Şarapla cin sipariş ettiği içki dükkânına birlikte girerlerdi. Çocuklar en güzel etiketli şişeleri seçerdi.

Kasaba küçük ama hareketliydi. İnsanlar, etraflarında kalın siyah çizgiler varmış gibi, fazlasıyla belirgin görünüyorlardı. Pearl, Miriam'ın peşinden bakkalın reyonlarında bir o yana bir bu yana dolaştı, Miriam'la kitapçılara ve bankalara girip çıktı. Postanede uzun bir kuyrukta yan yana durdu. Postalar için Pearl'ün çantasını kullandılar. Çoğu Miriam'a gelmişti. İçleri kumaş numuneleriyle, ipek ve dantelden koparılmış parçalarla dolu zarflar. Ekru, kadife, kot. Her biri, basit bir ihanetin ve aşkın bezdirici tekdüzeliğinin hikâyesini taşıyordu.

Pearl, Miriam'ı hiç tanımayan insanların, hayatlarının o zavallı ipliklerini ona göndermek istemesini bir türlü anlayamazdı. Uzun uzadıya öğüt ve teşekkür mektupları alırlardı ama etekleri hiç görmezlerdi, ki aslında bunlar da etekten çok birer duvar halısı gibiydi. Şu an giydiği etek dokuz yüz ayrı hikâyeden oluşuyordu. Miriam, beline dünyanın günahları asılmış, çölde sürünen bir azize gibiydi. Pearl, Miriam'ın biraz deli olduğunu düşünüyordu. Orgazm esnasında ölmüş bir kadının saç bandından bir parça bile vardı elinde. Muhtemelen kadının âşığı göndermişti. Pearl, şahsen Miriam'a etekleri için hiçbir parça vermemişti. Zaten Pearl, kendine ait bir şey olduğunu da düşünmüyordu. Bu hayatta sadece bir alan kiraladığını hissediyordu. Ve bu alan, ona ait olduğu kadar ondan sonra oraya yerleşecek kişiye de aitti.

Pearl vitrinlerdeki güneş kremlerine ve örgü bileklikler

baktı. Bir kadının ot yolduğu çitle çevrili bir bahçeye göz attı. Bir çaba göstermeye karar verdi, bunu sahiden yapacaktı.

"Merhaba," dedi Pearl.

Bir eczaneye girdiler. Pearl çocuklar için şeker aldı. Miriam'la kendisi için külahta dondurma aldı. Biraz daha iyi hissetmeye başlıyordu. Dondurmadan bir ısırık aldı ve güldü. Soğuk, dişlerini sızlattı.

Uçurtmalara ve köpük banyosuna baktı. Bunları çocuklar için almalıydı. Böyle ehemmiyetsiz şeyleri severlerdi. Ama zihninin bir yerinde bir şey bunun umutsuz bir çaba olduğunu söylüyordu; hepsi nafileydi.

Reyonların arasında dolaştı. Mağaza hijyenik pedlerle tıka basa doluydu âdeta. Çeşit çeşit markadan raflar dolusu vardı. Pearl kendini rafların önünde, değerli mücevherleri inceliyormuş gibi bir tavırla dururken buldu. Tampax kutularının arasında, kapağında Asılan Adam resmi yer alan bir tarot destesi duruyordu. Pearl paketi aldı. Bunlardan daha once de görmüştü. Çocukluğunda... evinin içerisinde bir market işleten, ördekleri kesilmek üzere kafeslerde tutan yaşlı bir kadının dükkânında. Asılan Adam. Eh, adamın huzurlu göründüğüne şüphe yok, diye düşündü Pearl. Karttan, kendi yüksek doğasına dair birtakım şeyler sezmeye çalıştı ama başaramadı. Olması gereken bu değil miydi? İnsan üstü kapalı bir şeyler anlamalıydı. Şüphesiz huzurlu görünüyor, diye düşündü Pearl. Ama ölü, diye geçirdi içinden, gerçi gözleri açıktı. Ne diri ne oluydu işte.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Pearl, Miriam'a. Kart destesini bulduğu rafa geri koymuştu. Miriam'a desteyi işaret etti.

"Oraya ait değiller," dedi tezgâhtar eleştirel bir tonla. "Kırtasiye kısmında durmaları gerekir. Yemin ederim bazı insanlar bir şeyi ait olmadığı yere koymak için özel çaba

harcıyor." Tezgâhtarın yüzü Miriam'a dönüktü ama ağzı Pearl'ü azarlıyordu. İki kadın da Pearl'e baktı.

Pearl'ün külahının altı akıyordu. Gazoz musluklarının arkasındaki kıza onu atıp atamayacağını sordu. "Aslında gereken şey bir içki," dedi ortaya öylece. Ama Miriam'a dönerek şunu söyledi:

"Sanırım biraz oturmam gerek. Bu kadar heyecana alışık değilim."

Miriam, "Evet, benim de saat birde bir yerde olmam gerekiyor."

Yeniden sokağa çıktıklarında ayrıldılar. Pearl, üzerinde yalnızca kuşkonmaz ve soğan resimleri olan tabaklar satan bir dükkânın önünde tereddütle durdu. Yanında, ERKEKSİZ BİR KADIN, BİSİKLETSİZ BİR BALIK GİBİDİR yazılı bir tişört giymiş tıknaz bir kadın durdu. Pearl ona bunun ne anlama geldiğini sormak istedi ama kadın sert ve sabırsız görünüyordu, haliyle sormadı. Sorsa, kadın muhtemelen nahoş bir şey söyleyecekti. Ona aklı kıt sersem falan diyebilirdi.

Pearl bir bar bulmak için hızlı adımlarla uzaklaştı. Sarsılmış vaziyette, onu kasabanın iş merkezinden çıkarıp yeniden evlerin çoğunlukta olduğu parke taşlı sokaklarına sokan birkaç köşeyi döndü. On sekizinci yuzyıldan kalma, sıra sıra güzel evin önünden geçti. Kapılar, hayranlık uyandırmak istercesine ardına kadar açıktı. İçeriye bir anlık göz atınca, parlak zeminler, keten koltuklar, taze çiçekler görülüyordu.

"... yabanmersinlerinin yanına misket limonu şerbeti demiştim, limon şerbeti değil, kahretsin," dedi evlerden birinden bir ses. "Limon şerbetinden nefret ediyorum."

Sokakta, yanından kahverengi bir Jaguar geçti. Fren lambaları kızardı. Lincoln başını dışarı uzattı.

"Merhaba, Pearl," dedi. "Yolunu mu kaybettin?" Güldü. Yüzü kızarmış ve nemliydi. Shelly, Pearl'e bakıp başını salladı.

"Ağzıma bir şeyler atabileceğim bir yer arıyordum," dedi Pearl.

Shelly kaşlarını kaldırdı.

"Yani... bir şeyler yiyip içecek," dedi Pearl.

"Atla hadi atla," dedi Lincoln. "Sessiz Kadın'a bırakalım seni. Ağaçların altında kurulmuş masalar. Piccolo müziği. Atıştırmalık kişler. Ve mükemmel bir barmen."

Pearl omuz silkti. Lincoln'ın tek istediğinin arabasını sergilemek olduğunu biliyordu. Arka kapıyı açtı, koltukta kayarak yerini aldı.

"Walker'ın da böyle bir arabası vardı," dedi.

"Hayır, o bir Mercedes'ti. Hâlâ duruyor, kullanabilirsin, biliyorsun. İskelenin oradaki garajda."

"Arabalardan anlamam," dedi Pearl. "Ama bunun gibi kokuyordu."

Lincoln güldü. "Bu bir yıldan fazladır bende ama beş altı kez bile sürmedim. Kontağı her çevirdiğimde bana iki bin dolara patlıyor." Sesi keyifli geliyordu. Pearl hiçbir şey söylemedi. Arka koltukta çöktü kaldı, postanedeki afişlerde aranan, şimdi yakalanmış ve yüksek güvenlikli bir cezaevine götürülen o kadınmış gibi bir tavır takındı.

Araba, büyük ve gerçekten çok güzel bir bahçesi olan küçük beyaz bir evin önünde durdu. Kapının üzerindeki tabelada SESSİZ KADIN yazıyordu. Pearl mutsuz mutsuz ona baktı. Tabelada yazana karşın, gömlek giymiş, madras yelekli bir adam, üzerinde çok sayıda şişe bulunan bir masanın arkasında duruyordu.

"Burası düzgün bir yer, Pearl," dedi Shelly. "Tek başına bir bara gitmek istemezsin. Böyle şeyleri düşünmen lazım."

"Oraya girmek için davetiye gerekmediğine emin misin?" diye sordu Pearl.

"Yok, yok."

Pearl arabadan indi. "Şey," dedi, "teşekkür ederim."

Araba kaymak gibi süzülüp gitti.

Pearl hemen içeri girmek istemedi. Barmen ona ifadesizce baktı, derken serçeparmağını yavaşça kulağına sokup oynattı.

Sokağın karşısında halkevine dönüştürülmüş, terk edilmiş bir kilise vardı. Elektrikli süpürgelerin sesi ve köpeklerin boğuk havlamaları geliyordu. Uzun otların içine çakılmış bir duyuru panosu, öğlen yapılacak bir kukla gösterisini duyuruyordu. SİHİRLİ KÂĞIT YARATIKLAR CANLI KUKLALAR GERÇEK BOYUTTA MÜZİĞİNİZİ GETİRİN KENDİNİZİ GETİRİN. Panonun üzerine sarkmış kâğıt hamurundan bir şey asılmıştı. Melek benzeri bir yaratıktı, al al yanakları, eşek kulakları gibi aşağı sarkan sarı yün saçları vardı.

Kukla gösterileri Pearl'ün zihninde hep, iyi yetişmiş çocuklardan ve çocuklarını nasıl doğru düzgün büyüteceğini bilen ehil annelerden oluşan seyircilerle birlikte yer alırdı. Kiliseye bakarak iç geçirdi. Yapı basit bir Protestan kilisesiydi. Vitraylarda dağlar, ağaçlar ve yıldızlar resmedilmişti. İçini gözünde canlandırabiliyordu. Birbirine bağlı sıralar, çamur rengi bir halı, çam ağacından yapılma terk edilmiş kürsü.

Arkasındaki bahçeden bir erkeğin sesi geldi:

"Üçüncü karımdan iki çocuğum var, ömrünüzde böyle şımartılmış musibetler görmemişsinizdir. Faturalar, haplar, anoreksiya nervoza. Üç Numara her şeyi büyük bir olaya çevirmeye bayılırdı. Anneler Günü'nde onlara parti verirdi. İki Numara'nınsa hiç çocuğu olmadı. Kafayı yemişti, bilirsiniz. Derler ya, şarabı saklar, gülleri çöpe atardı."

Pearl havadaki içki kokusunu alabiliyordu.

"Bir tequila sunrise daha," dedi adamın sesi.

Ah, ne kadar neşeli ve uygarca, diye düşündü Pearl, bu yazlık beldede, bu son sığınakta. Yaz gününde ağaçların al-

tında içmek ne kadar neşeli ve uygarcaydı. Adları olan içkiler, dostun olan içkiler içmek.

Parmak uçları buz kesmişti. Hayır, içmemeliydi. Ayık bir tanık olarak kalmalıydı. Sahip olduğu o cehennemlik inançları bu kadar çabuk mu unutmuştu?

Böyle yaşanmaz, diye düşündü Pearl.

Sokağın karşısına, kiliseye yürüdü. Açık ön kapının hemen içinde, gümüş bir kâse duran ahşap bir vaftiz teknesi duruyordu. Kâse, tuhaf bir şekilde, suyla doluydu. Kilise, bir kart masasının arkasında oturan küçük bir çocuk dışında bomboştu.

"Bedavaya girsen de olur," dedi çocuk. "Sanırım başka kimse gelmeyecek."

Pearl tereddüt etti. Kilise sıcaktı; duvarlarının arasında küçük şeyler olmuş gibi, tatlı bir koku vardı. İnananlar burada hangi diriliş biçimleriyle avunmuştu? Artık yoktu. İnananlar şimdi başka bir yerde inanıyordu. Nefin arka tarafında, uzun bir uzatma kablosuyla duvardaki prize takılmış elektrikli bir ocak vardı.

"Sırf benim için bir şey icra etmek istemezsiniz, değil mi?" diye sordu Pearl. "Lütfen bunu yapmak zorunda hissetmeyin."

"Bizim için sorun değil," dedi çocuk. "İstediğiniz yere oturabilirsiniz."

Pearl'e, kendi çocuğu olmayan bir çocukla konuşmak tuhaf geldi. Ya da daha doğrusu, kendi çocuğu olmayan değil de o çocuklar ailesinden olmayan bir çocukla...

"Tamam," dedi. "Oturayım."

Pearl en arkadaki sırayı seçti. Kilisenin ön tarafına baktı. Birdenbire dönüp, "Sam'i tanıyor musun?" dedi. "O benim çocuğum. Benim küçük oğlum."

"Neye benziyor? Kayıp mı?" Çocuk konuşmayı bitirdikten sonra ağzını bir süre açık tuttu.

"Ah, yok... yani... hayır."

"Sanırım onu tanıyorum," dedi çocuk.

Pearl yeniden arkasına döndü. Artık ancak bir sahne sayılabilecek yerde, ikiz kürsülerin taşıdığı kocaman bir karton fon vardı. Karton boyanmış, ayla yıldızlardan oluşan bir gece manzarası olarak kesilip biçimlendirilmişti. Ayrıca sol tarafa iki boyutlu bir yatak çizilmişti.

Pearl'ün yanında, gri duvarın üzerinde bir haç izi duruyordu. Tozun üzerindeki bir yara izi gibi. Artık tatmin etmeyen bir efsane.

Sıraların arasındaki koridordan, Pearl'ün yanından bir şey seke seke geçti. İçinde iri, gri bir boşluk olan devasa bir dişe benziyordu. Ardından, eski püskü giysilere sarınmış, kâğıt hamurundan kafaların içine hapsedilmiş başka biçimler geldi. Bir elma koşarak geçti; arkasından kahverengi bir çuvalın içinde emekleyen, enerjik bir çocuktan ibaret, iğrenç görünümlü bir solucan. Sahnenin üzerinde, yüzsüz bezden bir kafası ve incecik bezden uzuvları olan iri bir erkek çocuk kuklası, gömleğinin altına sokulmuş bir çubuk yardımıyla oynatılıyordu. Baştan ayağa siyahlar giymiş, başı siyah bir başlıkla örtülü biri çubuğu tutmuş, yerde çömelmiş halde kuklayı sağa sola savurup dururken, bir yerlerden gelen bir ses de, kısık ve seçilemez biçimde durmadan konuşuyor, çocukluktan, itaatten, kötü düşlerden ve hırsızlardan söz ediyordu.

Pearl suratına yerleştirdiği hüzünlü ve gergin bir gülümsemeyle oturuyordu. Artık bu günlerde, tümüyle insani bir düzlemde yapılabilecek hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu. Düşüncelere dalmaya başladı. Çocukları özlemişti. Keşke kendine ait bir bebeği olsaydı. Bebekleri severdi; elleriyle yüzünü yoklayışlarını, parmaklarını sanki kendi ağızlarına koyuyormuş gibi senin ağzına sokmalarını...

Tepesindeki hoparlörden gelen, cızırtılı bir kaydı andıran ses, bulanık vecizelerini sürdürüyordu.

Sahneye bir yaratık daha çıkmıştı; telden antenleri olan, sırtına kocaman turuncu bir güneş çizilmiş, bir çeşit uçan böcekti. Kadını andıran yüzü ağır makyajlıydı. Karnıysa kocamandı. Gerçekten de, diye düşündü Pearl, bu kadar hamile bir kadın neden böylesi saçma bir gösterinin içinde oradan oraya savruluyordu? Muhtemelen bir örümcek olması gerekiyordu. Ve örümceklerle ilgili anlatılan şey neydi... kendini asmış kadınların suretleri oldukları...

Pearl gergin bir tavırla esnedi. Gösteri bu haliyle aslında yeterince zararsız ve coşkuluydu, ne var ki özellikle onun için sahnelendiği düşüncesi Pearl'ü rahatsız ediyordu. Bir parça tiksiniyordu. Sarhoş olsam da olurmuş, diye düşündu.

Sıradan sessizce sıvıştı, sokağa geri çıktı. Doğruca Sessiz Kadın'ın bahçesine gidip bir dry martini söyledi. İçti. Kırılmış, düzensiz tırnaklı parmakları kadehi tutuyordu. Limon kabuğu bardağın içinde hilalmişçesine yüzüyordu. Bir tane daha söyledi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pearl'ün çevresindeki insanlar bir şeyler yiyordu. Biri güvercin eti, biri ciğer, bir başkası yumuşak kabuklu yengeç yiyordu. Yemeğin kokusu Pearl'ün midesini bulandırdı.

Yukarıda, bir şey bir ağaca kondu. Gölgeler çimenlerin üzerinden geçti. Pearl başını kaldırıp gokyüzüne baktı, güneşin önünden süzülen iri, ince bulutlar gördü. Güneş ışığı yeniden oturduğu masanın üzerine süzuldü, sonra çimenlerin üzerine sıçradı; en sonunda, geniş mor pantolon giymiş, gangsteri andıran, gömleksiz genç bir adamın yıpranmış tahtaları beyaza boyadığı kazık çite doğru ilerledi.

Pearl'ün solundaki bir kadın kırmızı beyaz bir şeyden bir kaşık dolusu yuttu. "Pazartesi Massachusetts Devlet Hastanesi'ne yatıyor. Beyin tümörü," dedi. Kaşığı bıraktı, pencere ve kapılar çizilmiş, ev biçimindeki el çantasını açtı. Küçük evin içinden bir dergi çıkardı, iri puntolu, resimli bir sayfayı açıp dergiyi katladı.

"Elbette her gün yapılan bir şey değil ama nadir de sayılmaz. Operasyon burada çok iyi anlatılıyor," dedi. "Ben pek iyi açıklayamam ama *Reader's Digest* bu işi harika yapıyor. *Digest*'in üzerine tanımam. On beş yıldır tek bir sayısını bile [illegible]. Tabii kendisi de bundan dolayı çok sarsılmış durumda ama yapılması şart. Kaç kişinin bunu yaptırmak zorunda kaldığına şaşırırsınız."

"Teksas'taki o genç adam, hani herkesi vuran, onun da böyle bir tümörü yok muydu?" dedi öteki kadın. "Şu kuledeki genç adam?"

Pearl'ün içinde bir yerlerde, hep ayık duran küçük bir

insan vardı; konuşmalara kulak misafiri olan ve Pearl biliyordu ki, bir gün, büyük ihtimalle tam şafak sökmeden önce, bu küçük ayık insan kalkacak ve onu boğacaktı; o küçük ayık insan dost falan değildi.

Sokağın karşısında, Sihirli Kâğıt Yaratıklar kiliseden çıkmış, çimenlikte toplanmıştı. Pearl onları düşününce şimdi biraz daha iyi hissediyordu. İçkiler algısını epeyce canlandırmıştı. Sahiden de gerçek boyutlardaydılar. Enerjik bir topluluk, özenle kostümleri giymiş, o alçı kafaları takmışlardı. İçlerinden biri, aslanla ponpon kız arasında tuhaf bir karışım, bahçeye doğru atılıp çitin üzerinden oradaki insanlara baktı. Oldukça vahşi görünecek biçimde boyanmıştı ama neşeli, eldivenli elleri ve şakacı, davetkâr bir tavrı vardı. Ne var ki onları neye davet ettiği pek belli değildi. İnsanların kilise çimlerine peşinden gelmesini yahut hiçbir şekilde gösterinin parçası olmalarını istemiyor gibiydı. Para bile istemiyordu. Uzatılan birkaç banknotu elinin tersiyle geri çevirdi. Tam olarak rahatsız da etmeden orada oyalanıp dururken, yemek yiyenler kıkırdadı; kaba ve çocuksu bir yapımdı bu ve belli ki ilk kez sahneye çıkmıyordu. Kâğıttan yanağı biraz ezilmişti ve toz gibi bir madde sızdırıyordu, boyası da sanki güneşte bırakılmış gibi solmuştu.

Pearl'ü gormezden geldi, onun nezaketsizce çekip gitmiş olmasına içerlemişti şüphesiz. Düzensizce oyulmuş deliklerden ibaret gözlerinin ardında başka gözler seçti Pearl; küçük, deliklerle tam hizalanmamış gözler. Bir erkeğin miydi yoksa bir çocuğun gözleri miydi bunlar? Figürden ter kokusu geliyordu.

Figür sonunda uzun adımlarla uzaklaştı. Ötekiler yeniden yemeklerine döndü ama Pearl çımenlikteki hareketliliği izlemeye başladı; artık ne olup bittiğini gayet kavradığını düşünüyordu.

Figürler, bir çocuğun düşlerinin ve korkularının tuhaf,

ölçüsüz kişileştirmeleriydi. Hayvanlar ve pasta parçalarıydı. Oyuncaklar ve yılanlardı. Yetişkin dünyasının tekdüze öğütleri ve tehditleriydi. Düşü gören çocuk, yatağı haline gelmiş çimenlerin üzerinde kıvranıyordu. Siyahlar içindeki oğlanın yönlendirmesiyle silkeleniyor, sağa sola savruluyordu. Etrafında sıçrayıp sürünen onca şey, yalnızca düş görenin bitkin hayal gücünün ürünleriydi, oysa düş gören, yaratılmış, bir çubukla oraya buraya hareket ettirilen tek "oyuncu"ydu aslında. Bu yönlendirmeleri yapan siyah takım elbiseli oğlan, kimi zaman yüzüstü, kimi zaman çömelmiş halde, hatta bir köpek gibi sırtüstü yatarken Pearl'ü eğlendiriyordu. Düzenek o kadar görünür, o kadar müdahaleciydi ki Pearl ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Orada, gündüzden bile parlak olan Gölge, gösterinin yıldızını yönlendiriyor, kontrol ediyordu.

Topluluk pek seyirci çekmiyordu. Birkaç çocuk sokaktan bakakaldı, sonra da uzaklaştı. Aslında çocuklar için korkutucu görünebilir, diye düşündü Pearl. Uygun değil. Tüm bunlar. Gerçi çocuklar için uygun olan neydi ki? Etkilenmeye açık, küçük kil parçalarıydılar sonuçta.

Pearl'ün solundaki kadın şimdi kahverengi bir şey yiyordu. Kadının yanındaki arkadaşına şöyle dediğini duydu: "Jones'lar, Foley'ler ve Prinn'lerle o berbat Diplomasi oyununu oynuyorduk ve John kalktı, Penny'yle o diplomasi turlarından birine çıktı, hani şu ikmal merkezleri için pazarlık yaptıkları anlar var ya. John Türkiye'yi almıştı, o kaltak Penny de Avusturya-Macaristan'ı. Yarım saat ortadan kayboldular; oyunun kurallarına bakılırsa kabul edilebilir bir süreydi ama geri döndüklerinde John'un pantolonunda kahrolası İngiltere kadar bir leke vardı, ben de bırakıp çıktım. Aynen öyle, bıraktım gittim. Onun o boktan sebze tabağı ve boktan sahte tuğla duvarıyla dolu o boktan odadan çıktım, avukatımı aradım ve o günden beri mutlu bir kadınım."

Pearl oturduğu yerde biraz kıpırdanıp onlardan uzaklaş-

tı. Tam karşısında bir adam, ona dönük, ayakta duruyordu; bahçeye bakıyor, görüşünü kapatıyordu. Adam tanıdık geldi. Bazı insanlar size sadece sarhoşken tanıdık gelir, diye düşündü. Adam onunla konuşuyordu. Onun Thomas olduğunu fark etti.

Lafını kesti: "Şurada siyahlar içinde, görünmezmiş gibi davranan o kişiyi sen de görüyor musun?"

Thomas dönüp baktı. "Hayır," dedi.

Pearl kıkırdadı.

"Bir yere gidip öğle yemeği yiyelim mi?" dedi Thomas.

"Peki," dedi Pearl, hâlâ kıkırdıyordu.

"Buradaki ana binada yiyebiliriz. Güzel bir yemek salonları var. Daha sakin. Bouillabaisse yeriz."

Pearl ona baktı. Açık renk bir takım elbise, koyu mavi bir gömlek giymişti. Kravatı bir tür okul kravatıydı resmen; üzerinde kabartma gibi duran küçük işaretler ya da kafalar vardı.

"Üstünü değiştirmişsin," dedi Pearl.

Thomas omuz silkti. "Yeni aldım. Yeni bir takıma ihtiyacım olduğunu düşündüm."

Pearl yine kıkırdamaya başlamıştı ki yutkunup bastırdı.

"Kahkaha dunyaya sağlıklı bir bakışın işaretidır, Pearl. Seni bu kadar ıyi gördüğüme sevindım."

Pearl bahçeden çıktı, birlikte evın geniş, hoş basamaklarını tırmandılar. Boyalı siyah zeminli, loş bir salona girdiler. Sağda birkaç kapalı kapı vardı ve solda ise masalarla donatılmış büyük bir oda. Şöminenin içi deniz yosunundan yapılmış bir düzenlemeyle doldurulmuştu.

Ayağı eğrı bir tahta yüzünden kaydı ve Pearl odaya sendeleyerek girdi.

"Yahu, burası ne kadar karanlık," dedi Pearl. "Neden bu kadar karanlık?" dedi. "Masa örtülerinin üstüne mi kusmuşlar?"

"Bizim için sipariş vereyim," dedi Thomas. Yeniden koridora çıkıp uzaklaştı. Pearl peçetesini açıp dizlerinin üzerine yerleştirdi. Bekledi. Bir çocuğun bir yetişkini beklediği gibi, bir hayvanın beklediği gibi, tefekkür ya da istisna olmadan.

Thomas iki şarap kadehi ve mantarı açılmış bir şarap şişesiyle geri döndü.

"Eh," dedi Pearl, "bu çok hoş." Hiç aç değildi aslında. Ama kendini coşkulu hissediyordu. Bir kader ânındaymış gibi hissetti ve çocukların burada olup bu ânın etkisinden onu uzaklaştırmasını diledi. Ama elbette bir çocuğun onu kurtarabileceğini düşünmesi uygunsuzdu. Bir çocuğun ona herhangi bir kurtuluş sunabileceğini düşünmek uygunsuzdu. Küçük çocuklar kurtuluş sağlayamayacak kadar masumdu. Hatta doğrusu, küçük çocuklar büyüklerini her zaman dosdoğru ölümün dişlerinin arasına doğru sürüklerdi.

"Güzel bir gün geçirdın mi?" diye sordu Thomas nazikçe. Şarabı doldurdu.

"Kasabayı pek sevmiyorum. Bilmiyorum, kasaba olmadan da yapabilirim. Yine de hayatın sürdüğünü bilmek güzel. Yani bu tarafta, sanırım." Kadehteki şarap çalkalandı, taşıp parmaklarını ıslattı. "Çocuklara doğum günleri için biraz alışveriş yapmaya çalıştım ama hiçbir şey doğru gelmedi."

"Hiçbir şeye ihtiyaçları yok. Kafalarının içinde her şeye sahipler. Birbirlerine küçük şeyler veriyorlar, hatırlıyorsundur. Buldukları ya da kendi yaptıkları şeyler."

"Ah evet," dedi Pearl, "*becerıklidirler*."

Duvarda Pearl ayın son evresini gösteren bir tabloyu artık seçebiliyordu. Boynuzlu ay... Thomas'ın kolunu kaldırdığını, yavaşça ona doğru uzattığını gördü. Eliyle bluzunun üzerinden bir şeyi silkeledi. Memeleri ürperdi.

"Çocuklar öperken ısırır," dedi Pearl. "İlk kez olduğunda çok şaşırmıştım. Öperken küçük, kalp biçimli ısırıklar alırlar."

"Bu sadece bir metafor," dedi Thomas.

Pearl şarabından bir yudum aldı. Soğuktu ve tadı çiçek gibiydi.

"Bazen," dedi alçak sesle, "bir çocuk daha yapmak ister miydim, diye düşünüyorum. Yedi yıl çok uzun geliyor. Sanki her şey çok uzun zaman önce oldu. O olsa daha iyi olurdum, biliyor musun? Yani, bana bir teselli olurdu. Sam'in kötü bir çocuk olduğunu söylemiyorum, öyle bir şey değil dediğim. Onun bir sorun olduğunu da söylemiyorum." Zihni hızla çalışıyordu. Dikkatle öne doğru uzandı. "Özel biri değil, yok bunu demek istemiyorum. Diğerleri gibi o da sadece. Gerçi bu da tam doğru değil. Bazıları kadar vahşi değil. Hatta daha sıradan bile denebilir. Ve buna seviniyorum. Doğduğunda, doğduktan sonra Walker öldüğünde, endişelendim... kafam çok karışıktı... işte, bildiğin gibi, olan biten hayatımı mahvetti. Ama şimdi fark ediyorum..." Pearl demeye çalıştığı şeyi unutmuştu. Zihni onun dönüşünü bekleyen çocuklara doğru suyun üzerinden hızla koşuyordu. Thomas'a şaşkınlıkla baktı ve yüksek sesle, "... fark ediyorum ki o sadece pırıl pırıl küçük bir çocuk, sakin ve sıradan küçük bir çocuk ve keşke onu rahat bıraksan," dedi.

"Onu rahat mı bıraksam?"

"Evet," dedi Pearl, yutkunarak.

"Seni gören de beni günümüz Faust'u sanır. Benim söylemeye cesaret edemeyeceğim sırlarım, karanlık güçlerim yok."

"Faust mu?" dedi Pearl. Sesi kendi kulaklarına boğuk gelmişti.

"Faust günlerini iblisler tarafından dövülüp at pisliğine gömülerek tamamladı," dedi Thomas rahatça. "Bundan daha iyisini hak ediyorum, öyle değil mi?"

Pearl kıkırdadı. Kendi haline şaşırıyordu.

Thomas, "İmzaladığım anlaşma yalnızca kendimle," dedi.

"Bir anlaşma ha, cidden. Biraz gösterişli değil mi bu? Yani, gerçekten, sence de öyle değil mi?" dedi Pearl mutsuzca.

"Beğeneceğin bir terim olduğunu düşündüm. Kendi düzenlemelerini yaptığın ortada. Çocukların deliliğe saygı duyduğunu fark ettin, eh, sen de onların kutsal budalası rolünü üstlendin."

Pearl dinlemiyordu. Thomas'ın kravatını düzeltip ceketin içine girecek şekilde itişini izledi.

Balık çorbası geldi. Garson, büyük bir çorba kâsesinden servis etti. Pearl çorbaya, üzerinde dönen tereyağı ve safran taneciklerine baktı. Bir kirpik süzülüp içine düştü. Parmak ucuyla çıkarıp aldı onu.

"Diyet yüzünden herhalde," dedi. "Kirpiklerim. Sürekli dökülüyorlar. Yenisinin çıkması dokuz ay sürüyormuş."

Buradaki bardaklar kirli değildi. Çatal bıçak da. Her şey tertemizdi.

"Hastayım," dedi Pearl birden.

"Sen hastalığınla kavga ediyorsun," dedi Thomas sakince. "Herkesin bir hastalığı var. Onunla ilgilenilmeli ama tedavi edilmemeli."

"Ne?" dedi Pearl donuk bir sesle. Daha fazla şarap koymasını diledi. Thomas'ın konuşma tarzı başını döndürüyordu.

"Dedim ki hepimizin bir hastalığı var. Bu, iyileştirilmesi gereken bir şey değil. Hastalığı ortadan kaldırmak, benliği ortadan kaldırmak olur."

"Doğrusu," dedi, kendini toparlayarak, "ne çok saçma sapan laf ediyorsun." Huzursuzca ona baktı. Müthiş bir şeyin eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

Thomas kadehini yarısına kadar doldurdu. Pearl parmaklarını kadehin etrafına doladı ama içmedi.

"Hiçbir zaman," dedi Pearl, "anlam veremedim nasıl

olduğuna. Herkes biliyormuş gibi davranıyor ama ben bilmiyorum." Şeytan'la yatanlar, Tanrı'yla yatanlardan daha fazlaydı. Rahibeler de kulaklarını bu yüzden örtmüyorlar mıydı? Ama bu cevap değildi. "Sen biliyor musun?" diye üsteledi.

"Evet," diye güldü Thomas.

"Hayvanlar vardı," dedi Pearl. "Sonra ilkel insanlar ve hayvanlar vardı, sonra o inanılmaz değişim, o felaket oldu ve sonra insanlar var oldu."

"Hayati bir dürtü harekete geçtiğinde ortaya çıkan rastlantısal bir olgu."

"Ama evrimleşmedi," dedi Pearl. "Öylece oldu. Evrimleşmesi için zaman yoktu. Hiçbir zaman yeterince zaman olmayacaktı."

"Büyük bir baskı ya da büyük bir ihtiyaç altındaki bir tür, maddi formunda nedensiz değişimler üretiyor," dedi Thomas.

"Bilmiyorsun," diye iç çekti Pearl.

"Değişime başka bir gezegenden gelen ziyaretçiler yol açtı," diye önerdi Thomas. "Günah yol açtı. Günah sayesinde insan olduk, farklılaştık."

"Günahımız neydi?" diye fısıldadı Pearl.

"İtici bir cinsel fantezi," diye gülümsedi Thomas. "Her şeyin nedeni. Evet, olabilecek en iğrenç cinsel fantezi, zihnin üretebileceği en ruhani fikirlerin biçimlenmesine ötekilerden daha iyi hizmet etti."

Adam Pearl'e gülüyordu. Pearl dudağını ısırdı ve Thomas'ı yemek yerken izledi.

"Hayvanlardan kendimizi ayırmamızdı," dedi kadın. "Günah buydu."

"Ah Pearl," dedi Thomas. "Rahatla ve yemeğinin tadını çıkar."

"Hiçbir zaman bilmedim..." diye başladı, sonra dur-

du. Ardından şarabını bir dikişte içip aceleyle devam etti: "Çocuk sahibi olduğuma memnunum ama mesele bir şeyi yapabilmek değil aslında, öyle değil mi? Hatta bir omlet yapabilmek gibi bile değil. Bir omlet yapabilmeyi çok isterdim, o bile yeter. Dışı puf puf ama içi sulu, tek parça halinde katlanmış bir omlet. Çünkü tadının güzel olması önemli değil. Tadı güzel olsa bile iyi sunulmamışsa başarısızlıktır. Yani, yumurtayı herkes yiyebilir, değil mi, demek istediğim bu değil..."

Thomas parmaklarını Pearl'ün dudaklarına koydu. Parmakları çok sıcaktı. Berbat bir histi. Gözlerini kapamak istedi.

"Şişşşt," dedi adam.

Pearl geri çekildi. "Ah, sarhoşum, değil mi?" dedi. "Akşam içmeye başlamadan önce, öğleden sonra birkaç kadeh içmek ne kadar iyi bir fikirdi ama şimdi galiba sarhoş oldum... kaderim bu işte, ayyaş olmak."

"Kader, Pearl." Başını iki yana salladı Thomas.

"Yaşamanın taleplerinin sonuçları vardır," dedi Pearl dikkatle, "ve buna kader denir."

"Kader bayağıdır." Thomas ekmeğini çorbaya bandırdı. Yedi. Pearl onu izledi.

"Rüyalarımda bile sarhoşum," dedi kadın.

"Aziz Augustinus, Tanrı'ya rüyalarından sorumlu tutulmadığı için şükretmiş."

"Anladığım kadarıyla ben hiçbir şeyden sorumlu değilim," dedi Pearl.

Onu yemek yerken izliyordu; yumuşak deniz ürünü ağzına giriyordu.

"Her şey cinsellik," diye iç geçirdi Pearl. "Birini düşlemek de, bir yere gitmek istemek de. Yemek de, müzik de cinsellik... Çocukluk neyin hazırlığı acaba... yani, o zavallı çocuklar..."

"İsa bir oğlan çocuğuyken ne yaptı biliyor musun?" dedi Thomas. "Onunla oynamak istemeyen çocuklara ne yaptığını biliyor musun?"

Pearl'ün dirseği çorbaya çarptı.

"Onları oğlağa çevirdi."

"Ah," diye haykırdı Pearl. "Oğlana! Bu bana anlattığın bir şakaydı. Oğlanları oğlağa! Kutsal Kitap'ta yok böyle bir şey."

"Anne babaların çocuklarına, çocuk İsa'dan büyücü olduğu için uzak durmalarını söylediklerini biliyor musun? Nehir kenarında oynar, çamurdan hayvan şekilleri yaparmış; sonra o hayvanları yürütür, uzaklara gönderir ve isterse geri çağırırmış. Bir keresinde de çamurdan on iki serçe yapmış ve uçup gitmelerini izlemiş."

"Eh, doğrudur, sanırım. Çocuk olsaydı, etrafta dolanıp böyle şeyler yapardı herhalde."

"Birkaç kez, onunla kavga eden çocukların ölmesine sebep olmuş. Yusuf, Meryem'e, 'Onun evden çıkmasına izin vermemeliyiz çünkü onu kim kızdırırsa öldürülüyor,' demiş. Bir defasında onu kırbaçlayan bir öğretmeni de öldürmüş."

"Ah," dedi Pearl içtenlikle, "bunları yapan herhalde başka bir çocuk olmalıydı, sence de oyle değil mi?"

"Neden böyle diyorsun?"

"İsa'nın merhametli olması gerekmiyor muydu? İyi olması? 'Kırlarda sevinçle koşan çocuk.' Yani, anlattığın kadarıyla tam bir piç kurusu gibi geliyor kulağa." Pearl kahkaha attı. Kahkahası yere bırakılmış bir zincir gibi şangırdadı.

"Yemiyorsun," dedi Thomas.

"Tatlı bir şey alabilir miyim? Sanırım bu bana pek cazip gelmedi."

Thomas garsonu çağırdı. Pasta vardı. Pearl'e krema içine oturtulmuş bir dilim pasta getirdi garson. Pearl parmağıyla kremanın tadına baktı.

"Zaten İsa'nın bir zamanlar çocuk olduğuna hiç inanmıyorum," dedi Pearl, "en azından bildiğimiz anlamda."

"Haklısın," diye başını salladı Thomas. "Tarihimizi değiştiren figürlerin yaşamları özel bir bilgiye dayanır; insan suretleriyle hiçbir ilgisi olmayan, ruhun fiziksel bir haline."

"Ben... bundan anlamam. Ben..."

Thomas ona hoşgörülü bir gülümsemeyle baktı. Gözlerinden beyaz ışınlar yayılıyormuş gibiydi. Güneşte bronzlaşmış yüzünde soluk çizgiler.

"Benimle neden konuşmak istiyorsun, anlamıyorum," dedi Pearl.

"Kadınsı karakterlerin beni pek ilgilendirmediği doğru. Çoğu kadın, günlerini bir heves ile cehaletin birleşimi sayesinde atlatır."

Pearl kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Çocuklar bana odandan bahsetti," dedi. "Duvarında bir kasık koruyucu asılı olduğunu içinde de bir sıçan durduğunu söylediler."

"New York'taki Modern Sanat Müzesi'nde son derece başarılı bir sergide yer aldı o," dedi Thomas, istifini bozmadan.

Pearl parmağıyla biraz daha krema sıyırdı.

Thomas, "Aslında kadın karakteri epey ilgimi çekiyor," dedi.

"Benim karakterimle ilgilenmek için artık çok geç," dedi. "Zavallı Pearl'ün karakteri neredeyse tükenmiş durumda." Müthiş bir heyecan hissediyordu. Her şeyi duyuyordu ama pek dinlemiyordu. Zihni direnmiyordu ve iyimserdi. Çocuklar sakindi. Hayvan hareketsizdi.

"Eskiden senden hoşlanmazdım," dedi neşeyle kadın. "Artık pek önemi yok."

"Büyülü bir hayat sürüyorsun," dedi Thomas.

"Bir keresinde yemeğe gelirken merdivenlerden yuvarlandım," dedi Pearl. "Cidden. Kaç basamaktı, otuz yedi mi ne... üstelik hiçbir yerim kırılmadı."

"Bir tipi fırtınasında kaybolsan, muhtemelen kurtlar seni yanlarına alırdı."

Ama bu çiçeklenme, bu coşku, bu uçuş uzun sürmedi. Pearl gülümsedi.

"Hayatta kalmayı başaran biri olmak büyük bir armağan," dedi Thomas. "Çocuklara bunun ne kadar önemli bir armağan olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Bana bir şey olursa, çocukların kendi çevrelerinde başarılı olabileceklerini, sahte güvencelere ihtiyaç duymayacaklarını düşünmek istiyorum..."

"'Bana bir şey olursa' tuhaf bir ifade, öyle değil mi?" dedi Pearl. "İnsanlar bunu sürekli kullanıyor, hiç fark ettin mi? Her türden insan, sanki pek çok anlama geliyormuş gibi, oysa aslında tek bir şeyi ifade ediyor."

Pearl tabağının iki yanındaki çatal bıçağı alıp pastayı kesmek için kullandı. Bir lokma pastayı dudaklarına götürdü ve ağzına koydu. Pastanın ağzındaki hissiyatı onu irkiltti. Çatallı kaşığını tiksinerek dudaklarının arasından geri çekti. Kim icat etmişti ki bu ne kaşık ne de çatal olan şeyi? Yeniden parmaklarıyla pastayı didiklemeye döndü.

"Kötü bir adam değilsin," dedi Pearl, sanki kendi kendine konuşuyordu. "Bunca yıldır o çocukların hepsini sevdin."

"Ah, açıkçası," dedi Thomas, "bunun sevgi olduğundan emin değilim. Bir ilgi bu, kesinlikle. Çocuklar beni her zaman büyülemiştir. Onları biçimlendiren ve hareket ettiren enerji bizimkiyle aynı değil."

Pearl'ün zihninde çocuklar kıpırdandı. Başlarını kaldırdılar.

"Gelgelelim sonra büyüyorlar," diyordu Thomas. "Bedenlerinin içine hapsoluyorlar. Yüzlerini ediniyorlar. Talihsiz bir durum, doğrusu."

"Ee," dedi Pearl, "çocuklar büyür. Yaptıkları şey bu. Neredeyse tek meşguliyetleri bu."

"Evet, evet," dedi Thomas hevesle. Yüzü Pearl'ün karşısında âdeta genişliyordu. Şarap Pearl'ün bileğine sıçradı.

"Hayatın sana ruhunla, koruyucunla yuzleşmen için zaman tanıdığı tek evre çocukluktur ve o zaman onu kanlı canlı, olduğu gibi görebilirsin," dedi Thomas. "Ama senin de dediğin gibi, çocuklar büyür. Değişirler. Bu dönüşüm insanın elinde olmadan, davetsizce gelir. Çocuğun bilgisini yetişkinin uzlaşılarıyla değiş tokuş ederler ve bu süreçte her şey yitip gider. Her şey. Hayatın kendisi."

Pearl, Thomas konuşurken iri, doymak bilmez ellerinin hareketlerini izliyordu. Her şey bir kurguydu. Zihnin düşündüğü de, dilin söylediği de, kalbin hissettiği de. Onu ağır, uykulu bir halde izledi.

"İnsanın aklı onu doğanın ucubesi haline getirdi," dedi Thomas.

Konuşma biçimi korkunçtu, o tuhaf, cezalandırıcı ton. Çocukların nasıl bu kadar sabırlı, bu kadar boyun eğici kalabildiklerine, ondan nasıl etkilenmeden durabildiklerine şaştı.

"Deneyimlemeye zorlandığı dünya ile karşıt dünya arasındaki ikilik onu tüketiyor. Sonuç ölüm. Oysa böyle bir ikilik elzem değildir."

"Ölüm elzem değil mi?" dedi Pearl.

"'Ölüm' yetersiz bir sözcük. Sadece bir hatırayı, paylaşılan bir deneyimi iletmenin bir yolu. Evet, tıpkı 'aşk' gibi, çok yetersiz bir sözcük." Sözcüğü ağzında evirdi çevirdi, bir istiridyeymiş, balgamlı bir pıhtıymış gibi.

"O çocuklarla deney falan yapmıyorsun, değil mi?" diye yüksek sesle sordu Pearl.

Thomas ona baktı. Peçetesini rulo yaptı, yavaşça yumruğunun içinden geçirdi. Kışkırtıcı bir hareketti bu, diye düşündü Pearl. Titredi. Bütün bedeni seğiriyormuş gibi hissetti.

"Pearl, beni bir tür büyücü gibi düşünmeyi bırakmalısın."

"Peki, o zaman ne diyorsun... yani... sadece kelimelerden mi ibaret bu söylediklerin? Lütfen, artık konuşmak istemiyorum. Bir şişe daha şarap söyle, lütfen. Neden bu kadar çok kelime kullanıyorsun? O zavallı çocuklar..."

"Ama çocukları bana sen sordun. Hepsi her türlü özgürlüğe sahipti. Hayal güçleri teşvik edildi ve saygı gördü. İçlerinden bazıları çok parlak. Bazıları ansiklopedik bilgiden keyif alıyor. Ne var ki bunların önemi yok. Eskisi kadar ilgimi çekmiyor artık. Çocukluk, hem bilinçli dünya hem de aşkın olan dünyadır. Bilincin artışı her şeyin anahtarıdır. Değişimin başlıca gücüdür bu; insanın içgüdülerini ve ihtiyaçlarının ilkel yapılarını dönüştürebilecek kadar güçlü bir güç. Son birkaç yıldır o çocukları gözlemlerken, coşkulu bir sinerjist oldum ben..."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye feryat etti Pearl. "Lütfen," dedi.

Thomas'ın kravatına, üzerindeki figürlere baktı. Uzak bir yerden ona doğru uçan kuşlardı bunlar, hatta kuşlar da değil, daha çok kuşların gölgeleri.

"Onlar sadece çocuk," dedi Pearl. "Benimle bu şekilde konuşmamalısın. Onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Sam hakkında konuşmak istemiyorum. Ben... neden hasta olmamı, delirmemi istiyorsun? Bildiğim bir şey var. Bunu çok uzun zaman önce, annemin evinde, annemle babamın evinde, hepimiz hayattayken öğrenmiştim. Duvarda bir resim asılıydı. Bir kadındı bu, aşağı yukarı benim şimdi olduğum yaşlarda bir kadın ve alt tarafında iri, kıvrımlı harflerle, 'Ezilmiş kamışı kırmayacak'* yazıyordu ve kadın şüphesiz büyük bir ıstırap içindeydi, uzun bir elbise giymiş, zavallı bir kadındı ve bir ağaca sarılıyordu. Yere uzanmış, sıkıntıyla bir ağacı kucaklıyordu ama bu yaşayan bir ağaç değildi; kabuğu soyulmuş, ne-

* *Kutsal Kitap*, Yeşaya 42:3 ve Matta 12:20. (e.n.)

redeyse yalnızca bir gövdeydi. Korkunç görünümlü, her yanı yüzülmüş gibi bir şeydi, sert ve dayanıklı duruyordu ama benim görebildiğim kadarıyla o zavallı kadına hiçbir teselli vermiyordu ve çocukken bile şunu düşündüğümü hatırlıyorum: Bahse girerim, O, ezilmiş kamışları her zaman kırıyordur..."

Kuşların ona doğru uçuşunu izliyordu Pearl, doğruca gözlerine doğru.

"Ben ezilmiş bir kamışım," dedi kadın.

"Üzgünüm, Pearl, seni yordum," dedi Thomas. Masanın üzerinden uzanıp elini okşadı. Pearl elini çekmedi. Gözlerini, kırıntıların arasında zarifçe dolaşan bir sineğin bulunduğu ekmek sepetine indirdi.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Pearl. "Lütfen, çok basit bir şekilde cevapla. Sadece basit bir soru."

"Elbette."

"Evde yaşayan yaşlı bir kadın var mı? Çok yaşlı bir kadın?"

"Hayır," dedi Thomas.

"Emin misin?" dedi Pearl. "Unutmuş falan olmayasın? Ninen gibi biri? Bazen olur böyle şeyler. Okumuştum. Büyük bir evde yaşayan insanlar bazen unutulur ve yukarı katta, son derece mütevazı bir hayat süren yaşlı bir akraba vardır, geçmişe gidip gelirler, akşam yemeği için güvercin falan boğazlar."

"Hayır," dedi Thomas.

"Çok yaşlı," dedi Pearl. "Bazen yaşlı bir kadına pek benzemiyor. Daha ziyade bir kuş gibi görünüyor. Korkunç, vahşi bir kuş; bir atmaca gibi ya da... bazen ona baktığımda, kuş olduğundan kuşku duymakta zorlanıyorum, onu o kadar net görüyorum. Ama yine de, sonuçta onu görüyorum ve kuş olmadığını da görüyorum çünkü ona baktığımda, yaşlı bir kadın olduğu ve bir süredir görüp durduğum biri olduğu izlenimine kapılıyorum..."

"Hadi, Pearl," dedi Thomas gülümseyerek. "Her şey yolunda. Bunun ne olduğunu biliyorsun. Sadece içkiden. Fazla kaçırdığında oluyor."

"Öyle değil," dedi Pearl. Elini onunkinden çekti.

"Tarihçi Michelet, kuşların 'dünyanın içinden geçtiği, canlı ateşten yapılmış faydalı meşaleler' olduğunu söyler."

"Ben... bunu neden yapıyorsun? Bu da ne ki? Her şeye kelimelerle cevap veriyorsun, başkalarının kelimeleriyle... kendine ait tek kelimen yok..."

"Michelet kuşu arınmanın bir öznesi, 'madde alışverişinin o sağaltıcı hızlandırıcısı' olarak tanımlar."

"Bunu bilmiyorum... Fransız mı o? Akbabalardan söz ediyor. Leş yiyicilerden. Bense... bilmiyorum..."

Birden ayağa kalktı Pearl. "Sanırım yaşlandıkça hepimiz korkmaya başlıyoruz, mesele bundan ibaret."

"Dehşet, korkulu bir büyüdür," dedi Thomas.

"Bunlar da başkasının kelimeleri, değil mi?" diye haykırdı Pearl.

Kelimeler, odanın duvarlarındaki bocekler gibiydi. Renk değiştiren, solan, yer değiştiren ve odanın içinde kendilerini kaybeden böcekler.

"Hadi tekneye dönelim, Pearl. Bunu bu kadar sürdürmemeliydim, beni bağışla." Sözleri ne mizah barındırıyordu ne de farkındalık.

Restorandan çıkıp sokağa adım attılar. Gökyüzü tuhaf biçimde parlaktı. Hava bunaltıcıydı.

"Muhtemelen şu fırtınaya biraz yakalanacağız. Artık eve dönmek gerek, Pearl, kapakları sıkıca kapatmak lazım."

Ona, tasmalı bir evcil hayvanla konuşur gibi hitap ediyordu. Pearl perişan bir halde peşinden gitti. İçkiler ona ihanet etmişti. Karşı tarafta, geride, onları bekleyen çocukları düşündü. Çok yavaş yürüyordu. İnsanlar aceleyle yanlarından geçip gidiyordu. Denemişti, değil mi? Her şeyi akılla

çözmeye çalışmaktan, konuşmaktan bıkmıştı. Koca yüzleriyle insanlar hızla geçip gidiyordu. İnsanları kendine çeken dünya bir şakadan ibaretti, görmüyorlar mıydı? Her şey bir anda tersine dönebilirdi. Hayat, Thomas'ın aldığı pahalı şarap gibi çiçek tadında olabilirdı ama sonunda insanı hasta ederdi.

Lincoln, Miriam ve Shelly iskelede beklıyordu. Parlak, ucuz oyuncaklarla dolu birkaç koli vardı. Pearl onlara güçbela baktı. Çocuklar bunlarla ne yapacaktı ki? Tekneye indi.

Thomas halatları çözdü. Tekne limana doğru açıldı. Güneş, cılız bulutların arasından dağınık bir biçimde parlıyordu.

Lincoln bir yandan çikolata yiyor, bir yandan da elindeki ipe düğümler atıyordu. İmkânsız düğümler. Kım kurtulabilirdi ki onlardan? Bileğini salladı ve ip şak diye dümdüz oluverdi.

Batıda, güneşin yuvarlandığı yerde, dönüp duran bir tekne kümesi vardı, beyaz bordalarında polis yıldızları olan küçük tekneler, çiçekler yapıyorlardı; yer değiştiriyor, geri açılıyor, çiçeklerin saplarını oluşturuyorlardı. Kancalarla bir şeyi yukarı çekiyorlardı.

Miriam, Pearl'ün çantasından postaları çıkarmış, gözden geçiriyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Shelly. Boynundaki zincirle oynuyordu.

"Bu kadın, sebzelerin dünyanın ilk kurtarıcıları olduğunu iddia ediyor," dedi Miriam, kahverengi, örümcek ağı gibi bir yazıyla yazılmış mektubu dizlerinin üzerine bastırarak. "Kuzey Dakota'dan yazmış ve diyor ki: 'Dünyayı ilk kuşatan o solunamaz havaya karşı sebzeler birer kurtarıcıydı,' ve yirmi üç sebzenin saplarını içeren, bitkisel liften yapılmış bir dokuma da eklemiş."

Solmuş, küçük bir kareyi havaya kaldırdı, kuru ve büzüş-

müştü. Onu yeniden zarfına yerleştirdi, başka bir mektubu açtı.

"Şimdi bak, burada da bir kadın oğlunun bebek bezinden bir parça göndermiş," dedi. "Bezi kendi ölü kız kardeşinin yüzüne koyduklarında, kadının konuşmaya başladığını iddia ediyor."

"Yani hayata mı dönmüş?" diye sordu Pearl.

"Hayır, sadece konuşmaya başlamış."

"Ne demiş?" diye sordu Thomas.

Miriam mektubu okumayı sürdürürken bir süre için sessizlik oldu. "Yazdığına göre kız kardeşi şöyle demiş: 'Beni Denny itmedi, düşmeme bir kalp krizi sebep oldu.'"

"Neden yüzüne bebek bezi koymuşlar?" diye sordu Pearl.

"Bilmiyorum." Miriam'ın yüzü üzgün ve yenik görünüyordu.

"Bir şeyden şüphelenmiş olmalılar," dedi Pearl.

"Her şeyi fazla kelimesi kelimesine alıyorsun," dedi Miriam.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Eve döndüklerinde çocuklar ortalıkta yoktu. Kapılar açıktı. Sessizlik hâkimdi.

"Her yerde olabilirler," dedi Thomas.

"Havuza gidip içinde biraz oturacağım," dedi Shelly, saçlarını ensesinde toparlayıp kaldırarak. "Hiç bu kadar yapış yapış olmamıştım."

Evin içi daha serin gibiydi. Miriam doğruca mutfağa gitti, Thomas da odasına. Lincoln buzdolabından bir bira aldı, saunaya indi.

Pearl merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Çocukların odalarının her birine baktı ama kimse yoktu. Her zaman yaptıkları gibi kollarını uzatmış durmak bilmeden yatakta zıplayan figürler yoktu. Kimse yoktu. Kendi odasının kapısının önünde duraksadı. Yerde ahşap bloklardan kurulmuş devasa bir yapı duruyordu. Çocuklar kendileri için sürekli mekânlar yapıyordu. Pearl yukarıdan içine baktı. Çatısı yoktu ve her şey orantısızdı, durağan ama öfkeli bir devinim halindeydi. Plastik bir ananas, beşikteki bez bir bebeğin tepesinden bakıyordu. Bir cırcırböceği kutusu, küçük taşlardan yapılmış bir şöminenin üzerine yerleştirilmişti. Her şey, olmadığı bir şeyi temsil edecek şekilde yapılmıştı. Halılar renkli kâğıttandı. Kitaplar pullardan. Dışarıda, aynadan bir deniz vardı.

Pearl odasına girdi, pencerenin önündeki solmuş şezlonga oturdu. Sanki başına ince gümüş iğneler saplanıyordu. Kendine bir içki hazırladı. Kemiklerini çiçeklendirmek, başka türden bir hayatı yaşamak istiyordu. Kemiklerin çiçek

açan değnekler* gibi tomurcuklanmasını. Tarot kartlarındaki Asılan Adam'a benzeyen bir imge. Genç bir kızken çiçek açan değnekleri tercih etmişti ama onlar umudu simgeliyordu, oysa hiç umut yoktu.

Uzakta, havuzda bir ileri bir geri yüzen Shelly'nin siluetini görebiliyordu.

Çocuklar olmasa yapayalnız kalırdı. Korkunç olurdu bu. Odanın içine göz gezdirdi, ince örtülü yatağa baktı. Her şey çok uzun zaman önce olup bitmişti. Hep hatırlamaya çalıştığı şey geçmişti ama geçmişin de her şey gibi değiştiğini fark etmişti. Aynı kalmıyordu. Şömine siperliğindeki avcı, ağaçtaki kuşu vurdu ama bir de dünyanın çok yukarısında süzülen, her şeyin kalıplarını, kemiklerini, ışıklarını gören başka bir avcı vardı. Avcı gözlerine sahip, birinin ölümüyle bir başkasınınki arasındaki o dar ama sonsuz hatta uçan bir avcı.

Dışarıda, gökyüzü bulutlar halinde akıp gidiyordu; düşünceleriyle uyum içinde, uçsuz bucaksız bir çözülme denizi. Sarı, hızlı ve gri, hasta ve öfkeli bir deniz. Zihni de onunla, hiçbir direnç göstermeden birleşiyordu. Bir zamanlar bir bebeği vardı. Güzel sesler, gece sesleri, su sesleri çıkarırdı. Bir zamanlar, kendisinin olmayan bir bebeği vardı.

Pearl alt kata inip kendine bir içki daha koydu. Mutfakta Miriam, akşam yemeğini ocağa koymuştu. Masada oturmuş çay içiyordu. Pearl, onun fincanı tutan ellerine baktı. Derisi, evlilik yüzüğünün üzerine doğru büyümeye başlamıştı; tıpkı bir ağacın kabuğunun, gövdesine saplanmış yabancı bir şeyin üstünü zamanla kaplaması gibi.

"Neden gidip çocukları getirmiyorsun, Pearl? Kesin oyun evlerindedirler. Sanki kendi doğum günlerini kaçırmak istiyor gibiler. Zili çaldım ama biri bile yukarı gelmedi."

---

* Tarot destesindeki Değnekler serisi. Özellikle Değnek Ası, üzerinde yapraklar filizlenen bir değnek olarak tasvir edilir. (e.n)

Pearl, pencereden dışarı, artık erik rengine burünmüş gökyüzüne dalgın dalgın baktı. Son ışık, pencerelerde toplanıyor, camlar parmak kadar kalın görünüyordu.

Pearl'e sertçe baktı Miriam ama Pearl'ün kapalı dünyasına girmesi imkânsızdı. "Hep içiyorsun, elinde hep bir kadeh var..." dedi.

Pearl, kalınca kaşlarını kaldırdı. "Çocukları getireyim ben."

"Düşündum de..." diye başladı Miriam. Pearl'e bakakaldı. "Bu doğru değil," dedi.

Pearl, Miriam'ın etine gömülmüş alyansa baktı. Annesinin eli gibiydi. Annesinin elinden yuzuğü kesmek zorunda kalmışlardı. Hiç yenisini takmadı. Pearl, boğazında tanıdık bir düğümlenme hissetti ki bu, isterse ağlayabileceği anlamına geliyordu. Herkes yalnızdı, çok yalnızdı ve herkes yitirdiği, bir daha asla sahip olma umudu taşımadığı şeyin özlemini çekiyordu.

Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Tepesinde bir yarasanın suzülduğünu, o tuhaf, küçük kanatlarıyla onu serinlettiğini canlandırdı kafasında. Etrafındaki hava rahatlatıcı, ritmik ve soğuktu. Öyle yorgundu ki tanıklık etmeye, karşılık vermeye mecali kalmamıştı. Hayatta nezakete yer yoktur! Bazen içimizdeki iskeleti açığa çıkarmak, içimizdeki ölümü görünür kılmak gerekir!

"Bana kızma," dedi Pearl birden. "Hafıza hakkında ben de bir şeyler biliyorum. Diğerlerini canlı, tanıdık tutan şey [illegible]aksa ikinci ölum, asıl olüm." Miriam'ın yüzünde dehşetin kabardığını gördü. "Ah, özür dilerim," diye haykırdı Pearl. Dışarı fırladı. Toprak ayaklarını, rüzgâr saçlarını kemiriyordu. Kendini toprak kadar ağır, onun kadar ezeli ve kayıtsız hissediyordu. Söylemeliydi... ölülerin geri dönmemesinin sebebi, oranın buradan daha az yalnız olmasıydı... bize verebilecekleri tek tesellı buydu...

Söylemeliydi... işte bu, günün akşamı bu. Ruhlarımız yargı için toplanıyor.

Ay gökyüzünde belirmiş ama güneş de hâlâ batmamıştı. Deniz, karadan daha yüksekteymiş gibi görünüyordu. Pearl, çocukları orada bulmayı umarak taş eve doğru yürüdü. Onu aralarına alırlar mıydı? Onlardan biri gibi olabilir miydi? Öyle umuyordu. O hayvan onun da içindeydi; kalbinin etrafına çöreklenmiş o küçük mahluk, Tanrı'yı tanıyan o inanç canavarı.

Boş kadehi çimlerin üzerine bıraktı. Pearl'ün boş kadehleri her yerdeydi; sahilde, ormanda, duvarlardan dökülmüş taşların üzerinde.

Taş evin rutubetli zemininde son bulan serin, kaygan basamaklardan adım adım indi. Bir kolunu tereddütle havada salladı, sonra da bir şeye değdiği için değil ama bir kuyuya fırlatılmış gibi hissettiği için geri çekti. Kendini bir çorabın, bir kılıfın, Aaron'ın hayvan postlarından birinin içinde; tersyüz edilmiş, gözleri etinin içine gömülmüş gibi hissetti. Burada bir koku vardı. Burası, uzun zaman önce etlerin depolandığı yerdi. Kış aylarında, canlı hayvanlar da burada tutulurdu. Oda, bir tiyatro ya da bir yeraltı mezarı gibi aşağı doğru kademeleniyordu; dokusu, başka odaların, başka seviyelerin varlığını hissettiriyordu. Ölümün kokusunu eşyalardan söküp atmak mümkün değildi. Bir zamanlar ölüler buraları, aşağıyı, temiz ve soğuk odaları mesken tutarken, yaşayanlarsa yukarıda, sıcak ve huzursuz bir bekleyiş içindeydi.

Işık tepedeki kirli camdan aşağıya süzülüyordu. Eğimli çatı yerde son buluyor, durgun çimen alt camlarda parlıyordu. Çimenler, yaklaşan bir fırtınayı biliyormuş gibi yatışmış görünüyordu. O eski umutsuzluğu, o eski susuzluğu hissetti. Yalnızdı, bir başınaydı ve fırtına dışarıdaydı, ayrıştırılamazdı, her şeydi. Korkuyordu ve hayatından tiksiniyordu. Hiç

istememişti bu sorumluluğu, insanın kendi hayatına karşı duyduğu bu korkunç sorumluluğu, hiçbir şeyin insanın elinde olmadığı bilgisiyle yaşamayı.

En ince sıva tabakasının altında, geniş kaburgaları andıran iskeleti açığa çıkmış alçıdan duvarlara yaslandı. Artık daha net seçebiliyordu. Üzerinde oymaların gölgeler gibi durduğu masayı seçebiliyordu. Duvara tutunarak odanın içine doğru ilerledi.

"Tracker," diye seslendi.

Çıkardı ortaya, değil mi? Seslenirse? Oğlan çok sert ve kasvetliydi ama açlığının içinde bir yerde yumuşaktı, titizdi, cesurdu.

"Ashbel," diye seslendi, "Franny..." Duyarlarsa mutlaka gelirlerdi. Onu seviyorlardı. Ayaklarının dibinde biter, yanlarına tırmanır, kulağının dibinde mutlu seslerle hüzünlü şarkılarını söylerlerdi.

"Trip!" diye seslendi; aslında onun gelmesini pek beklemiyordu. O sırıtışıyla, uzun yüzüyle, kurnaz salınışıyla, sahte elleriyle...

Toprak ayaklarının altında hafifçe kabardı, verimli bir toprak tümseği, kök salıp çoğalan yabani otlar. Şimdi daha yüksekteydi, Pearl'ün parmakları duvarların en üst hizasını çevreleyen paslanmış kancalara sürtündü. Tiksinerek elini geri çekti ve oturdu. Duyduğu sesleri ayırt edemiyordu. Bir kokteyl kadehine yerleşen buz mu? Kemirilmiş bir ahırda kımıldanan biri mi? Bir yerlerde çalan müzik; hem anlaşılır hem de anlaşılamaz bir müzik...

Hayır, orada hiçbir şey yoktu. Hepsi gitmişti, Pearl de öyle. Durum buydu. Olup bitmişti. İnsanlar ne yapmaları gerektiğini bilmeden yaşamaya çalışır, sonra biri değişir ve her şey biter. Bir bu taraf vardır, bir de öteki. İnsan bu ikisi arasında gidip gelir; sonunda bu gidiş gelişler, varış ile veda arasındaki o ileri geri hareket katlanılmaz olur. Karanlığın

yüzeyinde kayıyor, midyelerle kararmış kayaların yanından, sığlıkların ve ışıkla dolu ölü mağaraların üzerinden, akıntının içinden koşarcasına geçiyor, hem güvenliği hem tehlikeyi işaretleyen şamandıraların yanından başkalarının limanına doğru süzülüyordu. Kırmızı, sağ, dönüş...* ama artık bunu takip etmekten de kopmuştu. Bitmişti. Yüzleriyle, konuşan insanlarıyla kasaba. İnsanların gözleri zalimdir. Bahçenin, içki içtiği bahçenin dışındaki hayvanın başının içindeki oğlanın gözleri... Eczanedeki kadının kartları yerine koyarkenki gözleri. Destede hatırladığı bir başka kart daha vardı. Köpeğin izlediği Deli. Deli olan, budala olan kendisiydi ama Deli'nin ayakları altındaki, derinliklere açılan uçurumun kenarı hiçbir dehşet barındırmıyordu...

Pearl bir ses duydu.

"Jane," diye seslendi Pearl. "Timmy!"

Dönerken kemikleri gıcırdadı. Bu çocuklarla birlikte nasıl da yaşlanmıştı! Uylukları sarkmış, saçları ağarmıştı. Bir şeyler yerken elleri titriyordu. Yiyemiyordu. Yediğini hatırlayamıyordu.

Pencere çerçevelerinden sarkan, köklerinden bağlanmış, dinlenen, kurtarılmayı bekleyen kurumuş bitkileri görebiliyordu. Küvetleri, yuvaları, sandıkları, labirentimsi geçitleri seçebiliyordu. Burada yüzlerce saklanma yeri, yüzlerce ev vardı. Mezarla soyunma odası burada aynı şeydi. İçindeki o esneyen rahimse, bulunduğu dış oda gibiydi: pis bir sera ya da soğuk bir mezar; karanlıktan eğimle çıkıp daha da derin bir karanlığa, ağır ve tükenmiş havaya açılan.

Odada kapitone bir ışık yükselip alçalıyordu. Sessiz bir şımşek. Solgun bir sevgililer günü kartı gibi bir çift kalça yüzüne doğru süzülüp indi. Masanın üzerindeki tahta hayvan-

---

* (Orj.) Red, right, return. Kuzey Amerika denizcilik sisteminde temel seyir kuralı. Denizden limana donerken, kırmızı şamandırayı sancak tarafında tut (e.n.)

ları görebiliyordu; bir çember halinde açığa çıkarılmışlardı, son nedir bilmiyorlardı. Onlara dokunsa, avuçlarında kül gibi dağılacaklardı. Kap güçlü olmalıydı. Kap güçlu değilse kırılırdı. O zaman huzur değil, yalnızca delilik olurdu.

Pearl bir bebek doğurmuştu. Bebeğe Sam adını vermişti.

Artık bebeği yoktu. Ona inanmadığı için çocuğu yitirmişti. Şimdi yalnızca bu diğer Sam vardı... bu sezgi... anlayışının bir ürünü.

Kendinden başka kimsesi yoktu. Kendi içindeki, yitip gitmiş çocuk.

Kendisi. Israrcı, böyle ısrarcı bir çocuktan bir şeyler dilenen küçük bir çocuk. *Yine de sever miydin beni başka biri olsaydım da? Sever miydin...* Bir zamanlar kendisi de bir çocuktu. Tokalı ayakkabıları vardı, Cadı Fındığı adında bir tavşanı. Tavşan öldü. Derler ya, vahşi bir ölümle. Tavşanların hepsi böyle ölür.

Yine de sever miydin beni... Sus, Pearl. Amma da aptalca bir soru. Başka biri olsaydın, bizim Pearl'ümüz olmazdın ki. Öyle değil mi? Sus...

Çocukken ateşin içindeki hayaletlere inanırdı. Onları kovabildiğini ve çağırabildiğini fark etmişti. Gitmelerini söylerdi ve giderlerdi. Ama büyüyünce onlara inanmayı bıraktı ve bu kez gitmelerini söylediğinde gitmezlerdi ve bazen de gelmelerini söylemediği halde gelirlerdi.

Zavallı Pearl. Pearl...

Her şey tek bir uzun gündü, yaz mevsiminde bir gün, kadehin boşalıp durduğu bir susuzluk günü, çocukların oynadığı, sonra da yok olduğu bir gün...

Bir bebeği olmuştu ama bebek ölmüştü. Gökten düşen bir yıldız gibi düşmüştü. Ve sonra Sam vardı; hiçbir zaman bebek olmamış Sam, yalnızca şahit olduğu bir şeydi, şimdiyse çocuk bile değildi, Tanrı'yı sürdürmekle yükümlü kılınmış bir varlıktı.

Pearl, onların korkup korkmadıklarını merak etti; tanıdıkları Sam'i gördükleri için değil, daha önce hiç görmedikleri o yaşlı kadını idrak ettiklerinde. O avcıyı, o insan balıkçısını.

Bir çocuğun bedeninden kanca geçiren korkunç bir figür gördü; kasıktan başlayıp gözün yakınında bir noktaya kadar ulaşan bir kanca. Çocuk çırpınıyor, debeleniyordu. Çocuk Jesse'ydi, kaçıp gidemeyen bir balığa dönüşüyordu.

Pearl parmaklarını yüzüne kaldırdı. Sera camının üzerinde ışıldayan böcekler dolaşıyordu. Gövdelerinin içi akkor haldeydi. Her yöne gidip geliyor, birbirlerinin yollarını kesip duruyor, bir belirip bir kayboluyor, yaratılıyor ve aynı hızla yok ediliyorlardı. Pearl parmaklarını yüzüne biraz daha yaklaştırdı ve ellerinin havada süzüldüğünü, kül rengi bir ışıkla aydınlandığını gördü.

Avcının tuzakları kurduğunu gordü; çocuğun onlara doğru koştuğunu; ilkinden kaçındığını, ikincisini aştığını ama sonra düştüğünü, çocuğun ruhunda bir şeyin koptuğunu. Çocuk Trip'ti; şişkin, yeşil sinekler gibi gözlerle yukarı bakıyordu.

Korkunçtu, korkunç. Pearl nefes alamıyordu.

"Pearl?" Kapı açılmıştı. Thomas kapıda duruyordu. "Pearl," dedi. "Ne yapıyorsun? Çocuklar nerede?"

Pearl'ün dişleri takırdıyordu. Vücudu sankı buzun içine daldırılmıştı. Bedeni berelenmiş gibiydi ve soğuğun etkisiyle ansızın donup kalmış, ağırlaşmıştı. Nefes nefese içine çekmeye çabaladığı hava, boğazından aşağı dökülen kaynar çorba gibiydi. Thomas ona doğru ilerledi. Böcekler tarafından aydınlatılmış gibi görünüyordu. Yerdeki ölü asmalar ayaklarının altında çıtırdadı. Pearl'ün ayağa kalkmasına yardım etti ve saçlarını yüzünden geriye itti. Yüzü kir pas içindeydi, ıslaktı. Ağlıyordu. Thomas onu öptü.

Pearl geri çekilmedi. Thomas'ın dilinin dokunuşu tuhaf

ve sert gelmişti. Pearl'ün bedenini kendine daha da bastırdı Thomas. Onun için nasıl bir histi bu? diye düşündü Pearl. Memelerinin adamın göğsüne yaslanması. Bir hayvanın karnından dökülen sakatatlar gibi adamın göğsüne taşması; meme uçlarının kör gözleriyle sürtünmesi... Erkeklerle kadınlar arasındaki fark ne kadar da büyüktü. Çiğ ile pişmiş arasındaki gibi. Islakla kuru arasındaki gibi. Ve yine de yetersiz.

Bir keresinde Peter ile Trip verandada oynarken, Trip'in ona, "Thomas Amca'nın kuşu yok, Pearl..." dediğini duymuştu. Ama elbette kuşu dememişti; taşı demişti. Verandada dama oynuyorlardı.

Öpüşmekten çenesi ağrıdı ama hareket etmedi de, direnmedi de. Neden Thomas onu öpüyordu? Ona yardım edemezdi. Ona yardım edebileceğini mi sanıyordu? Thomas elini Pearl'ün küçük memelerinde, oğlansı karnında gezdirdi. Bir zamanlar kontrolün onda olduğuna, her şeyi onun yönettiğine inanmıştı Pearl ama öyle değildi. Kontrol kimsenin elinde değildi. Kendi elleri iki yanında sarkıyordu. Adamın ağzı onu öpüyordu. Kendi ağzı tükürükle doluyordu. Doğru düzgün yapmıyordu bu işi Pearl. Hem uyarılmış hem öfkeliydi. Nasıl yapıldığını unutmuştu. Ne var ki böyle bir şey unutulmaz. Mesele artık istememesiydi. Öpülüşünü izledi. Kendini çok uzakta hissediyordu, yıllar yılı uzakta, sanki bu adamla kadının öpüşmesini izlediği eski bir düşe uyanmıştı.

Thomas elini Pearl'ün elbisesinin altına soktu, parmakları artık külotunun kıvrımıyla nemli dudakların arasındaydı, onu okşuyordu. Pearl'ün dizlerinin bağı çözülmeye başladı ama Thomas onu tuttu, nazikçe yeniden yere indirdi. Gizemli, toprağımsı bir koku vardı. Bedeni haz duyuyordu ama zihni duymuyordu. Zihni arkasına bakmadan kaçıyor, sendeleyerek, dehşete kapılmış, kambur bir çocuk gibi koşuyordu. Masanın üzerindeki bir çember halinde, bir bütün olmuş

küçük hayvanları gördü. Ne büyük kanun kaçaklarıydılar öyle. Emma'nın çocukları, ne meleklerdi ama... karanlıklarından neşe yaratan; her birinin gözleri, birer hayvan gözü; dudaklarındaki o gülümsemeler, diğer çocukların, değiştirilenlerin gülümsemesi.

Pearl sırtüstü uzanmıştı. Thomas yüzünü onunkinden ayırıp bacaklarının arasına gömdü. Pearl'ü geriye ve yukarı itti, bacaklarını boynunun çevresine doladı, dilini amının tepesinden kıç çatalına kadar gezdirdi. Alevde tutuşan bir kâğıt külah gibi adamın altında büzüldü; sonra yine kâğıt gibi açıldı, hassaslaştı ve yükseldi, parçalanışıyla bir oldu Pearl.

Adamın dilinin yumuşak ama pütürlü darbeleriyle orada titreyip durdu. Derken Thomas geri çekildi, ağzını yeniden onun ağzına bastırdı; kendi kokusunu, o bataklık kokusunu, ay kokusunu kadının dudaklarına sürdü. Pearl ürperdi, ağzı, Thomas'ın ondan sağdıklarıyla doldu, onun nefesini içine çekti ve kasıldığını, boşalmak üzere olduğunu hissetti. Ne var ki sonra, aniden, tam gelmeden hemen önce, yükselen o sarmal durdu. İnledi Pearl; tüm bunlardan tiksinmişti. Bir zamanlar aklı başında olmak için ne kadar içten çabalamıştı. Ama aklı başındalık, dünyaya ait bir balonu, kırılgan, küçük sırlar ve arzularla dolu bir balonu tutmak gibiydi. Vazgeçecekti. Vazgeçmek kolaydı.

Thomas'ın elleri şimdi Pearl'ün başının iki yanındaydı; saçlarını geriye itiyor, onu sakinleştirmeye çalışıyor, bir şeyler söylüyordu. Çıplak, kaslı kolları onu sarıyordu ama Pearl'ün tek düşünebildiği, o kollardaki kemiklerdi. Çırpındı. İnce masa sarsıldı ama ayakta kaldı, küçük hayvanlar sarsıldı ve tek bir ses bile çıkarmadan etrafa saçıldılar. Pearl yana doğru şiddetle savruldu; boynunu hafifçe tutan eli dudaklarıyla buldu, eli ağzına alıp var gücüyle ısırdı, dolgun etine dişlerini geçirdi, kemiğe değdi. Thomas bir çığlıkla Pearl'ün üzerinden yuvarlandı, Pearl de apar topar ayağa fırlayıp koştu.

Dışarıda ağaçlar, bir şelale gibi gürültü çıkarıyordu. Çok yükseklerde çakan şimşek, gökyüzünü bir mağaranın içi gibi gösteriyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Pearl, içinden koşup geçtiği çayır dışındaki her şeyi zihninden silip atmaya çalıştı. Çayır, henüz doğmamış yıldızlara kadar uzanıyordu. Rüzgâr, içinde kalan zamanı da alıp yüzüne doğru vuruyordu. Rüzgâr, hatırlanan çocukların hatırlanan seslerini Pearl'ün kalbinin en derinlerinden ite ite gün yüzüne çıkarıyordu.

Bana bak, Pearl! Dibine değebiliyorum. Havuzun dibine değebiliyorum!

Bazen gökyüzü bir mağara gibi görünmüyor mu, Pearl? Oradan aşağı düşmeyi hiç istemezdim. İngiltere'de bir keresinde bir adamı aşağı sarkıtmışlar, Eldon Deliği derlermiş oraya, yaklaşık iki yüz elli metre inmiş adam ve yukarı çekildiğinde aklını yitirmiş haldeymiş, yedi gün sonra da ölmüş.

Gitme Pearl sen hep gitmeye çalışıyorsun dinle toprak da bizim gibi nefes aldığını duyabilirsin dinle o bütün suyu içti bütün sabunu yedi ve dün gece boğazında bir baloncukla öldu sen yaşayacaksın ama ben öleceğim eğer yapabilirsem sana geri döneceğim sana sana sana seni seviyorum Pearl beni kayaların üzerinden sallandır ve uçayım ağlamayacağım şu timsah derisi çantalı kadın kim kötü mü o iyi mi yoksa sen misin Pearl eskiden ölüleri ağaçlara gömerlerdi ama hayvanlar alttan iner üstten çıkardı Huzur İçinde Yatsın böyle tersinden yaptığında gerçekten gitmiş olmuyorlar biliyorsun hani şu içlerinde öylece meyve asılı duran konyaklar var ya korkunç bir şey şeftaliler armutlar o ay tavşanı Timmy balı çok sever arılar onu sokar dururlar ama umurunda olmaz ve Peter'a bak bir rüya görmüştü baharda bir ağacın

yaprak yerine tüyler verdiğini eskiden battaniyeye battiye derdi hatırlıyor musun kucak yerine de kuccu derdi hiç büyümedi hiçbir saati yüzünü yeniden şekillendirdi sabahları dumanı tüten havuz gibi bembeyaz Şeytan'ın ağlamak için altı gözü olduğunu biliyor muydun bak ne güzel bir etiket üstünde İngiltere Kraliçesi var sen bizim Kraliçemiz ol Pearl ve biz de senin tebaan burada sonsuza kadar kalırız bir keresinde yatakta altıma kaçırmıştım bir kurt olmuştum rüyamda çayırı bir kurdun gözünden görmüştum güzeldi kendim hakkında hiçbir şey bilmiyordum bir kurt üstüne işerse onu nereye giderse gitsin takip etmek zorundasın derler bize bir hikâye anlat bize Sam'i anlat şu görkemli günbatımına bak sence de öyle değil mi bir keresinde bir denizatı görmüştüm bir oğlanın kovasının içindeydi bir keresinde Miriam'ın üstünde ıstakoz işareti olan eve girdiğini görmüştüm evet kasabada bir medyuma gidiyor yeşil bir ev tamale rengi Miriam onunla konuşuyor Miriam'ın Johnny'yle konuşmasını sağlayacakmış tuhaf hissediyorum Pearl dişime bak tuhaf değil mi sence de şu saate bak zamanı söylemeye çalışıyor Thomas Amca diyor ki Zaman bizi parçalayan bir Kaplan ama Kaplan biziz ışığın büyümesi gibi büyüyorum bak kalbin yapabildiğin yumruk kadar büyük eskiden yasdık derdi hiç büyümedi hiç konuşmadı kelimeler yoktu nereden geldiğimizi ve nereye gittiğimizi ve günler sonra başka bir patikadan nasıl döneceğimizi biliyor sana bakacağız Pearl seni seviyoruz bu şarabı iç şarap harika bir şey Milton'ın dediği gibi suyun Yaradanını görüp kızardığı o harika an Tracker babasını öldürseydi Tanrı onu geri çağırır mıydı okula gitmek zorunda kalır mıydı Pearl gözlerinde ince çatlaklar var Emma'nın gözleri de öyleydi güneş ışığının yakıcı biçimde içeri sızdığı ince çatlaklar o ufkun seninle konuştuğu doğru muydu Emma iyiydi onları severdi de güzel olabilirdi aklına gelen her şey olabilirdi parla parla küçük yıldızcık ne dersen

osun işte Shelly yeni bebeğe ne olursa olsun Parla adını koyacağını söylüyor bu işler için fazla yaşlandı yetişkinler yaşlandıkça yumuşayıp çürürler sence de öyle değil mi acımasızlaşıyorlar Timmy taşla vur ona düşünen bir taş onu erişteye çevir taşların da düşünceleri vardır ama aksi düşünceler her şey duşünür yapraklar parçalanma üzerine konuşur ve su balıkların kabalıkları üzerine düşünür bu doğru ama yetişkinler acımasızdır et yerler uykularında sana vururlar sana inanmadıkları şeyleri anlatırlar Thomas Amca Johnny'yi cezalandırmak için ormana götürdü şu güzel bir tane Pearl ama bu değil hayır bunu satın alma bak ithalatçı adresinin yanında köşedeki kuşu görüyor musun gagasında keder olan kuşu bunu eve götürmeyelim Pearl bizimle burada kal sadece sen ve biz olacağız.

Pearl, havuzda öylece suzulen bedene bakakalmıştı. Shelly'ydı bu; uzun saçları çözülmüş, suyun içine yayılmıştı. Su hafifçe çalkalanıyor, onun aşağı doğru eğik duran bacaklarına yavaşça vuruyordu. Başını, tramplenin altındaki ızgaraya çarpıyordu.

Ölüyorlar, diye düşündü Pearl. Ölüyorlar ve yapabileceğim hıçbir şey yok. Pearl tramplenın brandayla kaplı yüzeyine dokundu, sonra tuhaf, kasılır gibi bir hareketle kendi dudaklarına, dişlerine ve gözlerine dokunmaya başladı. Su koyu bir renkteydi; geçici ama yıkıcıydı ve öteki kadının bedeni suyun üzerinde hafifçe salınıyordu.

Lincoln'a söyleyeceğim, diye düşündü Pearl. Lincoln bir şey yapar. Ağzına nefes üfler. Shelly gülerek yüzüp gider. Çocuk doğacak, babasının hık demiş burnundan düşmüş olacak.

Pearl çimenleri geçip saunaya doğru koştu. Kapı açıktı. Buhar havaya karışıyordu. Islaklık ve saçlarla kayganlaşmış zeminde Lincoln'ı gördü. Bir gözü aşağı doğru bastırılmıştı. Öteki gözu de rüzgârdaki kâğıt gibi titriyordu. Kafasının

içinde sarsılıyordu. Karanlığa gömülmüş göz, dünyadan çoktan dışlanmıştı. Onu ölü halde gördu; ağzındaki kan geniş, mor bir çiçek gibiydi. Sıcağın etkisiyle her şey keskinleşmişti. Cesedın kalçalarından sıyrılmış havlunun rengi. Sedir ağacının kokusu, duş kabininin çatlaklarından fışkıran eğreltiotlarının rengi. Siyah bir taşın üzerinde benekli bir kertenkele, ağzında başka bir kertenkelenin kalıntılarını tutuyordu.

Pearl, Lincoln'ın cesedinin dışarı fırlamış gibi duran bacağını, omuzlarındaki çamur izlerini, sertleşmiş dudakların arasına sıkışıp kalmış o alaycı, hareketsiz dili gördü, erkeklik organından bile daha tehlikeli o kırmızı ve sivri organı, dili, zaman içinde aşınmış duş kabinine doğru beyhude bir şekilde sarkıyordu. Pearl, olü adamın jöleye dönmüş gözüne baktı. Göz artık düzenini kurmuştu. Ölüm, insanın kendisi gibilerle yaptığı sıradan bir düzenlemedir. Lincoln hayal gücünden yoksun biçimde işlenmişti sanki, kuru, kızarık, kalçasının üzerinde şişkin bir sivilce. Pearl terledi. Gördüğü şey korkunçtu. Gelgelelim bundan daha korkunç şeyler vardı. Pearl onları biliyordu.

Pearl, kapıdan ağaçlara doğru uzanan, uzun ve ıslak otların üzerinde ayak izleri gördü. Çocukların oradan yükselen iniltilerini, sitemkâr mırıltılı haykırışlarını duyabiliyordu ve ağaçların sınırındaki karanlığın, çocukların içinden geçmesiyle giderek yaklaştığını görebiliyordu.

Orman koyu renkli bir dantel gibiydi.

Pearl, çocukların ağaçların arasında adım adım ilerlediklerini görebiliyordu.

Onları gördü; kürklerindeki desenleri, desenlerin simetrisini. Az önce gökte tomurcuklanmaya başlayan yıldızların şekilleri gibi, bozulmazlıklarının o pırıltılı noktalarını gördü.

Kendini çocuklarla yan yana eve doğru koşarken gördü. Yorgun bacakları, sakladığı sırra hâlâ sadık o taze gecenin içinde toprağı dövüyordu. Bir yıldız ardında bir

delik bırakarak kaydı. Evden ışıklar taşıyordu. Fare ve dökülmüş içki kokuyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemiş miydi? Bir de kurumak bilmeyen, görünmeyen kerestelerin kokusu vardı. Çocukların soluk soluğa nefeslerini yanı başındaki bir akıntı gibi duyabiliyordu. Aaron'ın karanlığı dışarıda tutmak için yaptığı, evin birbirine geçmiş sayısız odası ışıl ışıldı. İnsan pekâlâ orada yaşayabilirdi. Geçmişte, yüz yıl önce, geçmişin geri alınamaz eylemlerini, zamanın belleğinin oluştuğu o eylemleri yerine getirirken odaları kendi elleriyle inşa etmişti Aaron, ürkek bir marangoz, bir başkasına açılan ya da kilitlenen, durmadan yinelenen bir kapı.

Gökyüzü, bir yumurta kabuğu gibi kırılarak sessizce yarıldı. Bir an için doğruca içine bakabileceğini düşündü. Çok yaklaşmıştı... ama hiçbir şeyi uydurmak istemiyordu. Hile yapmayacaktı. Hile yapmak için artık çok geçti ve çok yol gelmişti.

Sundurmaya ulaştı. Yapraklar yıpranmış ahşap zeminin üzerine serilmişti. Hasır bir sallanan sandalyenin üzerine bir çocuğun kazağı öylece bırakılmıştı. Peşinden evin içine giren o rüzgârla çiçekler vazoda tıkırdadı. Miriam'ı gördü. İlk anda rahatlamıştı Pearl. Ona anlatmam gerekecek, diye geçirdi içinden ve gördükleri, aralarındaki havada bir küreye hapsolmuştu âdeta.

Ona anlatacağım, diye duşündü.

Onu orada görmek rahatlatmıştı Pearl'ü, o sıcak kahverengi gözleri, yas tutan yüzü, karınları doyuran elleri, kötü tasarlanmış o tanıdık eteği görmek.

Bir radyo çalıyordu. Pearl'ün düşüncelerine sızıyordu. Sızlanan, işbirlikçi bir tonda konuşan bir spikerin sesi işitiliyordu. Radyo ulaşabileceği kadar yakınındaydı, hemen mutfağın girişinde. Pearl radyoyu kapattı. Bir çıt sesi çıktı.

Yaşlı kadının ona bakışına benzeyen bir sesti bu. Pearl bu sesi daha önce duymuştu. Kafasının içinde, bir zar gözlerin

önünden süzülür, sonra yine bir çıt sesiyle yukarı doğru kaybolurdu. Açılan bir kapının sesi gibi.

Bir bebeğin ağladığını işitti.

"Angie," dedi Miriam. Ocağı kurcalıyordu. Ocak çalışmıyor gibiydi. "Gidip bir baksan iyi olur."

Ona anlatmalıyım, diye geçirdi içinden Pearl. Bu evin gerçeğini ona anlatacağım. Bu ev zihnimizin içinde. Hakikat, Hayat'tan çok kurnazca koparılmış.

Mutfağı geçip bebeğin ağlama sesine doğru ilerledi ve Angie'yi kütüphanede, kanepenin yastıklarının arasına sıkışmış halde buldu. Angie etinden et koparılıyormuş gibi ağlıyordu. Kollarını Pearl'e doğru uzattı.

Bacakları ağrıyor, diye düşündü Pearl. Angie'yi kucağına aldı ve elbisesinin içinden çocuğun nemli, ağır altını hissetti. Uzun bir davet elbisesiydi, kırmızı beyaz pötikareliydi, önünde büyük, keyifli bir fiyonk vardı. Pearl çocuğun bayat kokan saçlarını öpüp onu bir süre kollarında salladı.

Angie çığlık atmayı bıraktı, artık sakin sakin Pearl'ün yüzüne bakıyordu.

Bizi arkada bıraktılar, değil mi, diye düşündü Pearl. İkimizi. Çocuğun suçsuz ve suçlanamaz yüzüne baktı.

Çocuk sessizdi ama hafifçe nefes nefeseydi. Oda sessizdi. Pearl'ün zihni sakindi. Beni suçlayacaklar, diye düşündü. Ama önemi yok. Ne önemi var ki.

"Bak," diyordu Miriam, "bakmanı istiyorum."

Çocuklar için dıyordu. Hıçbir yerde yoklar.

Bırak şunu diyordu.

Angie'nin saçları ağlamaktan sırılsıklam olmuştu. Pearl elleriyle temizlemeye çalıştı. Angie yeniden ağlamaya başladı. Pearl onu susturamadı.

"Saklanıyorlar," diyordu Miriam. "Bize bir oyun oynuyorlar."

Yemek soğudu. Hava kararıyor. Yağmur başlıyor.

"Bu kadar ağladığına göre hasta olmalı. Ona biraz süt ısıtayım," diyordu Miriam. "Korkutmuşlar onu. Ne oldu bunlara böyle, ne diye böyle oyunlar oynuyorlar."

Benim de bugün kendime göre aksiliklerim oldu, diyordu Miriam. O kadın bir sahtekâr. Daha fazla para istedi. Ona o kadar çok para verdim ki... Artık ona tek kuruş daha vermem imkânsız. Para gibi önemsiz bir şey hakkında yalan söylediğim için Johnny'min ağlayarak bizden kaçtığını gördüğünü söyledi. Yeryüzünde yapılabilecek en kötü şeyi yaptığımı söyledi. Bir çocuğun güvenine ihanet etmişim. Beni kovdu. Beni öyle altüst etti ki... Beni tutuklatacak sandım.

Miriam solgundu. Gözünün yakınındaki kahverengi bir damar zonkluyordu. Elini kaldırıp onu durdurmaya çalıştı. Kolu da bir kuğunun boynu gibi çok beyazdı, fazla beyaz.

"Bazen Johnny'nin gözlerini hissettiğimi sanırdım," diyordu Miriam. "Kalbimin etrafında sıkılaşan parlak ilmekler gibiydiler. Ama kadın şimdi diyor ki artık bana bakmayacakmış. Gözlerini başka tarafa çevirmiş."

Pearl yağmurun başladığını duyabiliyordu. Yerlerde üst üste yığılışını yeşil yaprakları ve yağmur damlalarının birbiri üzerine düşüşünü işitti. Yağmurun çocukların yüzlerine, kabuklarının üzerine yağışını duyabiliyordu, onları geri alıyor, koza gibi, dönüştürüyordu.

Bir fincan çay daha yapacağım, diyordu Miriam. Bir türlü sakinleşemiyorum.

Kütüphaneden çıktı. Angie, Pearl'ün yüzünü çekiştirdi.

"Tamam, tamam," dedi Pearl dalgınca. Çocuğun gözleri parıldadı. Dudaklarını kıvırarak güldü.

Oda parfüm, yemek ve yağmur kokuyordu. Bir de baskın bir içki kokusu vardı. Pearl, Angie'yi kanepenin üzerinde bırakıp bara doğru seğirtti ve kendine bir kadeh cin doldurdu.

Bir kez daha Angie'nin üzerine eğildi. Boğazının arkasında bir ekşilik yükseldi. Elbise bebeğin ayaklarının üzerine

düşmüştü. Pearl onu yukarı doğru sıvadı. Angie'nin bacakları buruşmuş ve kıllıydı, sivri küçük pençelerle son buluyordu. Altın beneklerle kaplı, kızıl kestane rengi kalın bir kuyruk bacakların arasından aşağı sarktı. Karnı benekli ve düzdü.

Pearl, Angie'yi kucağına alıp yukarı, kendi odasına çıktı. Işıkların tamamı yanıyordu. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. İki koltuğu bir araya getirerek Angie için küçük bir yatak yaptı, sonra yavaşça soyundu ve bir gecelik giydi. Gecelik yıllardır dolabın arkalarında asılı duruyordu. Nadiren giyerdi onu. Beyazdı, eteğinde somon rengi dantel vardı. Kapıyı kilitleyip yavaş yavaş cinini içti.

Çok geçmeden çocukların kapıyı usulca tırmaladıklarını duydu.

"Pearl," dediler, "herkes nerede? Saklanıyorlar mı? Neredesin?"

Buradayım, dedi.

Bir zamanlar deli olduğunu ve iyileşebileceğini düşünmüştü. Kendinde olması gerektiğini düşünmüştü. Ama bir kendilik yoktu. Yalnızca gördüğü düşler vardı, onu uyanık olduğu anlara hazırlayan düşler.

"Dışarı gel, Pearl!"

Henüz değil, dedi.

Çocukların da kendi hayatları vardı, geleceğin gerçekleşeceği yeni biçimler.

Cini içti. Dünyadaki en sarhoş insandı. İçinde kristal bir ışıkla yıkanıyordu. Işıkları kapattı. İki mum yaktı, ikincisini birincinin yanan fitilinden. Kendi basit hareketini büyülenmiş gibi izledi. Sonra da mumları üfleyip söndürdü.

Artık onun dışında, içindeki kristal ışığı hatırlatan derin bir karanlık vardı. Gözlerini kapadı. Çocuklar uzaklaştı. Kayıp ve sarhoş bir gemideydi. Ne kürek vardı ne yelken ne de dümen...

Derken geri geldiler, fısıldaşıyorlardı.

"Pearl, Miriam mutfakta. Yerde yatıyor. Kımıldamıyor. Yüzü tuhaf. İçe çökmüş sanki."

Kapıyı zorladılar. Kapı kolu sarsıldı.

Kadeh neredeyse boştu. Son damlasını bitirmeye, kadehi tamamen boşaltmaya katlanamadı. İki eliyle tuttu. Mühim olan tek şey suçluluktur, diye düşündü.

Henüz değil, dedi, henüz gelemem.

"Miriam'ı ne yapacağız? Ne yapmamız gerektiğini söyleyemiyor. Ashbel korkuyor. Franny korkuyor." Sesleri ağır ve boğuktu.

Ölümde insan değiliz ve bilmeye gerek yok, diye düşündü Pearl.

Kaybolmuş ve yalpalayan bir Nuh'un gemisindeydi. Zihni bir o yana bir bu yana gidip geliyor, su gibi, mide bulandırıcı biçimde alçalıp yükseliyordu.

Her şey yoluna girecek, dedi.

Rüzgâr pencereleri âdeta içine çekiyordu.

"Pearl!"

Geleceğim, dedi.

Sessizleştiler. Çekip gittiler. Pearl karanlıkta oturdu ama ellerinin arasındaki kadehte ışığın son kırıntısını tutuyordu ve içindeki içsel sabahı hissediyordu.

Angie uykusunda burnunu çekip kıpırdandı.

Bir zamanlar çocuk olmuşlar, hem yılların hem de onun kafa karışıklığı tarafından ehlileştirilmişlerdi. Ama artık özgürdüler ve o özgürlüğün içinde değişim ve sonsuz bir yeniden doğuş vardı. Bu özgürlüğü Pearl yaratmıştı. Yedi yıl önce buraya değişimin aracını getirmişti.

Şansını denemek için! Düşmek için. O deli. O köpek.

Zihni ürktü, bir an oyalandı.

Ruh hayvandır, diye duşündü. Tanrı'yı bilen ruhtur. O'nun gözdesidir, O'nun düşüdür, O'nun hayalinden özgür-

leşmiştir. İsa'nın gölgesi, Şeytan'ın gölgesi çok zaman önce, yan yana, ortak bir ölümde toprağa verilmişti, ne var ki ruh değiştirilendir. Ve durmaksızın, yaklaşmakta olan, sonsuz dönüşümlere biçim verilir.

Kadehi kaldırıp içti ve kendisinin katlanmak üzere olan, uzun ve görkemli düşüşüne başlamak üzere olan devasa bir dalga tarafından alındığını, onun bir parçası haline geldiğini hissetti...

Dünya kırmızı görünüyordu. Dalganın içinde gokyüzü vardı ve soğukkanlı ama merhametsiz pençelerinde bir tavşan tutan, şarap rengi büyük bir doğanın döne döne o gökyüzünden çıktığını gördü.

Sonra siyah; o siyah odayı yerle bir eden dalga. Birbirine çivilenmiş döşeme tahtaları siyah, koyu renkli kadehin içinde boğulmuş tek sinek siyah, gecenin önünde nefret uyandıran melekler gibi duran perdeler siyah, sandalyenin üzerindeki küçük şekil siyah.

Sonra beyaz. Güzel görünüyordu. Sessizce uzanmış, bakıyordu. Işığı boşaltan enerji galaksileri. Gelgelelim sonra onun içinden bir uluma yükseldi. Hayati, biçimsiz dalganın gücü geri çekildi, yukarı doğru toplandı ve o dehşet verici çığlığa dönüştü.

"Kaltak!" demişti Thomas. Kaltak kaltak kaltak.

Dalganın içinden ağzını kocaman açarak ona küfreden gölgesi çıktı; tek eliyle saçlarını kavrayıp yumruğunun etrafına dolarken öteki eliyle yüzüne vurdu, yüzünü geriye doğru sıyırdı ve Pearl, çok uzun zaman önceye ait o kadının yüzündeki küçük kemiklerin yavaşça kırılışını hissetti.

Bir gümbürtü koptu. Camlar yıldızlar gibi döküldü. Rüzgâr tıpkı büyük, açlıktan kavrulmuş kanatlar gibi Pearl'ün kulaklarını dövüyordu. Pearl çığlık attı. "Kaltak!" çıkmıştı ağzından. "Ruh hastası!"

Pearl çığlık attı çünkü olduğu kişi bunu yapmak zorun-

daydı. Artık olmadığı kişi çığlık atmazdı. O kişi ölecekti ve bu konuda ne yapılabilirdi ki? Hiçbir şey yapılamazdı. Ölmeden önce onu öldüresiye dövmeye çalışan adam ona yumruk attı ve Pearl her şeyin dümdüz olduğunu hissetti. Adam onunla konuşuyordu. Neden cezalandırıldığını bilmesini istiyordu. Onu saçlarından tutup tokatlıyor, sonra Pearl'ün bunu anlamasını ister gibi bir süre bekliyor, sonra yeniden tokatlıyordu. Canı yanıyordu. Pearl çığlık attı. Daha birkaç gün önce doğum yapmıştı ve hâlâ acısı vardı. Pek çok çocuk doğurmuştu ve hepsi zor doğumlardı ama hepsini seviyordu. Bebeğini yeni doğurmuşken, hem de bebek hemen yanındayken, bu gürültünün içinde Pearl onu duyamasa da muhtemelen dehşete kapılmış, muhtemelen hıçkıra hıçkıra ağlarken bu adamın ona vurması korkunçtu.

Adam onu itip yere düşürdü ve Pearl kendini bebekten koparmaya çalıştı ama bebek orada değildi. Düşüyordu ama belki bebek daha da aşağı düşmüştü. Pearl çığlık attı.

Çocukların kapı eşiğinde yığıldıklarını gördü.

Odaya atlayıp adamı yere indirmeden hemen önce, yalnızca bir an gördü onları. Yuvarlak, koyu kafalı olan ilk gelendi. Adamın boynuna yapıştı. Dişlerinin arasından etler fırladı.

Bir başkası uzun, ince yüzünü adamın böğrüne gömmüştü. Bir diğeri cırlayıp gözlerini oyuyordu.

Kan bir sis tabakası gibi Pearl'ün yüzüne püskürdü. Adamı paramparça ediyorlardı. Isırıyorlardı. Tutuyorlardı. Daha iri olanlar adamın göğsündeydi, çeneleriyle göğsüne vuruyorlardı, tok bir ses işitiliyordu. Sarı bir kemik parçası, kopmuş bir el gördü. Adam son gücüyle kendini yerden birkaç adım kaldırdı. Başını çevirdi. Pearl onu gördü. Kan yüzünden aşağı akıyordu. Gözleri kapalıydı, dudakları lime lime olmuştu. Derken yüzü gözden kayboldu. Köpüren başların altına gömüldü.

Pearl her şeyin bittiğini gördü. O perişan, hırlayan, imkânsız sahneyi izledi ve kabul etti. Ağızları etle dolu hayvanları, fani olanı yiyip bitiren ebedi olanı gördü. Etraflarındaki sessizliği duydu, dinmiş fırtınanın sessizliğini. Ne çığlık ne hırlama ne de ağlama işitilen bir sessizlikti bu. Yalnızca Tanrı'nın uçurumundan çıkmış o melez canavarların dalışı, çekişi ve silkinişi vardı.

Pearl acıyla doğrulup ayağa kalktı. Geceliği yırtılmıştı. Şişmiş yüzüne dokundu. Kapının eşiğinde yaşlı kadını gördü, Sam'i kollarında tutan o sıska yaşlı kadını. Kadın güçlüydü, insanın hayal bile edemeyeceği kadar güçlü. Bir zamanlar kaçmak isteyen bir çocuk varmış. Bir zamanlar gerçek bir çocuk olmak isteyen bir çocuk varmış. Bir zamanlar bir çocuğu olmuştu, kendisine ait olmayan bir çocuk. O çocuk hiç onun olmamıştı, hiçbir zaman insan bir çocuk olmak istememişti, Pearl bunu çok çok uzun zaman önce uydurmuştu.

Ama işte oradaydılar.

Herkesin öldüğü ve köpeklerin etrafında koştuğu o geceyi hatırladı. Ama elbette herkes ölmemişti. Herkesin ölü olduğu bir dünyada yaşanamazdı.

Düştüğü geceyi hatırladı. Tıpkı bu geceki gibi ılıktı ve tıpkı bu geceki gibi korkunç bir şey olmuştu. Bir türlü bulunamayan bir çocuk vardı.

Yaşlı kadın uzaklardan Pearl'e baktı. Yüzü hiçbir zaman tam olmamıştı ama her zaman bir öfke ifadesi vardı. Gerçi şimdi öyle değildi. Yaşlı kadın artık Pearl'e kızgın değildi. Pearl bağışlanmıştı. Yaşlı kadın artık Pearl'ün zihninde öfkeyle dönüp durmuyordu, o çocuk yüzünden ona kızarak, o korkunç kanatlarıyla Pearl'ün zihninde uçup durmuyordu. Yaşlı kadın Pearl'ün Sam dediği şeyi almıştı ve artık gidecekti. Pearl'e diğerlerini bırakmıştı. Pearl'ü yalnız bırakmamıştı. Pearl bağışlanmıştı. Pearl gitmişti.

Dışarıda, içindeki leşten uzaktaydı. Ötekiler de onu takip

etti. Pearl, odasından, pencerelerin ardındaki içkisini içip uzandığı o çiçekli şezlongdan sıkça tanık olduğu o manzaranın tam ortasında ıslak toprağın üzerine çömeldi. Artık manzaranın kendisiydi, karanlıkta zar zor seçilen sarhoş bir görüydü, rüyanın sonunda kusursuzca hatırlanan o gelişmemiş gövdesiydi.

Oracığa çömeldi Pearl ve ötekiler de ona sokuldu, kürklerinin içinde gecenin sıcaklığı vardı. Gözlerinin üzerindeki o derin kürk boynuzunun, kafatası sandukalarının sertliğinin izini sürdü parmaklarıyla. Derilerinin farklı kokularını içine çekti, siyah, kıvrımlı çenelerini hissetti. Pütürlü dilleriyle derilerinin ekşi kokulu kıvrımlarını yalayıp temizlediler. Pearl'ün düğüm olmuş saçlarını tırnaklarıyla nazikçe açtılar. Hava durgundu, tazeydi. Yaz gecesinde duyulan tek ses hayvanların nefes alıp verişleriydi. Çocuk olan hayvanların.

Kökleri yalnızca en ince ipliklerden ibaret küçük çiçeklere benzeyen hayvanların.

Geçmiş yaşamları titreşen kuçük yıldızlara benzeyen hayvanların.

Tanrı'nın, kalbi güm güm atan ve asla kırılmayan o tek ve devasa hayvanının parçası olan hayvanların.

Bir yaz gecesiydi. Tanrı'nın kadınsı, çocuksu, hayvansı evsuretinde mevsim hep yazdı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Pööööörl Pööööörl sıra bende n'olur n'olur! o bir siborg gibi âdeta ağlama sakın Trip onları çok uzun zaman önce okumuş diyor ki uçmak için bir beyin kullanırlarmış doğmamış bir çocuğun beyni insansız bir uçan gemi için kullanılacak en mükemmel şeymiş her yere gidebilirmiş her şeyi bılebilirmiş o gülümsediğinde tüm dünyada yağmur durурmuş orası sadece bir ayna her yer yağlı öyle yağlı ki üzerine yazı yazabilirsiniz dünya aynı anda her yerde gerçekleşiyor hoş değil mi orada değil burada orası kasvetli Pearl üstelik bomboş olan olmuş bir kere burada değiller hayır gerçekten de burada olan tek kişi sensin ve bizimlesin diğerleri yabancıların ortasında çılgın bir dünyada yaşıyorlar hatırlasana sevmeye yemeye sakınmaya dair o mücadeleyi endişelenme sana asla ıhanet etmeyiz bir tür patlama olmuştu Tracker eline geçen ilk şeyi kaptı metoposkopi hakkında bir kıtaptı düşün ki içinde benlerle kaplı çıplak bir kadın resmi vardı n'olur yapayım bugün Pearl'ü besleme sırası bende geceleri isminin baş harfi yıldızların arasında Jane kurt döküyor çok fazla çiçek yiyor şu sese kulak ver şimdi işte bu kadim bir ses yeraltı nehrini bulamayan yitirilenler, dış dünyada yitirilenler iç dünyada mutlu bulundu mu acaba? bir bezi sıkıp bileklerinin etrafına sar bunu sever rüyada üzüm görmek çocuk demektir üşüyorsa üstüne o bluzu giydir hayır öteki paralandı Pearl paramparça oldu Miriam ondan bir parça alıp eteklerinden birine koyacaktı ama yapamadı ipliğin geçeceği bir şey kalmamıştı rüyada düştüğünü görmek çocuk demektir geceleri bir kafanın içine süzülürüz kötü bir fikir değil bu orası sıcak ve karanlık hem

de uyuyor Franny'nin çevresindeki herhangi bir varlıktan daha zarif elleri var her şeyi açabilir ellerimizin dokunduğu yüz bizim yüzümüz değil artık ama hissiyatı aynı bak? sevdiği şarkıyı söyle ona bilir işte boğazımdaki o atmaca uçup gidene dek tek bir nota bile söyleyemiyordum ilahi uuuuuu adam benimle yürür ve hayır kadın bunu istemiyor pek iri biri değildi adam ama bazen ırıymiş gibi görünürdü uuuuuu Tracker kes şunu çok kötüsun evet Pearl bizi herkesten iyi tanıyorsun bizi olduğumuz gibi görüyorsun ve biz de seni görüyoruz hayır yağmur yağmıyor ıslak mı hissediyorsun ki bir keresinde günlerce yağmur yağmıştı makinelerin içinden çiçekler çıkmaya başlamıştı falına bakacağım bildiğin uzere hayvanlar doğaları gereği kehanetlerle doludur evet burada bizimle sonsuza kadar yaşayacaksın yunuslar mesela kasırgaları haber verir sağından uçan kuşlar şans getirir ve manatiler kendilerini denizkızı sanırlar cidden öyle Tekvin Çıkış Levililer Sayılar şimdi Korintliler birinci bölüme geldik dördüncü kezde insan sıkılır sanırsın ama o hiç sıkılmıyor değil mi Pearl bayılıyor o kitaba bir de ötekine o ocakla birlikte gelen kullanım kılavuzuna orada estetik bir gerilim olacağını düşünebilirsin hayır hayır burada her şey yolunda 15 işte size bir sır açıklıyorum hepimiz ölmeyeceğiz ama hepimiz değiştirileceğiz* uuu evet bunu seviyor bak şu gülümsemeye dünyanın en büyük barı nerede sence iddiaya varım Atlantic City'dedir ölüm tahta döşeli kordon boyunca tıngırdayarak ilerleyen bir araba Pearl o eski arabaya binmeyecek değil mi Pearl hayır buna gerek yok ilkbaharda patates ekeriz Peter da votka yapabilir mideyi zorlamaz hem uuu bunu komik buldu komik değil mi Pearl evet doğru manatiler kendilerini denizkızı sanırlar çünkü denizciler onlara öyle söylemiştir hayır henüz bahar gelmedi o zaman üşüyor musun daha yaklaşamayız

* *Kutsal Kitap*, 1. Korintliler 15:51-52. (ç.n.)

Pearl olabildiğince yakınız bir yıllık bir turşuya ne dersin hayır Pearl kalbin soğuk olamaz bu sadece şiirlerde olur ölülerin kalplerini tartan neden bir çakalın başına sahip doğum günün kutlu olsun demen gerekir bu Timmy'nin şakası senden yüzünü buruşturmanı istiyor uuu bu vahşi işte ellerinin hissettiği yüz düşün bir hele o avcının helikopterden Timmy'ye ateş ettiğini zavallı küçük Timmy ödü patlamıştı korkudan berbat bir sesti ve o öteki adam o tekneyle gelip ok ve yayla Tracker'ı vuran adam o adamın yüzü bir göt deliği gibiydi gerçekten bir tuhaflık vardı onda yüzler insanın kendi yüzüyse karmaşık meselelerdir Trip'inki mesela saçın çıkmadığı o nokta başlı başına bir çocuğun yüzü şeklinde olan o noktanın o çocuk yüzünün kendi düşleri var mıdır sence? uykuda hazinenin tüm varlıkların gittiği o karanlığa gömüldüğünü bilirsin burada güvendeyiz Pearl ve orada da güvendeyiz işte özel olan kısım bu sıra bende Pearl'ün saçını tarayacağım ne kadar uzamış ne kadar güzel evet güzel aynen yalnızca kahverengi değil rengini tanımlamak ımkânsız aslında öyle çok renk var ki o karmaşanın içinde hiçbiri yokmuş gibi Ashbel küçükken güzel bir yer bulduğunda bilirsin içine girip ayakta durabildiği o meşe ya da bataklığın üstündeki küçük kırık köprü hep çişi gelirdi çocukken olurdu bu suyu görünce keşke bir şeyi gördüğümüzde tadını da alabilsek dokunabilsek koklayabilsek hepsi bir olsa amma da zaman kazandırmaz mıydı sanırım bu astral düzeyde olur hayır tabii ki dünyalar kadar vaktimiz var ve olmasa bile yine böyle olurduk hepimiz burada seninle doğum günün kutlu olsun kutlu oraya gelince Peter dün gördü orayı şöyle bir kurcaladı ortalık berbat halde kitapların içinde mantarlar var zehirli hem de ve örümcekler her yerde kapılar kapanmıyor şişip açık kalmışlar ve her yerde su birikintileri bir de üstüne kondukları her şeyin rengini alan güveler var her şey kırık dökük hiçbir şey çalışmıyor tablolar Angie'nin saçı kadar kabarmış

kışın gideriz belki her şey buz tutmuşken ve gıcırdarken ama bugün güneş güzel güneşi hisset eskiden kullandıkları o kelimeler yok artık konuşulabilen tarafta insanlar var ama konuşulabilenin ötesi dünyanın başlangıcı Pearl Pearl? bunu biliyor çünkü bu sadece bildiğin bir şey değil mi tabii ki ev sadece çamur ve kemikten ibaret Peter ölmüş dedi eh onun da güzel günleri olmuş Pearl gördüğüm en yavaş yayılan gülümsemeye sahip sız de yayılışını sevmiyor musun Peter çatının etrafında dolaştı bütün havası alınmış gibiydi çocuklar gitmiş ağlama onu yine ağlattın ağlama güneşi hisset mevsim yaz eskiden içki içmenin sana yıl boyu mevsim yazmış gibi hissettirdiğini söylerdin değil mi ama benzer bir şey de gece ile su aynıymış gibi görünür o yüzden Jesse karanlıktan hiç çekinmedi ona sarılırsan boğulursun ona sevgi göstermek hep zor olmuştur ama rüyalarında seviliyor rüyalarında sallanan bir çocuk sallanıyor da sallanıyor ama şimdi gündüzdeyiz gökyüzü ekmek kadar beyaz öğrenilen her şey azar azar hatırlanır bir yabancının yüzü hepimizin yüzünden görür etrafı bu hep olur ev hakkında daha fazlasını istiyor eh ev işte ne kaldığını tahmin edebilirsin veranda duruyor baca da ve üst kata çıkan merdiven bir gaz kokusu var ki rahatsız edici değil şu mavimsi gri yelkenli tekneye bak bir zamanlar bizim de böyle bir teknemiz vardı yelkeni tam da böyle solmuştu aynen gözlerinin rengi gibi Pearl inci rengi bir yelken ne güzel ne durgun bir gün değil mi tekne hiç kıpırdamıyor gökyüzü bembeyaz deniz ipek gibi mevsim yaz eh pencerelerden bakabilirsin tıpkı yabani otların yaptığı gibi boşluğun etrafında coşup serpilirler yabani otların gördüğünü görebilirsin bir tülün ardından bakar gibi neredeyse aynıdır yetişkin insanlar çekip gider yapmacıktırlar onlara güvenilmez uzaklaşırlar kemiklerinin düzenekleri tamamlanmış Pearl'ün üzerine kıvrıl bunu istiyor evet buradayız seninleyiz Pearl geceyle gündüz ayla yıl birbirine karışır ve burada bizde durulur bize verilmiş bu bi-

çimlerin içinde bu biçimlerle mutluyuz onu tırmalıyorsun aşağı in ve biraz süngerle sil sıcak basmış misina yüce göklerden yüce derinliklere uzanır Jesse biliyor hepimiz biliyoruz ateş odunun içindedir hani derler ya bütün onu oluşturan parçalardan farklıdır hayat dediğin zaten küçük anlardan ibaret değildir ne de olsa ve senin de dediğin gibi Aaron kimsenin babası değildi ama yine de onun varlığı olmadan o hayatlar içimize giremezdi evet bizim yüzümüzden akıbeti ölüm oldu böyle olmuştu bilmek istiyor bundan hiç bıkmaz oldu eh yavaş yavaş oldu *sen* gördün biz *onu* hiç görmedik ama sayesinde biliyoruz bizim için tamamdı adamlaysa oynadık çok kolaydı nasıl başlayacağımızı sen gösterdin bir zamanlar bir çocuk vardı evet orayı okşa kendini yaraladığı yeri bazen kendini kemiriyor sanırım bir zamanlar ninesiyle yolculuk eden bir çocuk varmış ninesi onu bırakmazmış bazen ikisi gökyüzünde bir kuş olarak uçarlarmış bazen karada vahşi şeyler olarak yol alırlarmış bazen de insan olarak seyahat ederlermiş ama her birinin içinde öteki varmış kadının içinde bırakmak istemediği o çocuk varmış çocuğun içindeyse bir hayvan varmış ebedi olan değiştirilen insana en benzedikleri anlarda bir çocuk ve yaşlı bir kadınken aslında bu diğer şeylermiş yaşamla ölüm arasında kıyılanıp sürüklenen kanallarında uçan bir kuş gibi kanat çırparlarmış ya da bir varlık algısını bir ötekine bağlanan dağların sırtlarında ve mağaralarda yürüyen bir hayvan gibi ilerlerlermiş buraya geldiler evet onları sen getirdin zor işitiyor belli oluyor o bezi yine serinlet elleri kucağında boş eldivenler gibi ne güzel duruyor çekip gittin ama geri geldin ve onlar da seninle geldi onunla oynadık bize benziyordu giderek daha çok bize benzemeye başladığını söyledin ve onu sevdik evet birlikte yedik uyuduk fütursuzca oynadık bir yolculuğa çıkmıştık eskiden korkardın bunu biliyorduk basit şeylerden çocuklardan oyuncaklarından saatten gözleri mühürlü arabalardan sudan tekdüze

ve sakince konuş evet seninleyiz biliyorsun seni seviyoruz sakince ritmik ve yumuşak konuş pompa perde kapalı kapı tabaklardaki yiyecekler o ev artık bir harabe şimdi içi boş bir kabuk orada yaşamıyoruz artık doğa cömerttir ve duyarsızdır kalpsizliğin kalbi hiçbir şey kalıcı ya da tamamlanmış değildir her şey sürekli bir değişim içindedir yavaş yavaş gelişti önce gözlerle başladı sonra bedenlerimiz artık pürüzsüz ve tüysüz değildi eğildik dört ayaklı olduk kafalarımız mutluydu gerçekten bunun yapılabileceğini biliyorduk ve oldu da tam senin tahmin ettiğin gibi düşmanlarımız yenildi kafamız bir anda önde karanlık sonra berrak, anahtarlarla dolu bir eve dönüştü göz açıp kapayıncaya kadar değiştik çocuklar gitti ama biz senin çığlık attığın o an var olduk bunu fazla uzatma şimdi bir köşeye çekilmek istiyor bize tutunmasına yardım edin tüy kadar hafif bak Tracker ne güzel yemek buldu hayır mı bir lokma bile mi? onun için biraz çiğne şunu oldu işte şimdi daha iyi dış dünyada yitirilenler bulundu bizler senin evcil hayvanların ve koruyucularınız çember tamamlandı ve orada seninleyiz hepsi bu sessiz ol şimdi düşündüklerini ifade edecek kelimeler yok Pearl bizi tanımlayacak kelimeler de yok kelimeler yetersiz kalır Pööööörl

Teşekkür

Yaddo'ya, Guggenheim Vakfı'na ve National Foundation for the Arts'a destekleri için çok müteşekkirim.

–JOY WILLIAMS

"Céline, Flannery O'Connor ve Margaret Atwood'la aynı çizgide."

JAMES SALTER

"Williams, Nobel Edebiyat Ödülü için sıradaki isim olmalı."

KIRKUS REVIEWS

Bir okyanus. Ortasında bir ada. Adadaki yegâne evde elinden düşürmediği kadehiyle hayalet gibi dolaşan bir kadın: Pearl. Bir budala o; bir azize. Tüm siyahların ve beyazların düğümlendiği kişi.

Pearl uyumuyor. Pearl hatırlamıyor. Pearl sadece izliyor. Gördüğü her şeyi içkinin o flu filtresiyle tecrübe ediyor. Kucağındaki, etiyle kemiğiyle kendi oğlu mu? Bilmiyor. Adadaki yetişkinler güvenilir mi? Bilmiyor. Kime ait olduğu belli olmayan çocuklar bir gün büyüyecek mi? Bilmiyor. Ama bildiği bir şey var: Çocukların büyülü vahşiliğini, yetişkinlerin kurallı medeniyetine tercih ediyor.

Çağımızın en büyük yazarlarından Joy Williams, aile mitinin zehirli köklerini, mitolojiyle besliyor. *Diğer Çocuk*, yasın, deliliğin, inancın ve hayvani dürtülerin iç içe geçtiği bir karanlık masal. Büyünün de, gerçeğin de tanımlamaya yetmediği bir "kara büyülü gerçekçilik" romanı; kimine zehir, kimine panzehir olacak bir kült klasik.

Bir varmış, bir yokmuş diye başlamıyor bu hikâye. Çünkü burada var olan her şey, çoktan çürümeye yüz tuttu.

